Nils Persson Illarp

Nilsgersson

Nils Jönsson N:o 5

Skattsjunga den 15

Februari 1882

Nils Persson

Illarp. 1882

Nils Persson Illarp

1875

1877

Nils Jönsson

N:o 5 Skattsjunga

den 7 Februari

1882

Nils Persson Ullared
1879

Nils Persson
Ullared

Legenar Polka No 93 to be

Finis

No 94 Wallis.

Finis

Fine

Mazurka. № 89.

Da Capo

Fine

Polka. № 90.

Dal Segno

Polka. № 91.

1te

2 dus

1te

2de

Fine

№ 4 Ennabli Valse

Fine

№ 4 J. Lys allemandes

Fine

Wazynka Wiśniowski

Mazyrka

Flyg med ord och musik, af O Å

1:o. Hvarför skall de tvinga mig att sjunga just jag som en fågel vill
2:o. Om jag dunde som jag ville sjunga, så hvad toner af en klar

jag! Jag vill dansa helst med de unga hela natten
stall! Om mitt hjerta lågar på min tvinga glädes

till dess sjuna dag,
dess toners fall

Ständom ljuder sitt då ingen hör
Men nu kommer sången tyst och sagt

ensla sången godaste ur mitt bröst, Det är känslan då som
Blott för samma hon är skall ändå, Och för hjerta och jag

mig att jag vågar höja upp min röst
2:o. det är flet är hon för höra på

Vackrosens Vän

1. Ett moder- löst barn i skogen går vall, Hon lurar ger ekot
Och som du till mig och blef så min brud, Med hjertligt hat
än en sjön ett åter — skall, Det är
gren b— kand, och

Tjo

Har du hört mån svalkar i går? Den vor sån daf hän onde, Gud bevars

Jag hor ej hört det minsta gro

hund så svör! Hän jag skäms som en bonde.

allt så kosa dän kungas bond

jo det vor dunt! Ho=

Jag bevistad

Ho=

vi-helt dunt.

vi-helt dunt.

Kunal

Herr Nils Persson

Ullasp

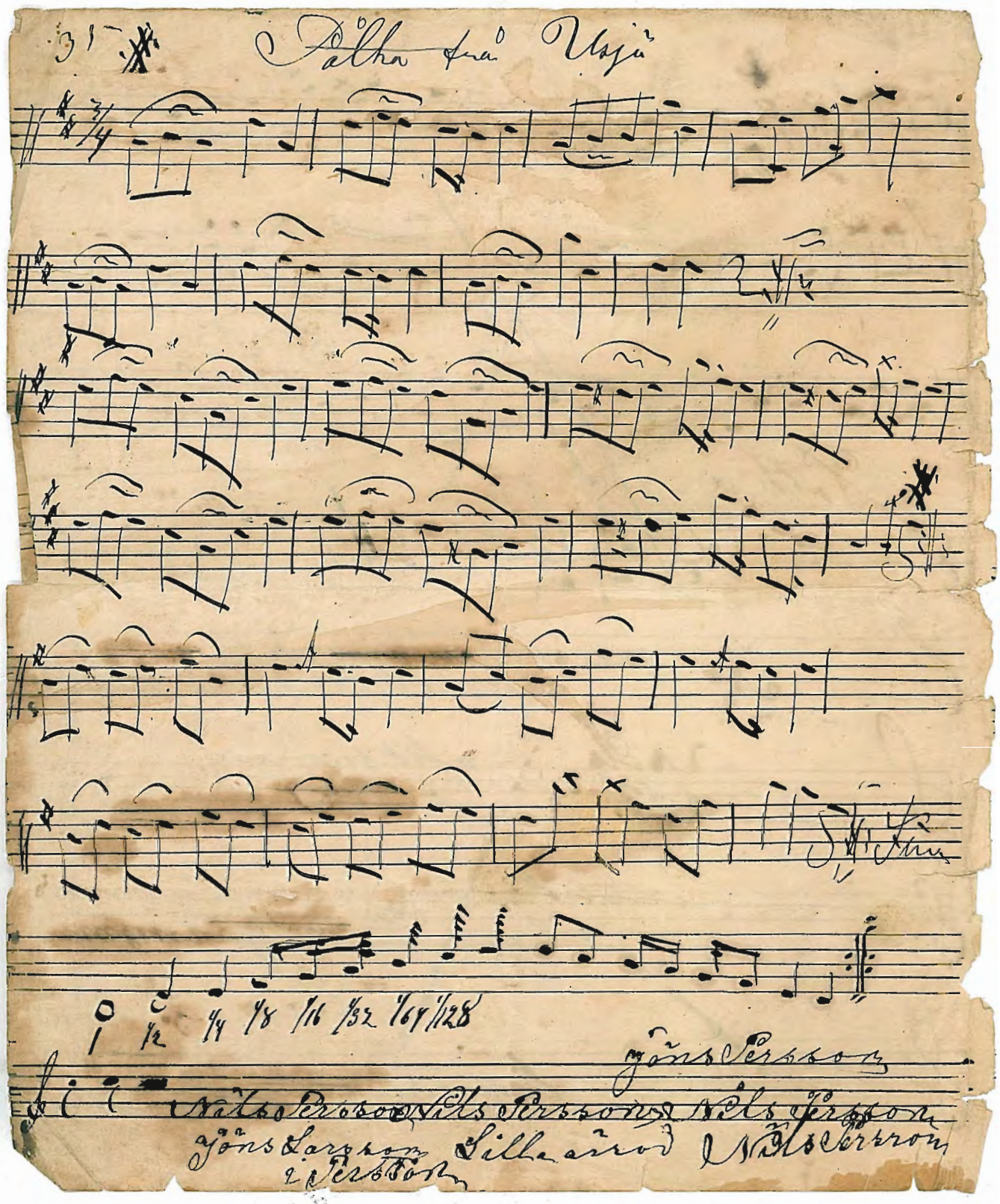
Nils Jönsson

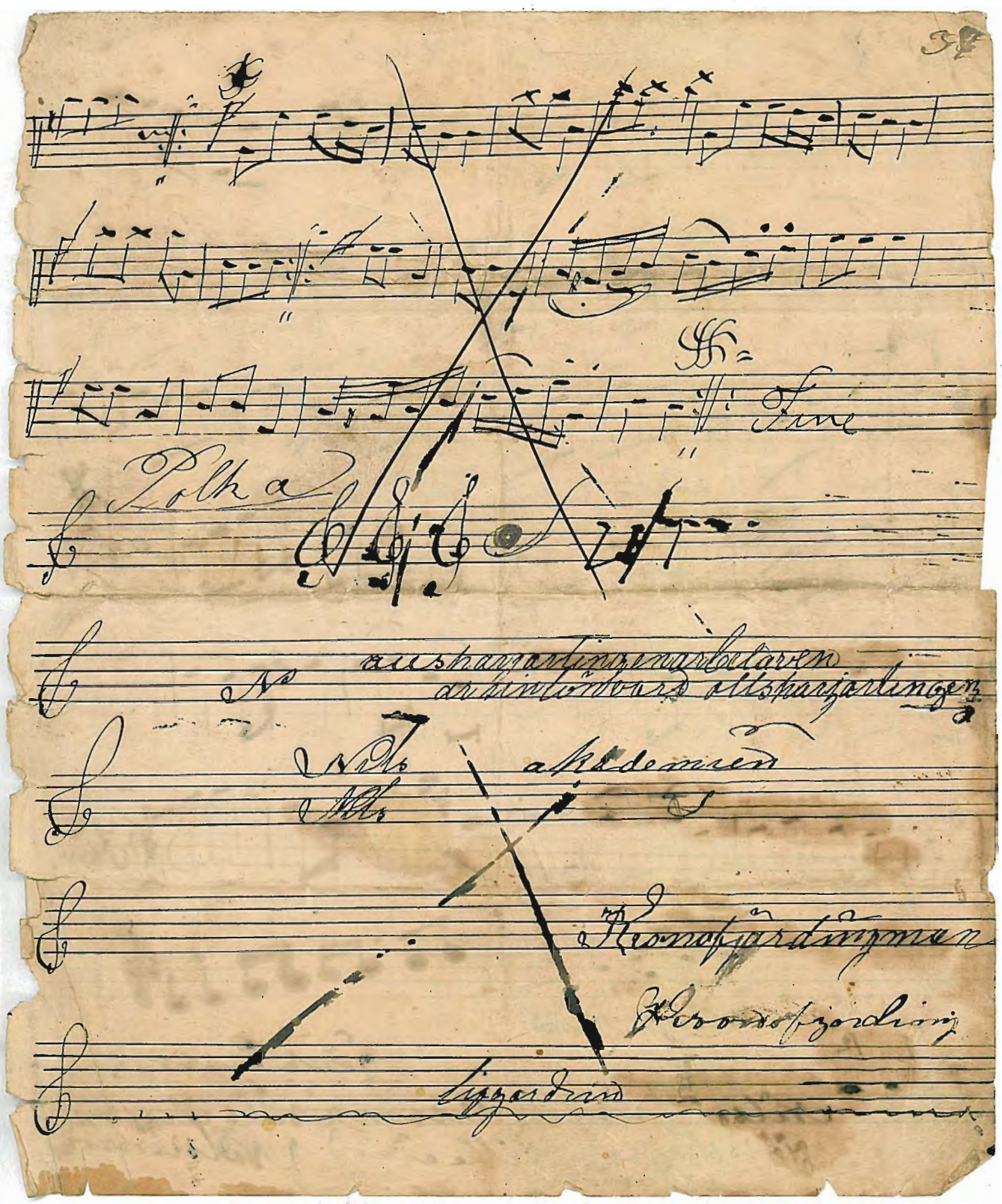
Hesselbäcksdalen

Linnæ Marsch

Duo di Celli

Polka


31
Polka efter Visja
1/2 1/4 1/8 1/16 1/32 1/64 1/128
Jöns Persson
Nils Persson
Nils Persson
Nils Persson
Jöns Larsson
Lillaråd
Nils Persson


Polka
fine

D. C.

N= 5

p

1mo

2do

D. C.

1mo

2do

1mo

2do

N. J. Lundström

№ 3

fine

D. C.

№ 4.

№ 5.

D. C.

№ 15. Francis D

Francis

Francis

№ 1

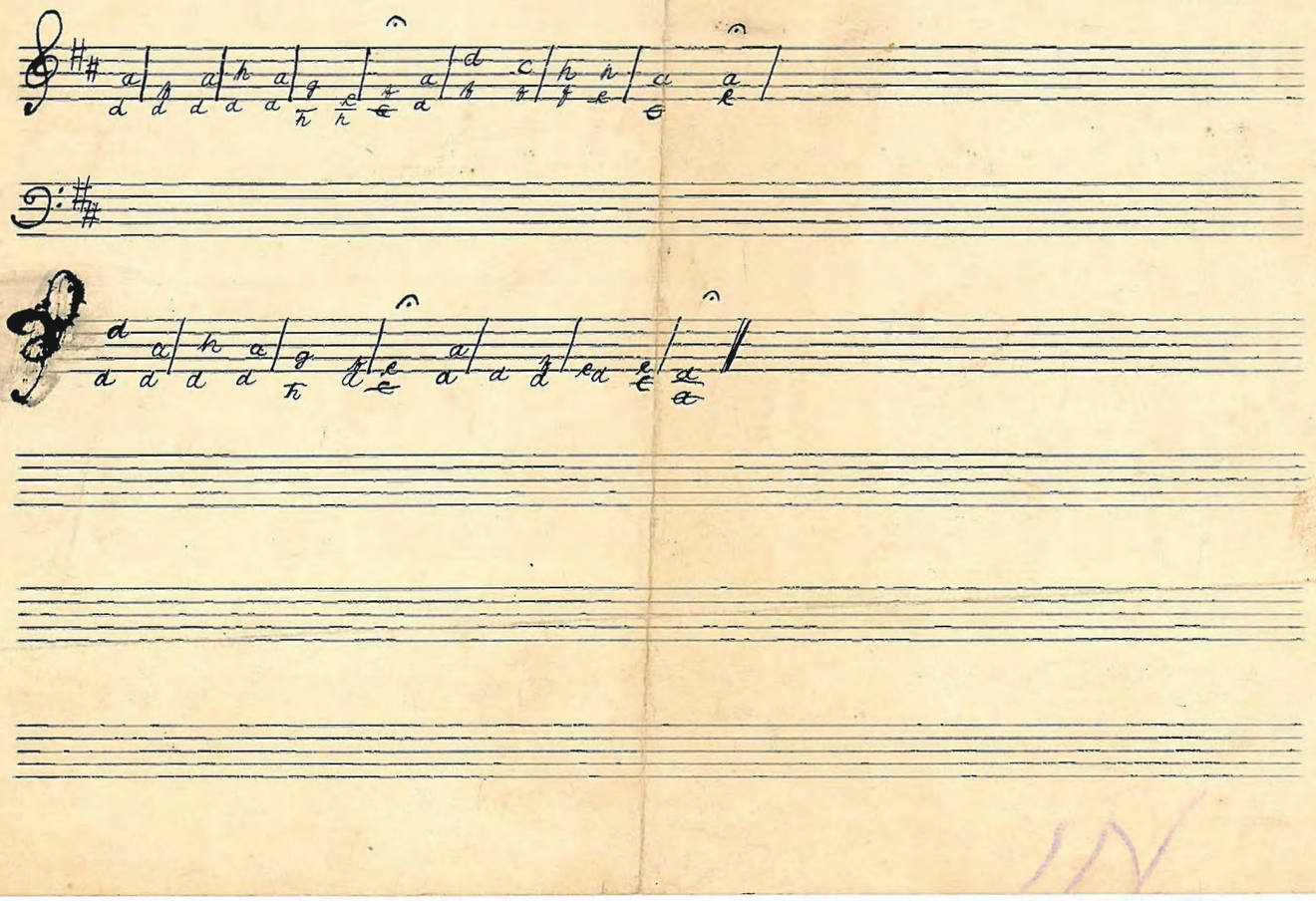
fine

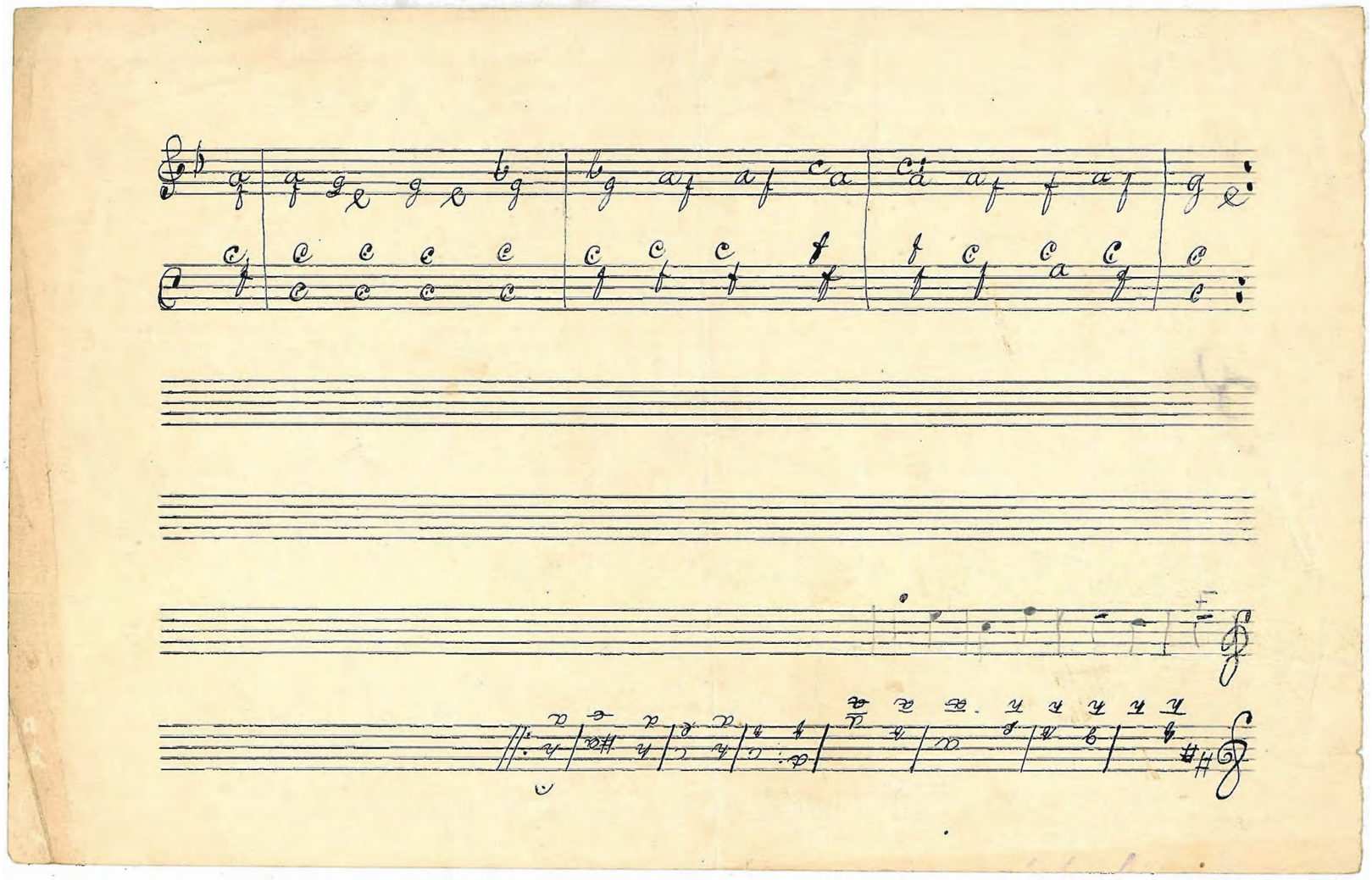
D. C.

№ 2

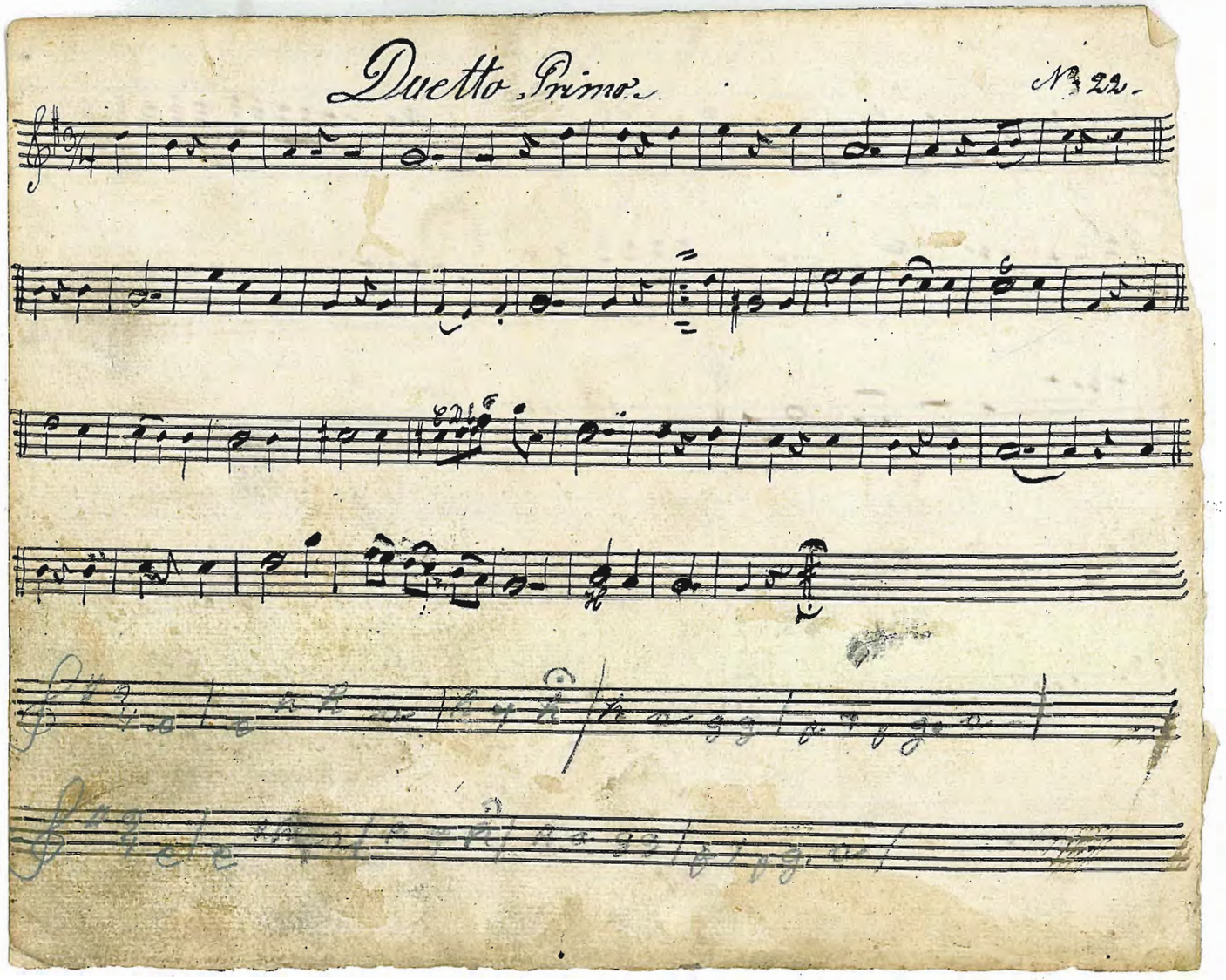
fine

V. S. № 3.





Duetto Primo. N.o 22.



D.C. till fine

Letzter Takt

Jenn Sängen

Fine

D.C. al Fine

No 43. Flute

Fine

№ 94. Walz

Fine

№ 95. Polka

Finis

№ 96. Pegan Walz Fortsetzung

№ 9. Walzer

№ 10. Walzer Gis abt, hör valuer Takt

fine

fine

8va

No 3. Mazurka

Fine

No 3. Mazurka

№ 87 Walkadt

Maria Pölzer

Klimt

Wals

Finale

v No 80 Prodnitelle

8 delen

No 81

Walz

1.

2.

Walz af Blinnehaun i Lyngby

1.

2.

Lyngby Walz

Version

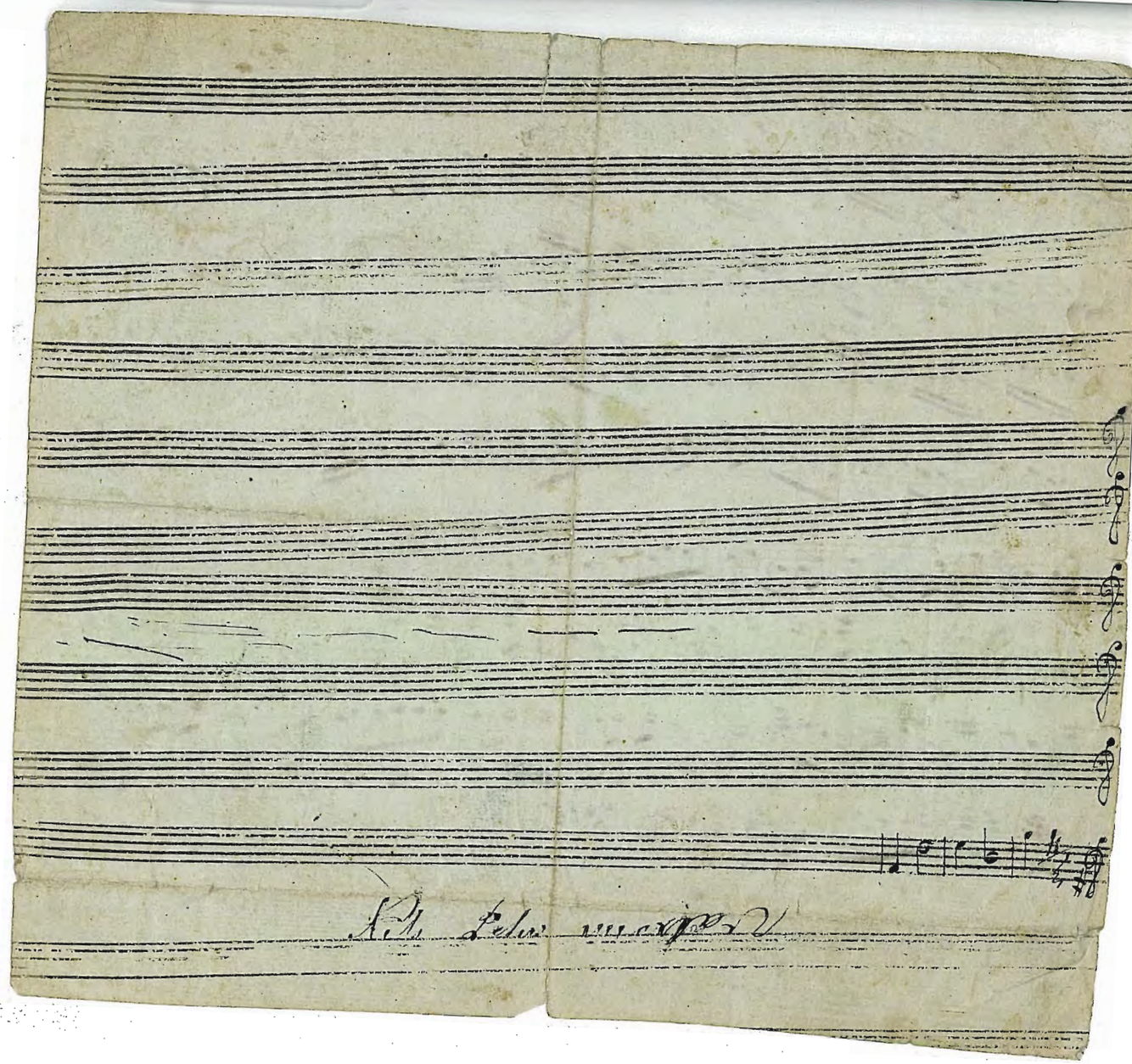
Primina Pollonäse.

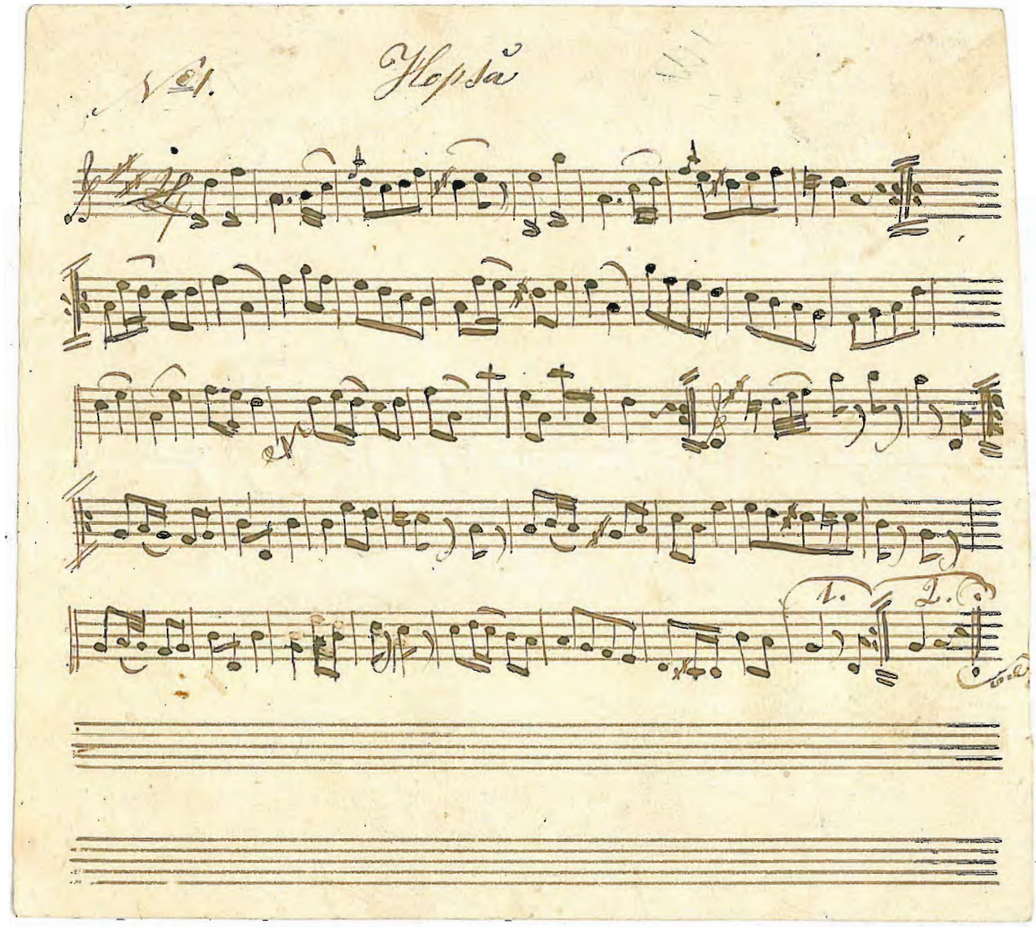
pp. Dim.

Cressendo.

Lusti Walz
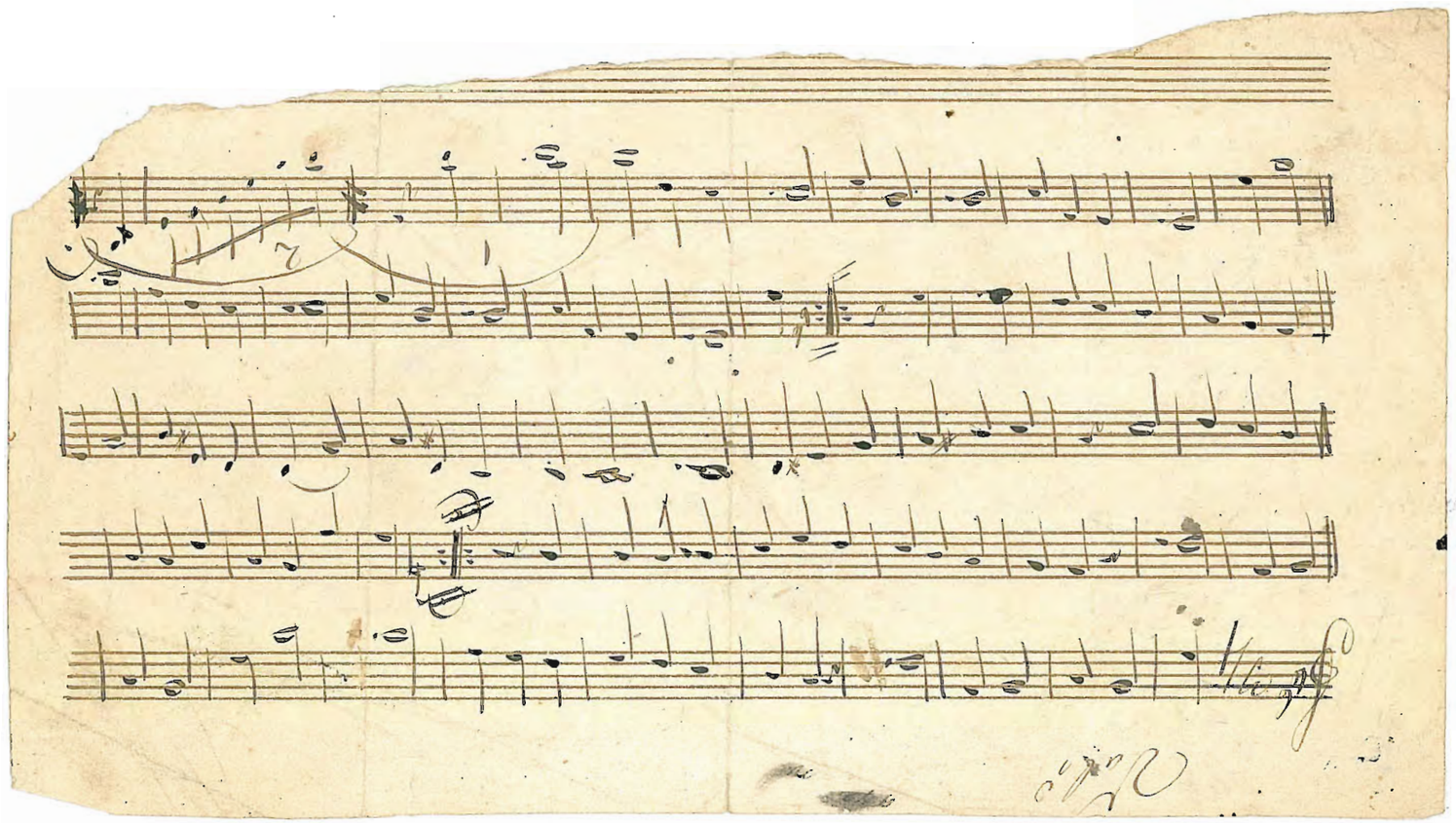
trill trill trill trill

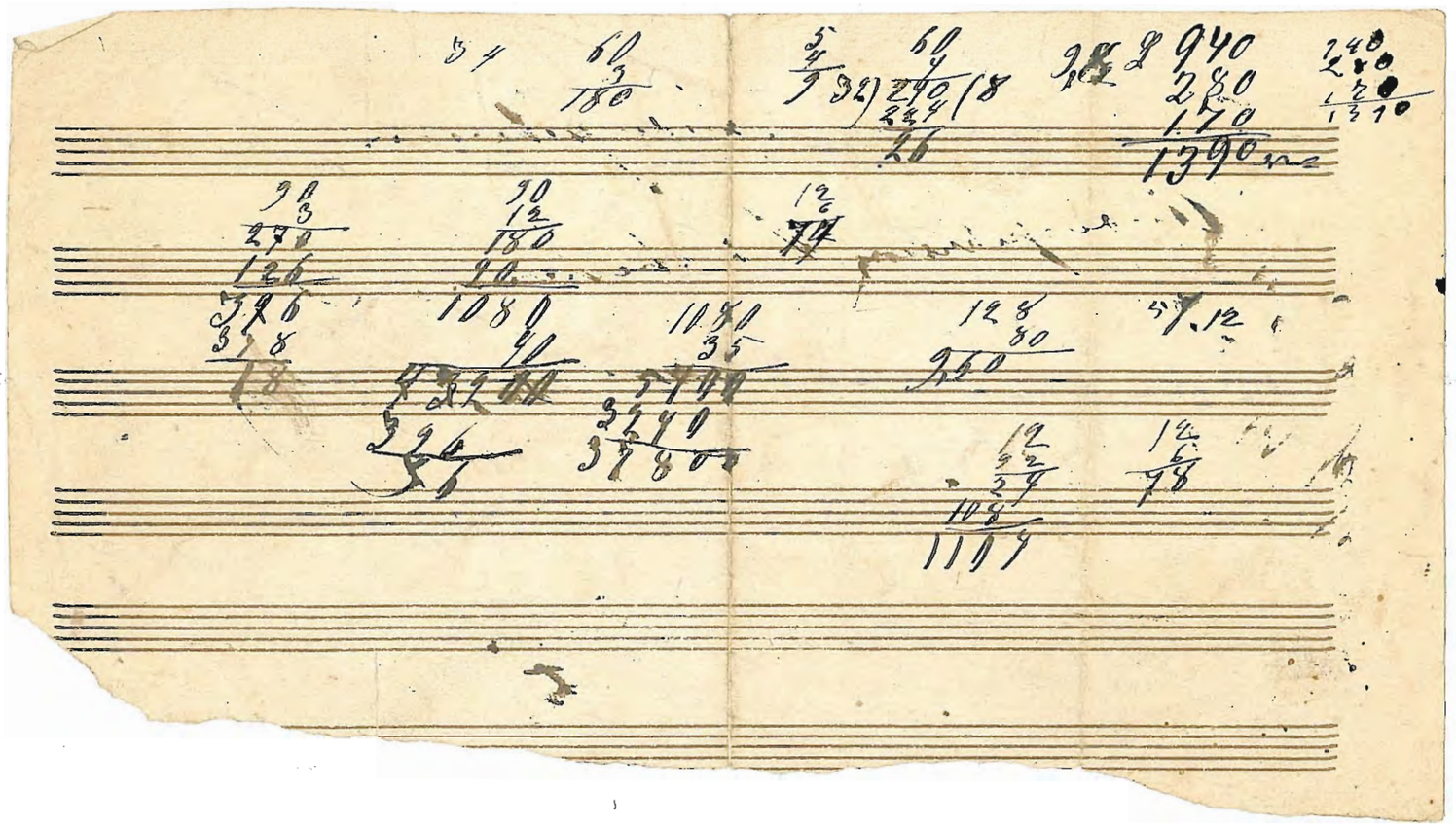



Vol.
Hopsa
1.
2.

Polka

Viola





Jernvägsgalopp

Jernvägs Galopp.

Julius J. Persson

Heimats Klänge. Jos. Gungerl

Lento assai.

No 1.

Walz

Rendez vous Polka af Zabel

Trio

1. stegång

2dre gång

Amanda Walz

Nattalia Polka

Idalolka

1. Ste gång

2 dre gång

1ste gång

1. g.

2 gång

Walo

af

Schackat
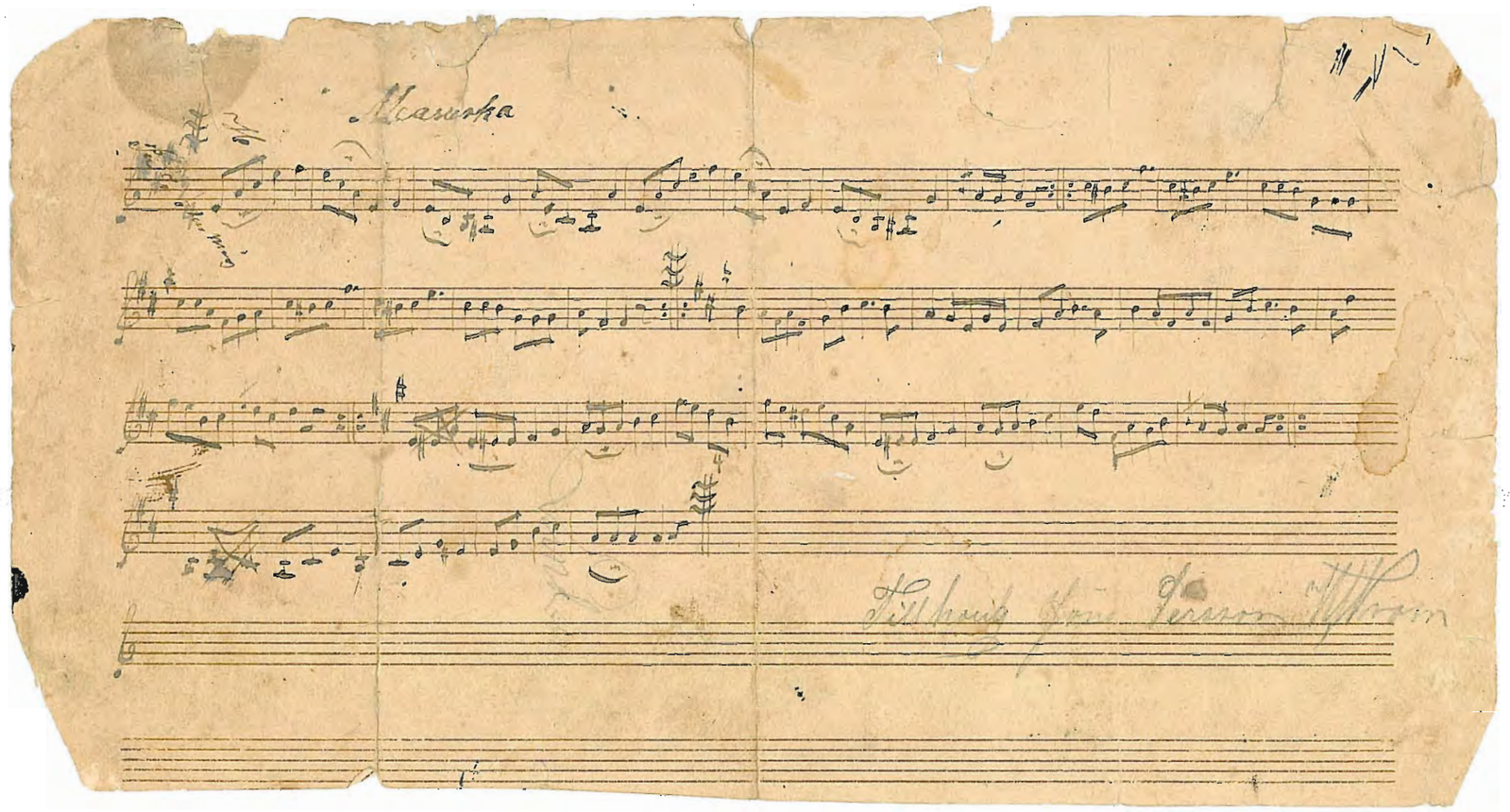
4 1

2. g.

1. Ste gång

2 dre gång

Tillhör Musikkåren Sjöregementet Karlskrona


Klaverka

Polka

Polka

Laudrib

Mazurka

Mazurka

Inträdesjon Vals

bis

bis

Trio

Polka

corda 3

Mod.

f

Diminuendo

Wirtabro. Wals, till de Finska veteranernas ära. af August Tholander

1o 2o

1o 2o

1o 2o

fine

fine

№ 6.

№16. Quadrille

№19. Masurka

Walls

Härhos följer några Tyskar om Com mundaren vill hålla
till goda vill Commusarn ha stort kan de gå[illegible] när ofvan yd.
lån mig den falskan Commandaren skrifta till de andra

beder Ola Jönsson

Walés

Eko från taket

Mazurka

Mazurka

Wärbloma

Polka.

Polka

Mazurka

Mazurka

Kár ezt nagyon átjegyezni lám de

Walis

Walis

Walis

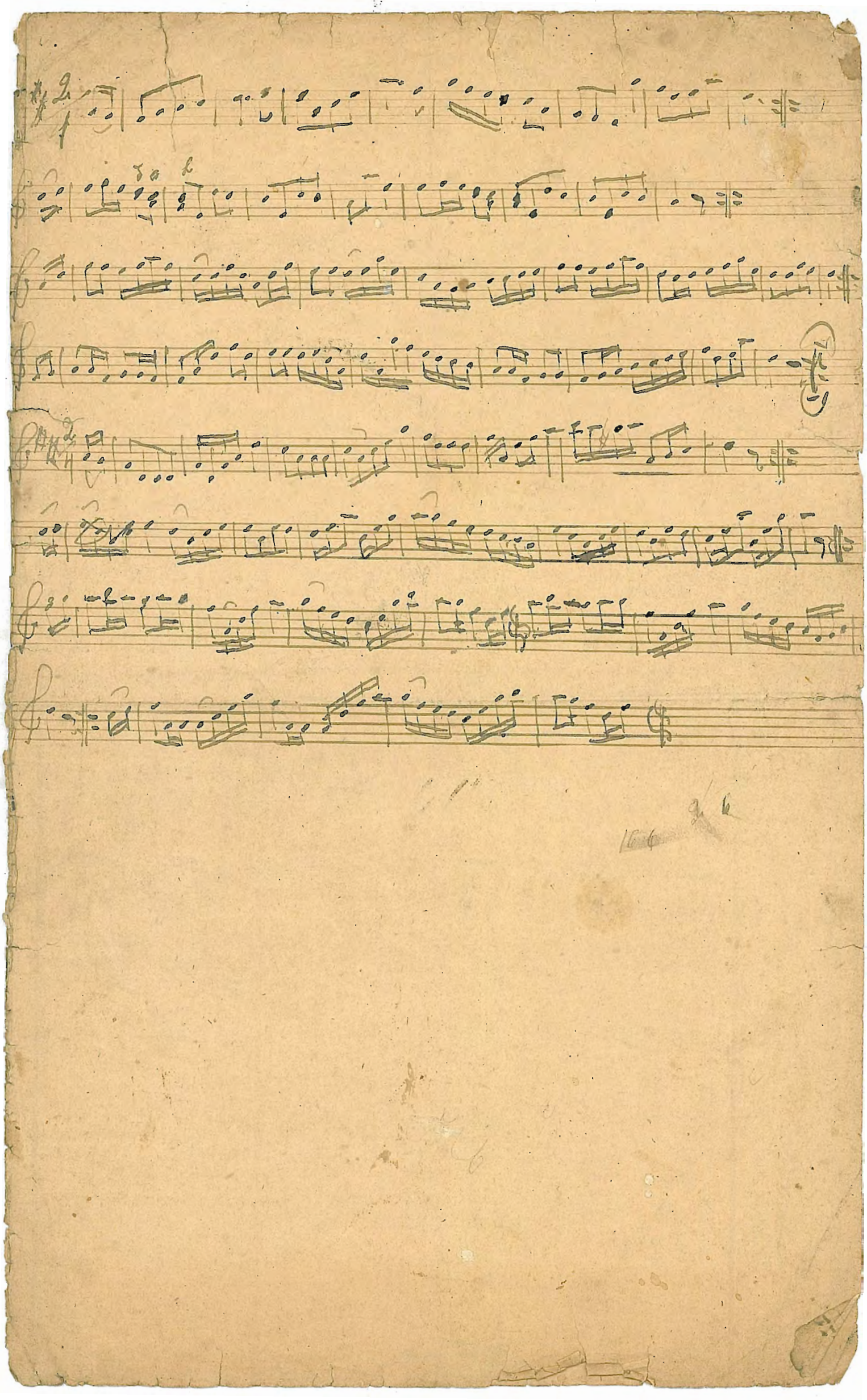
ein

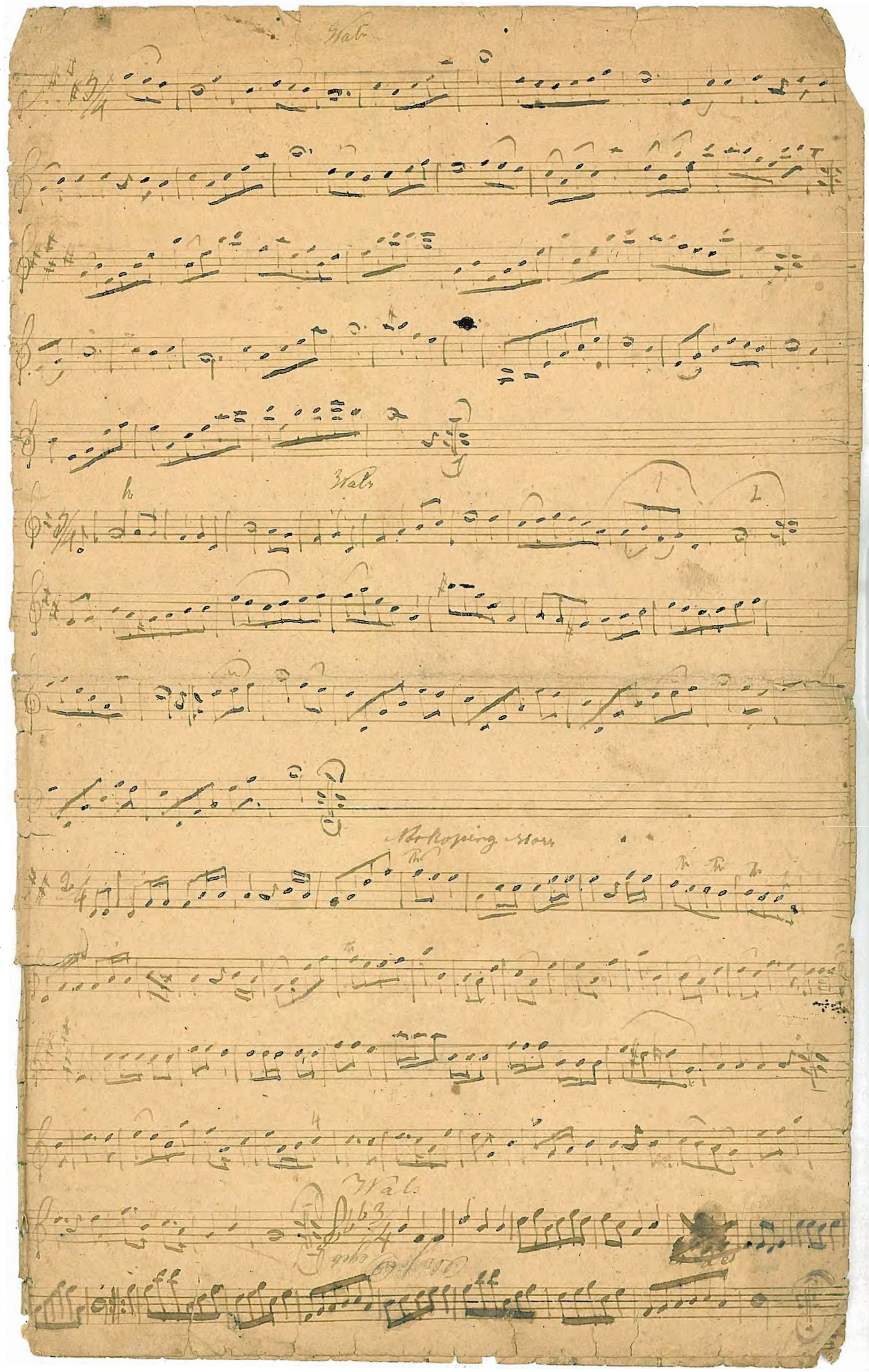
2.a.

Polka af Lasolar

Polka

Polka




Hals
Hals
Horkopring Hals
Hals

Kasownka

1

quadrille

Quadrille

Walc

№ 87.

Mazurka № 88.

f

№ 85 Walb

№ 86. Wazyska.

Fine

No 36. Quadrille

Fine

No 37. Quadrille

№34. Nehtergales Polka

Fine

№35. Wals.

Fine

Finis

№ 78 Quadrille

Finis

№ 79. Quadrille

Tutto

Edno

Tutto

Edno

Finis

№ 76. Mazurka

Finis

№ 77 Swan-Polka

Walz af Kemner

Polka

D.C.

Ola Jonsson
Degerberga

Viola

Mazurka

D. C.

Nº 64. Vals

Nº 65 Vals af P. Löfdahl (första)

Polka 66

Fine

Polka No 1

Fine

Waltz Primo No 2

Fine

Polka No 3

Fine.

№ 18. Mazurka

Fine

№ 19 Flegls Polka

№ 21. Mazurka.

№ 22. Marsch.

1.

1sta

2da

№ 95. Polka.

Finne

ed Fine

1sta

2da

№ 96 Marsch.

Finne

№ 97 Gallopp.

Finne

1ste

2de

1d

15

16

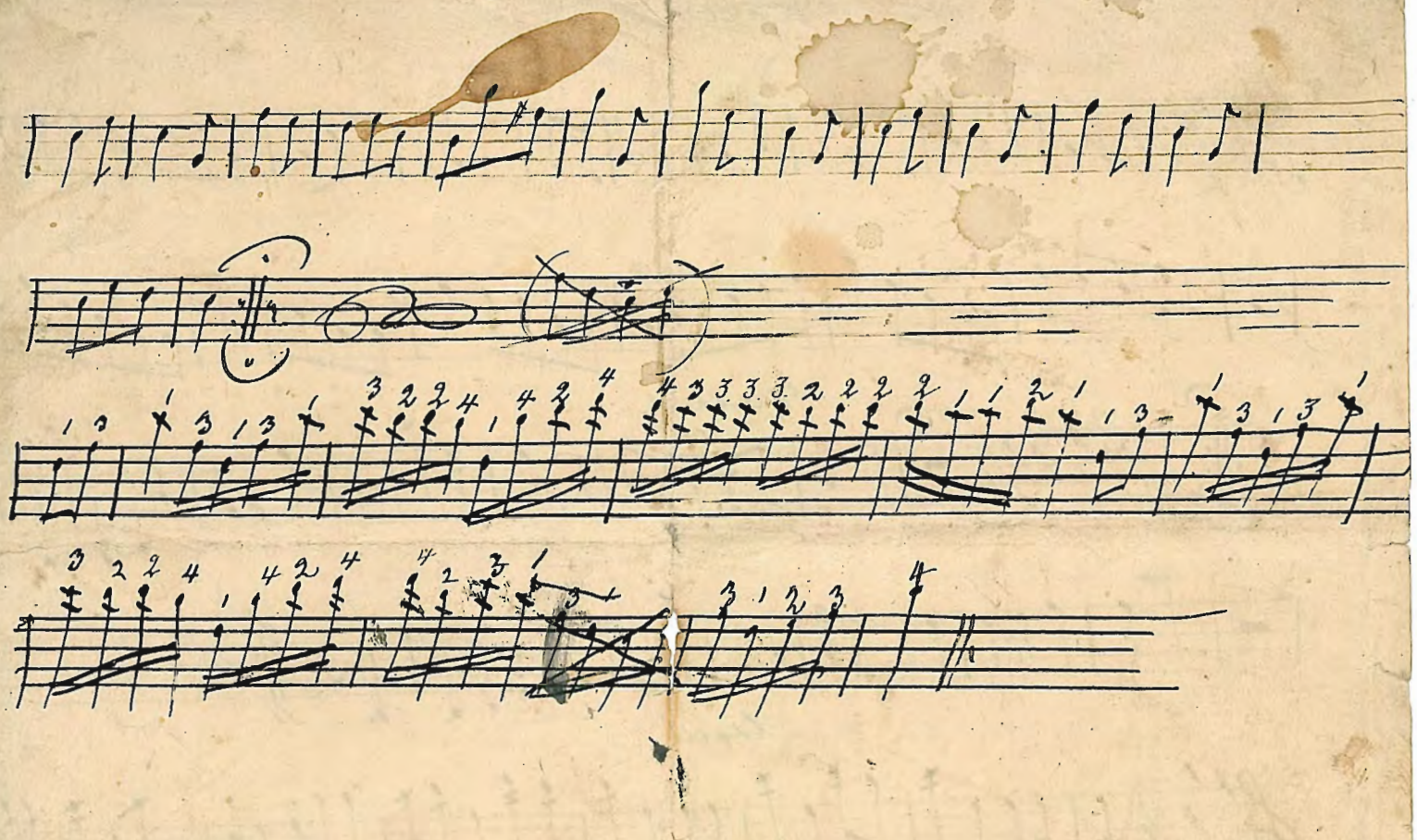
№ 98

№ 99 - Mazurka

№ 100 Mazurka

№ 101 Mazurka.

№ 102. Polka. ¼ zglemik



Klar.

Klar.

Klar.

Klar.

Klar.

Fine

№ 15 Waltz.

D.

Fine

№ 16. Waltz

1te

2de

Fine

No 13. Waltz.

3/4

No 14. Waltz. Primadonna.

3/4

Fine

No 4. Marsch.

Fine

No 5 Marsch

Fine

No 6 Polka.

№ 1. Valse

№ 2 Valse Ecossaise

№ 3 Polka

№ 56. Jälkan

Fine

№ 57 Vals

Fine

4 de delar

Trio

№ 5 G. Walls

№ 6 Matilda Dalbra

Trio

1sta

2dra

Nr 38 Vals.

1te

2den

Fine

D.C.

№ 20 Mazurka

№ 4/2 Mazurka

Tempo di [illegible]

3/4

Dw.

Fine
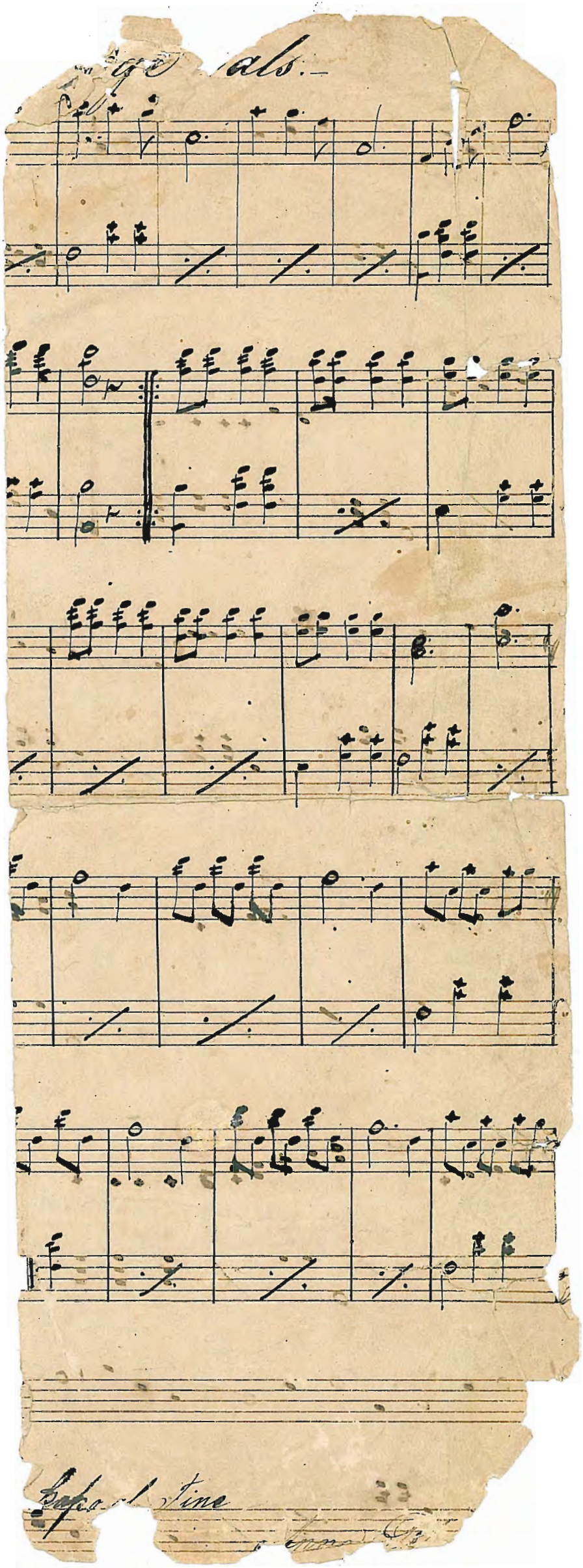
ff

ff

p

f

ff



N:o 9. En Liten Skälm Masurka.

Trio

1:o

Nilsperson

Nilsperson

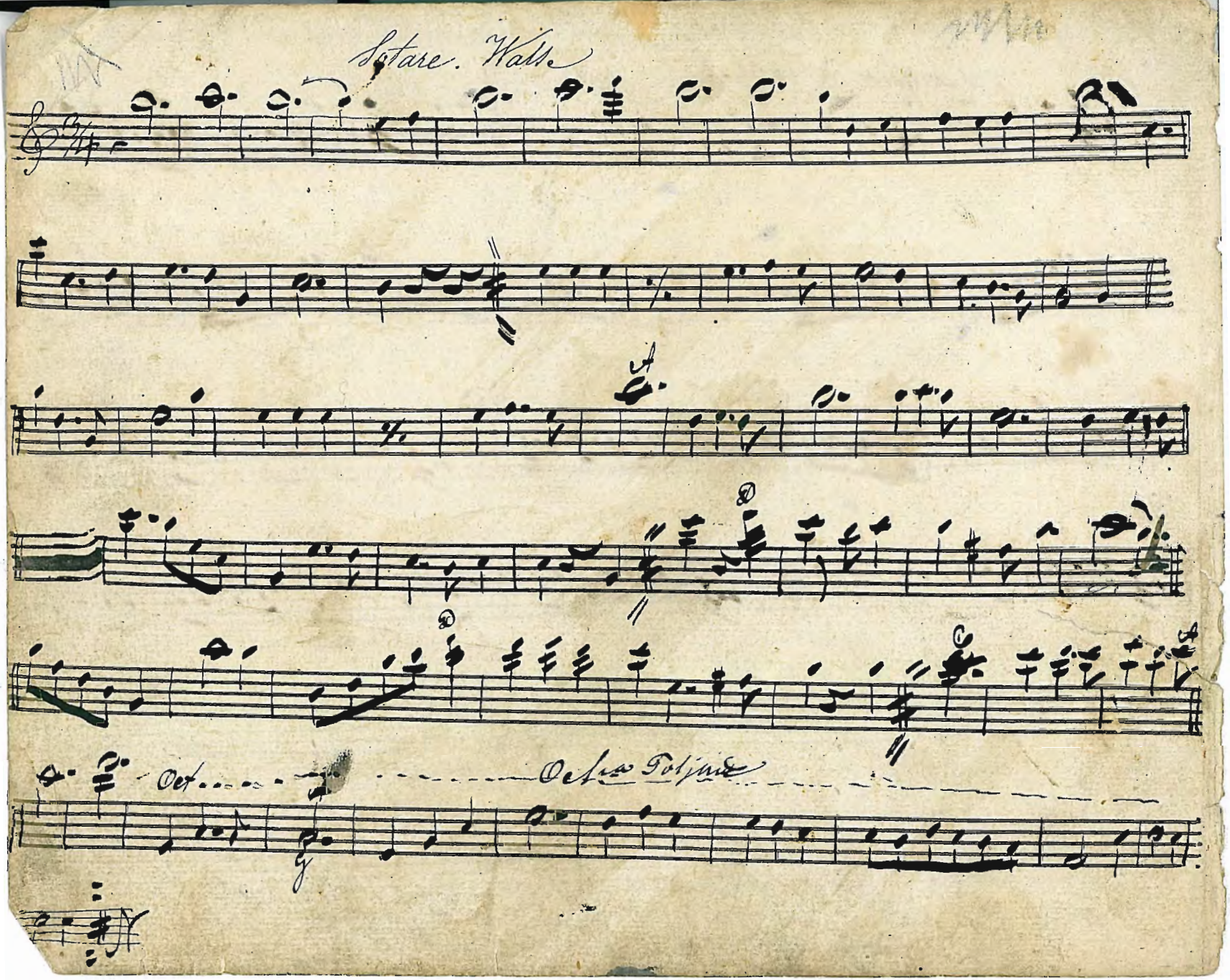
Minne från "Covent Garden". Wals J. Straus

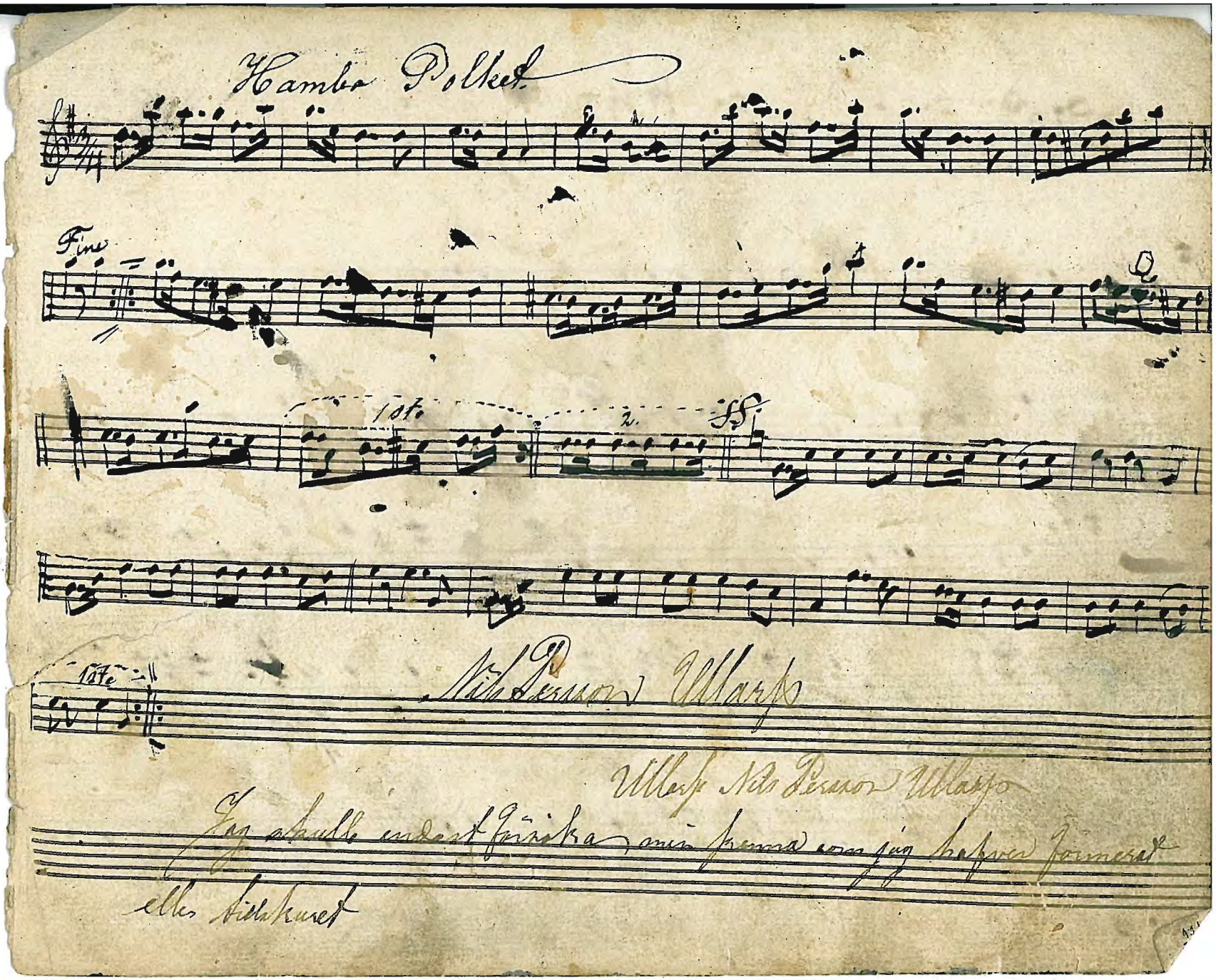
Fine

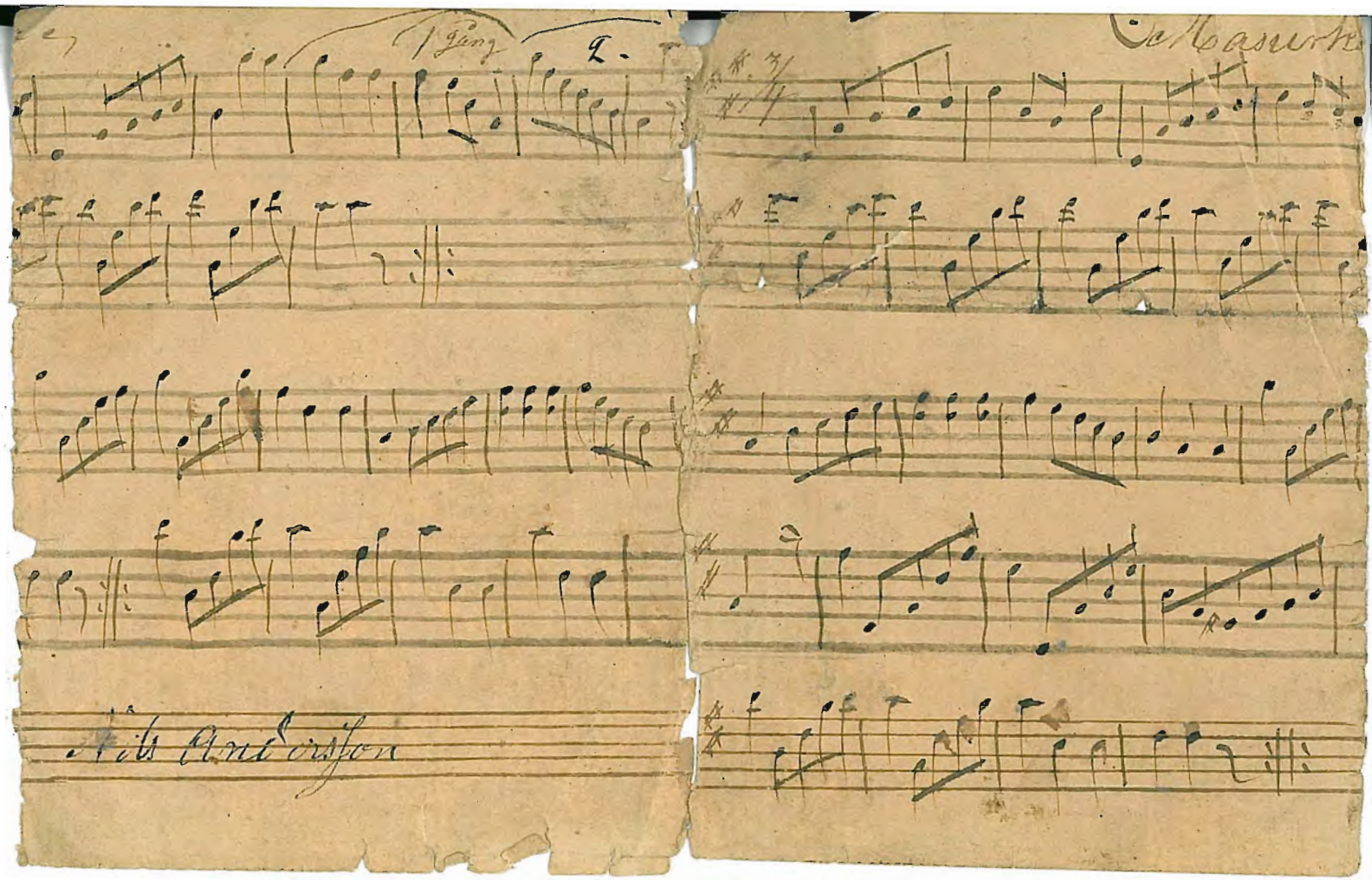
D.C. sen Fin
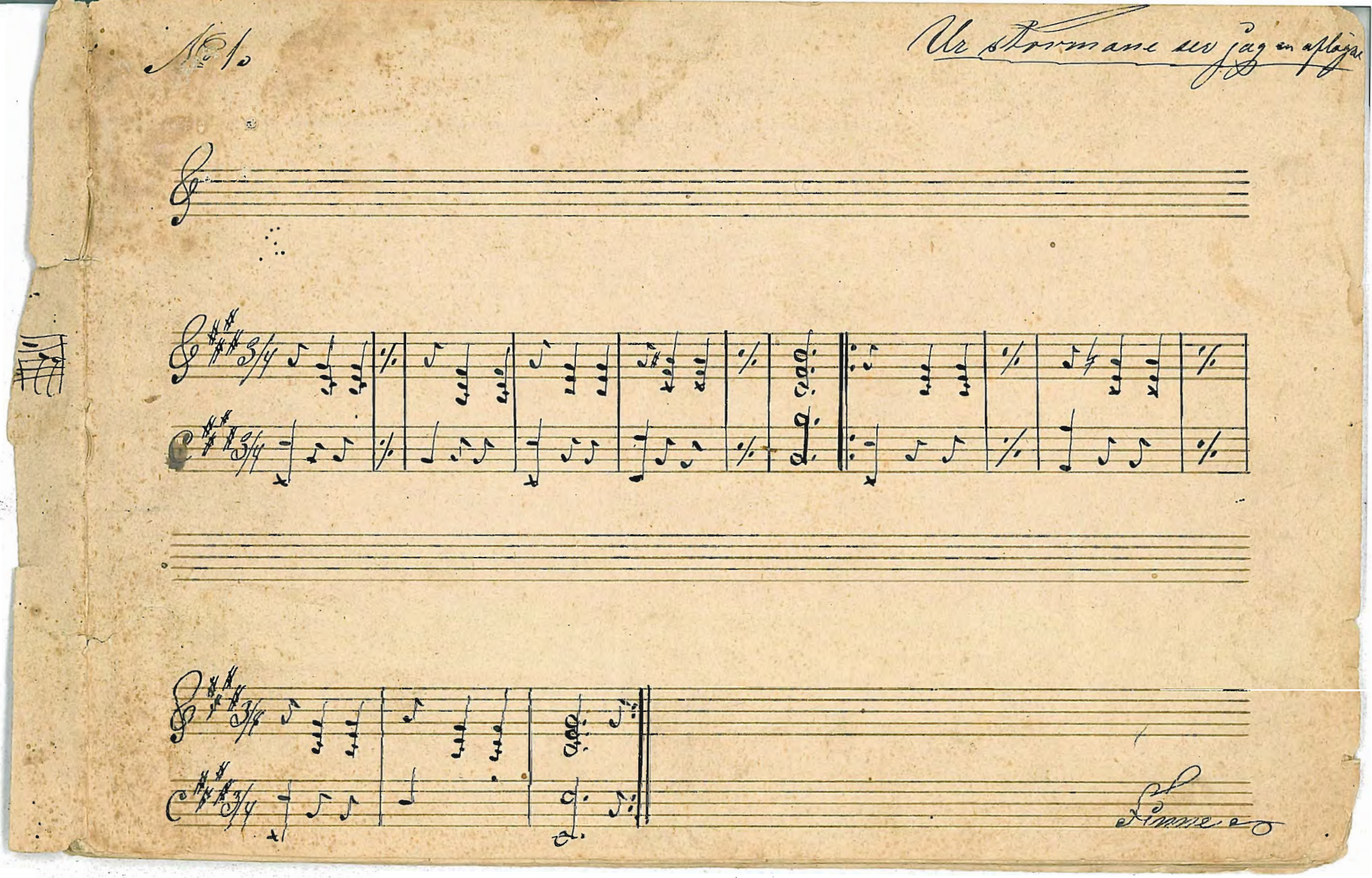
Allt hvad stort och ädelt skönt och upphöjdt är
sångens hjelpa genius till vårt hjerta bör. Kärleks
hopp och tro, i dess boner bo. Kärleks hopp och tro
i dess boner bo.

Ylva Jonsson


Sotare. Walts
Oct.
Oct. Sol fort


Hamba Polket
Fine
1ste.
2.
Nils Persson Ullaspo
Ullasp Nils Persson Ullaspo
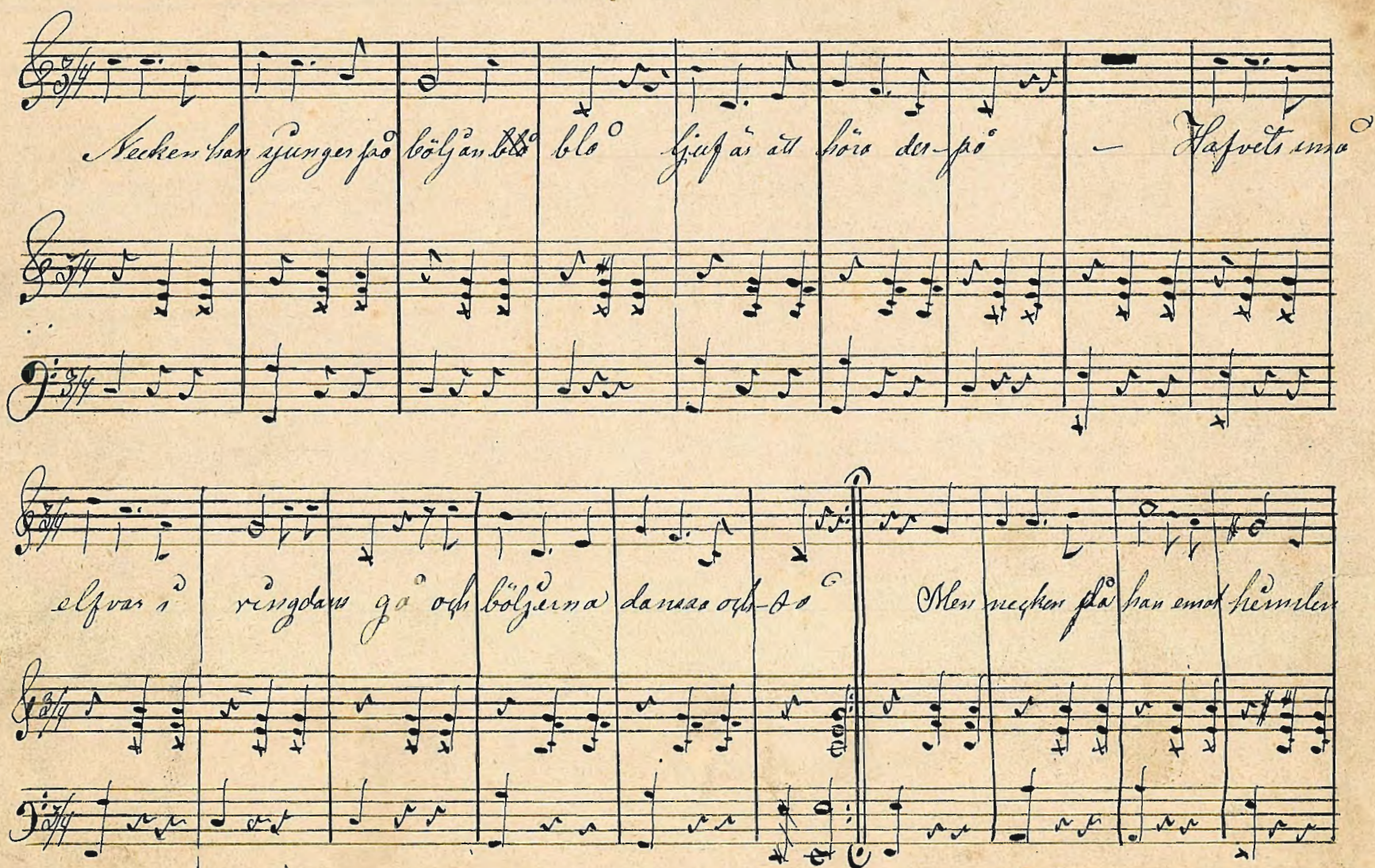


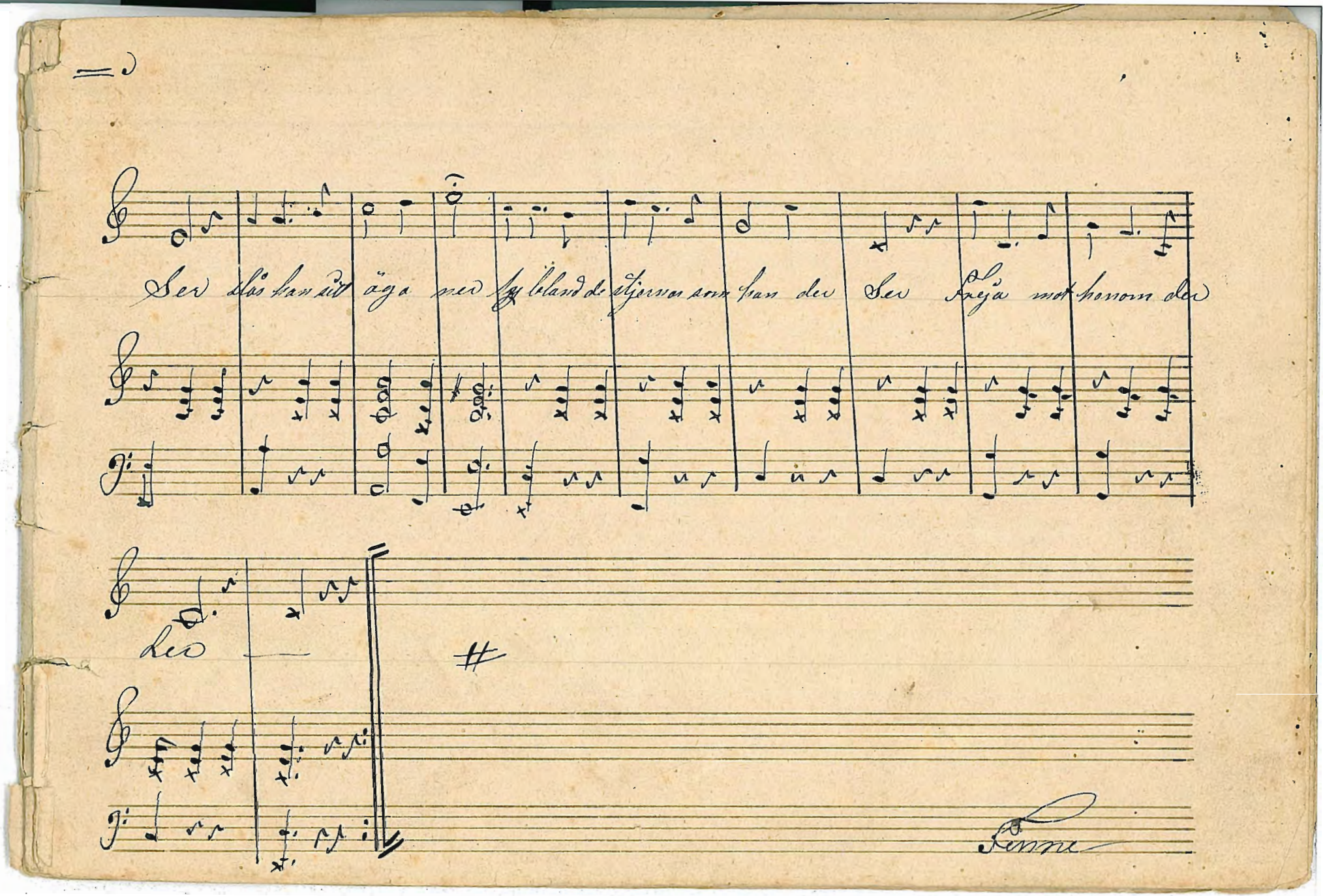

N° 1
Ur Romanse ur Jag en afslöja

N:o 2.

Näcken.

Moderato

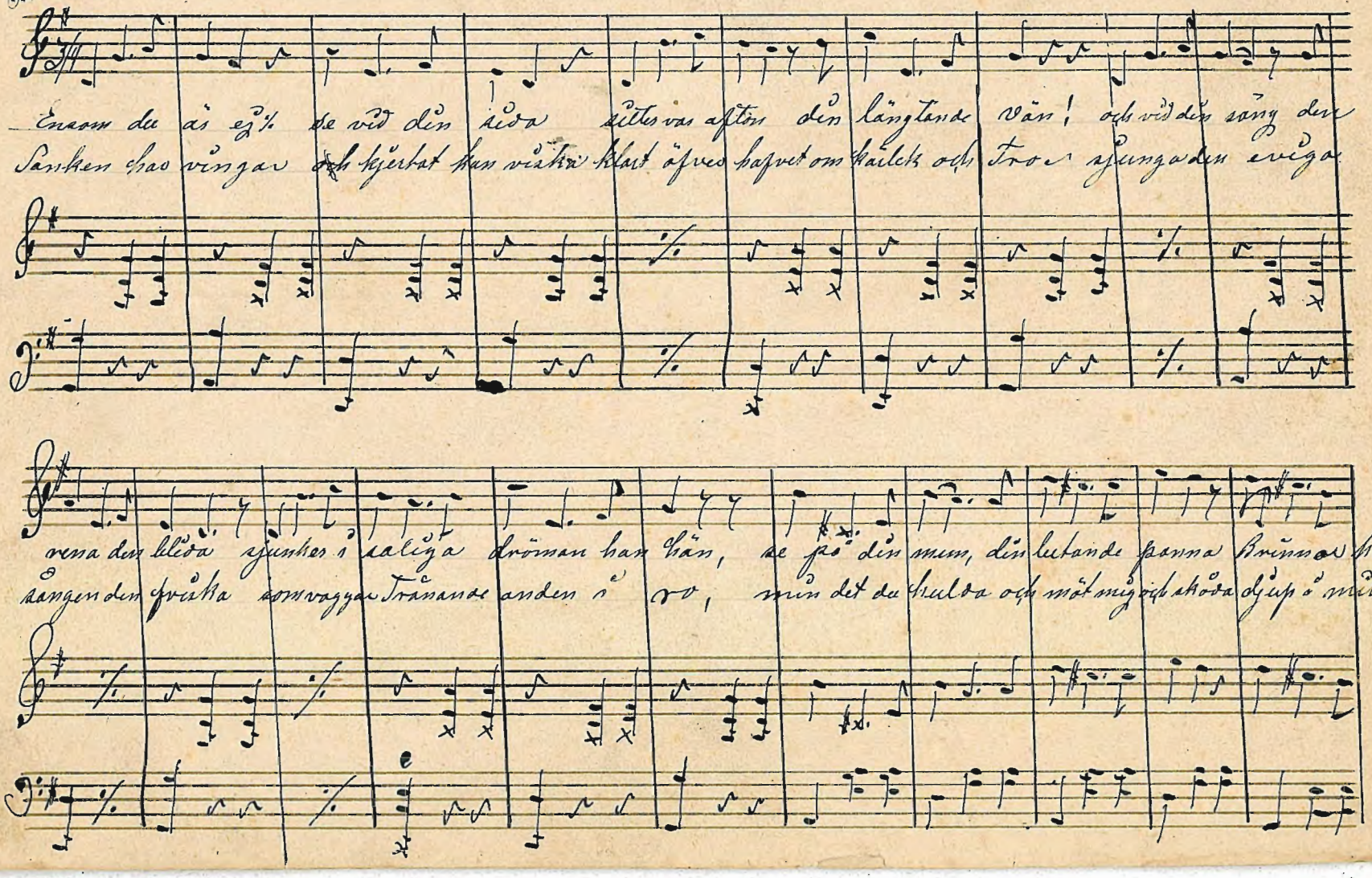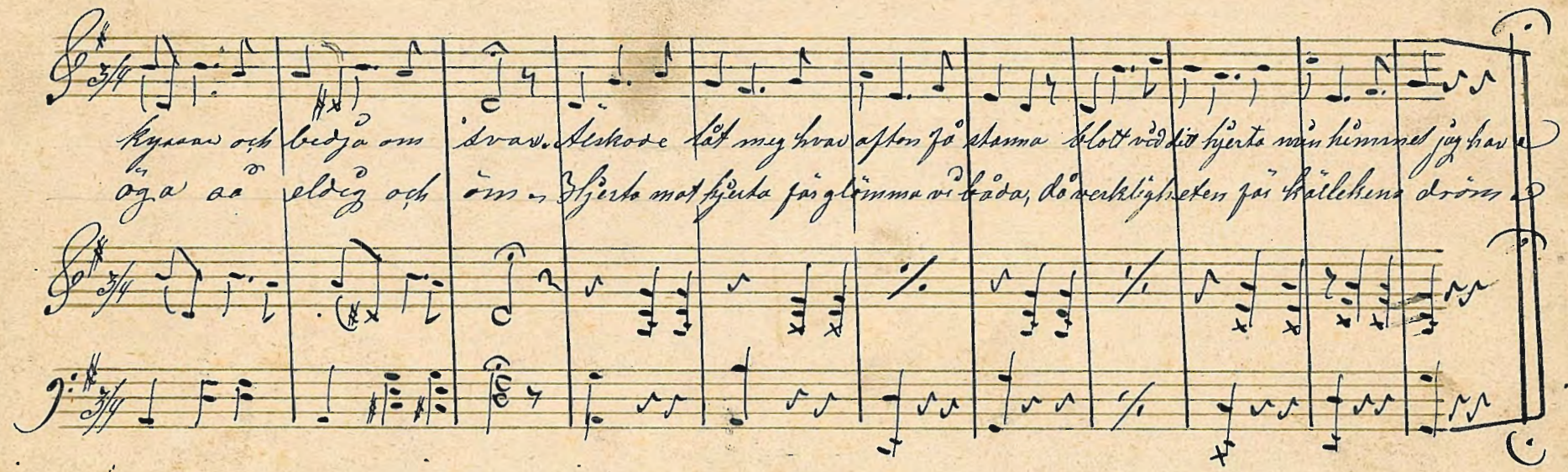



Se
Se
Se
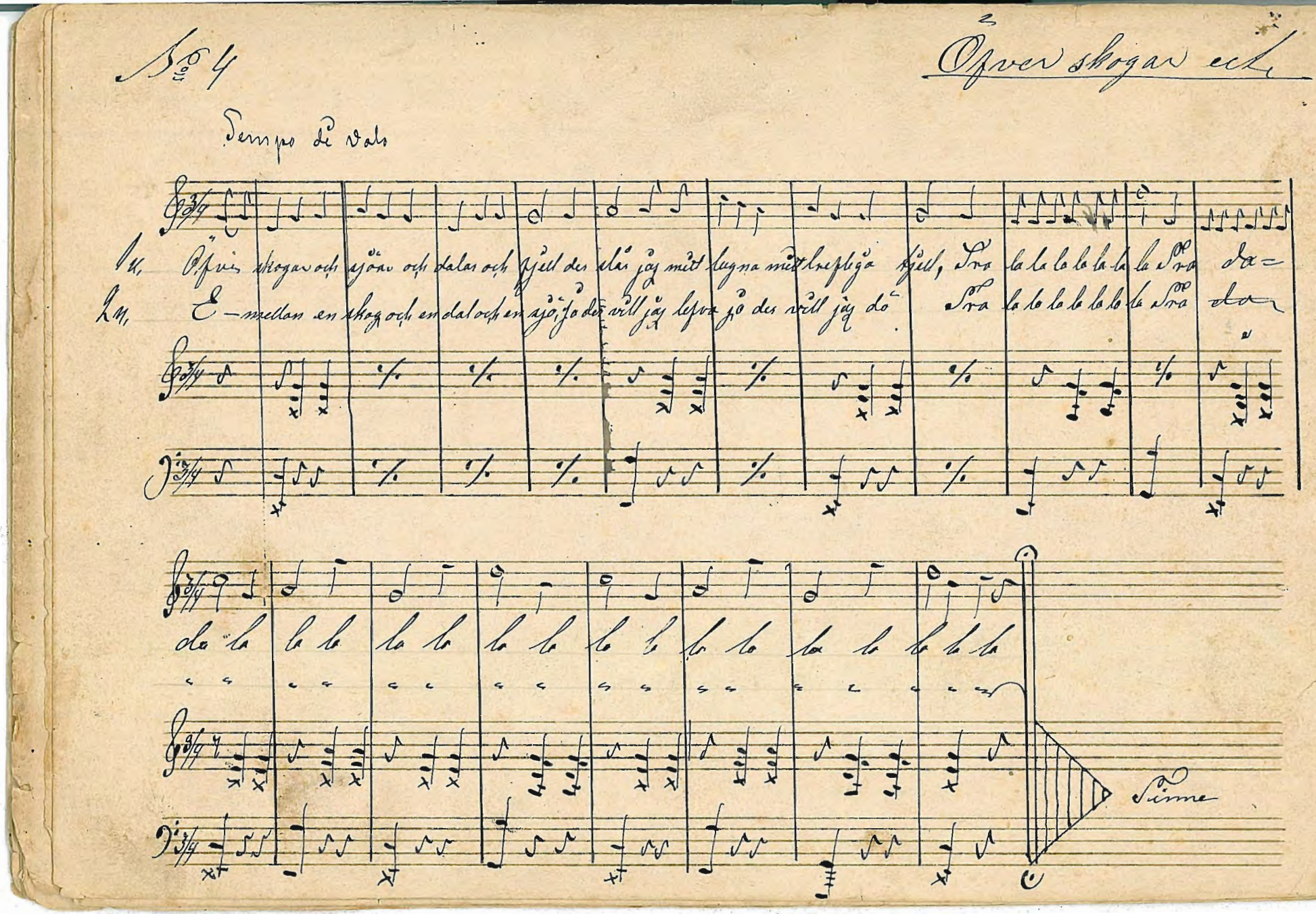
№ 3.

Skymningens sång

Moderato

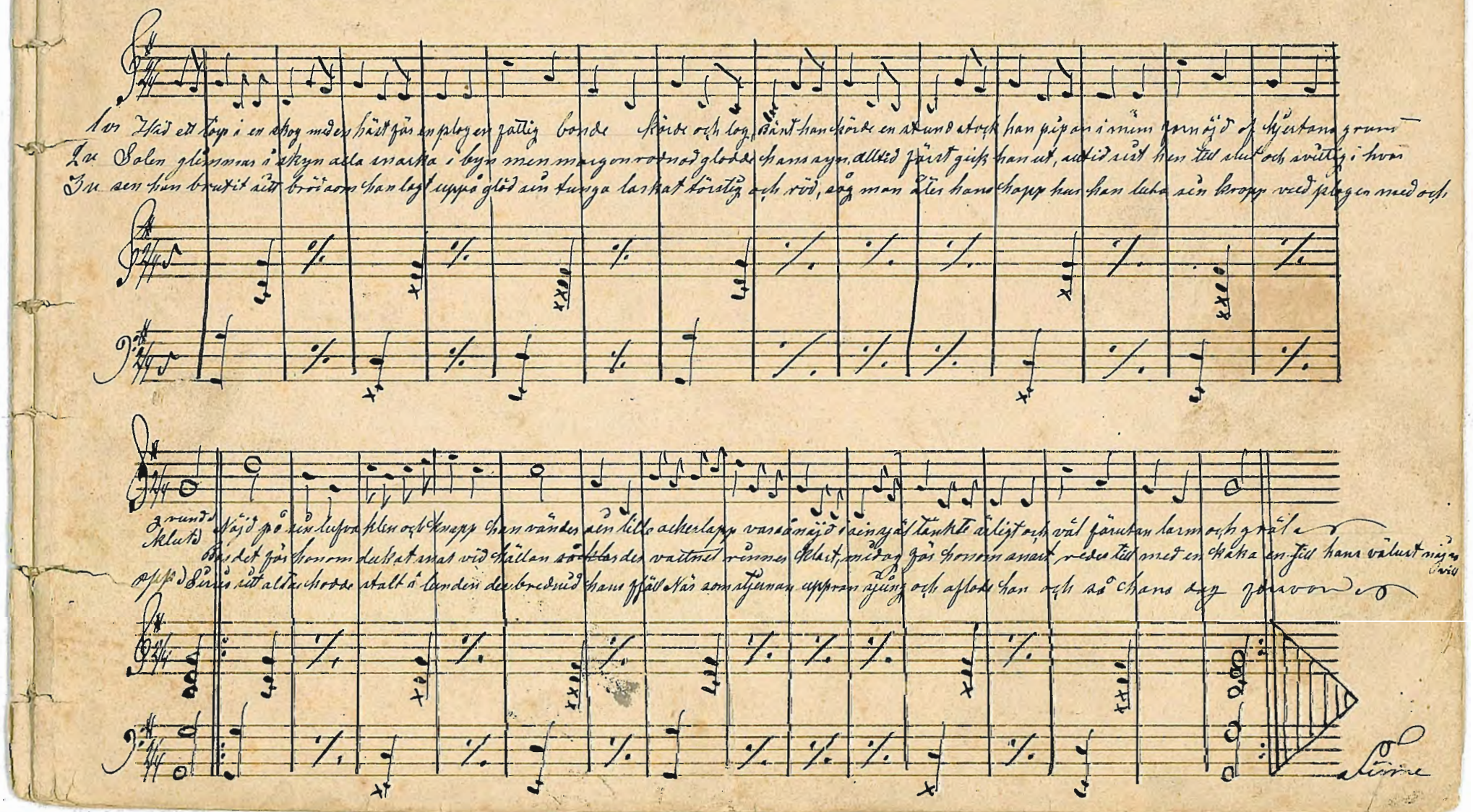



kyssas och bedja om
älska och
Älskade låt mig hvar afton få stanna
Hjerta mot hjerta få glömma vi båda,
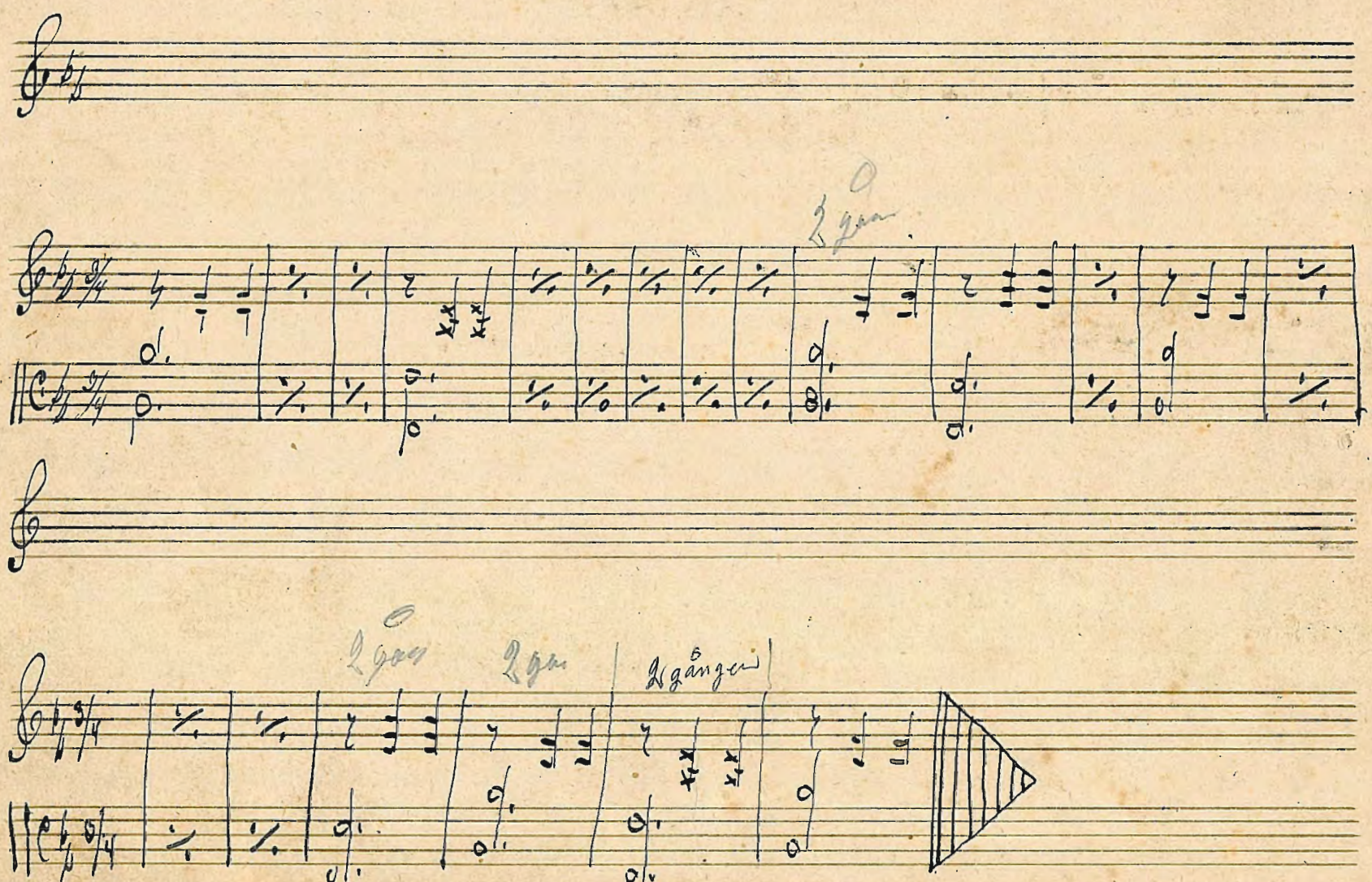

Nº 4
Öfver skogar och
Tempo di valse
1 st. Öfver skogar och sjöar och dalar och fjäll der dår jag mitt lugna mödrelefvä fjäll, Fra la la la la la la la Fra da-
2 st. E-mellan en skog och en dal och en sjö, jo der vill jag lefva jo der vill jag dö Fra la la la la la la la Fra da
da la la la la la la la

N:o 5

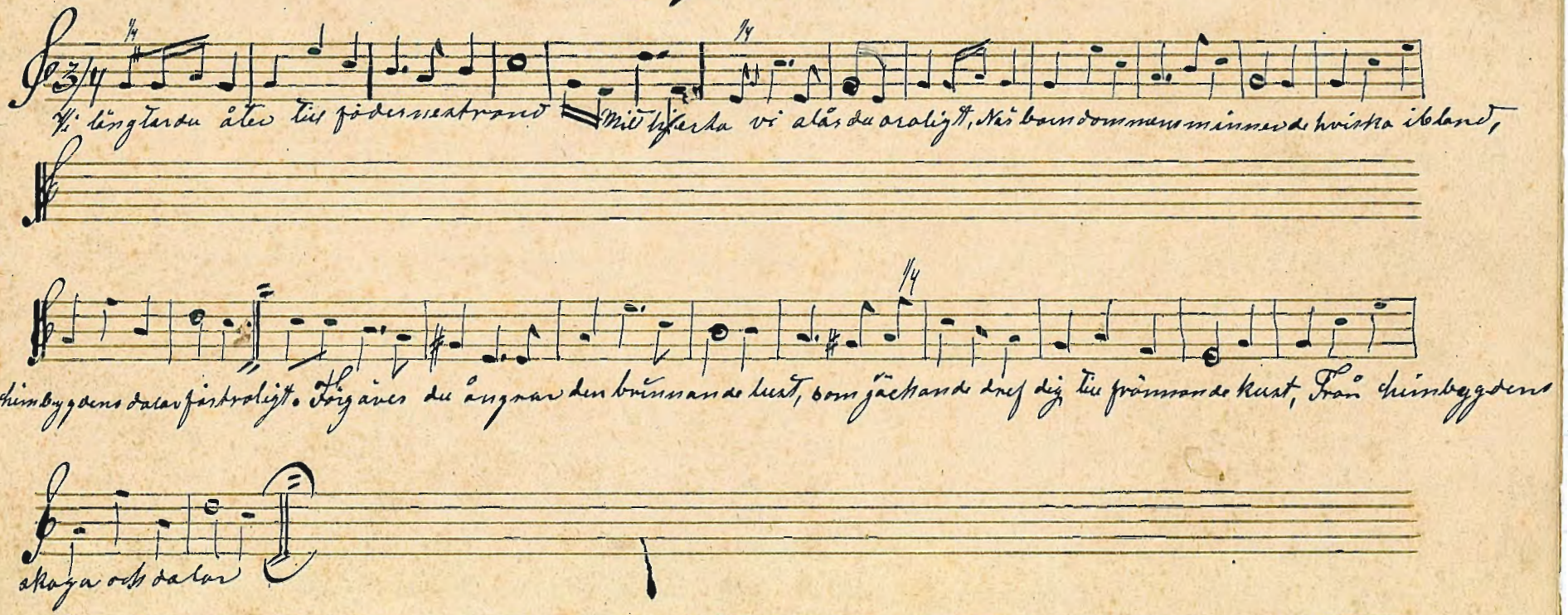
En Jönäjdsom bonde

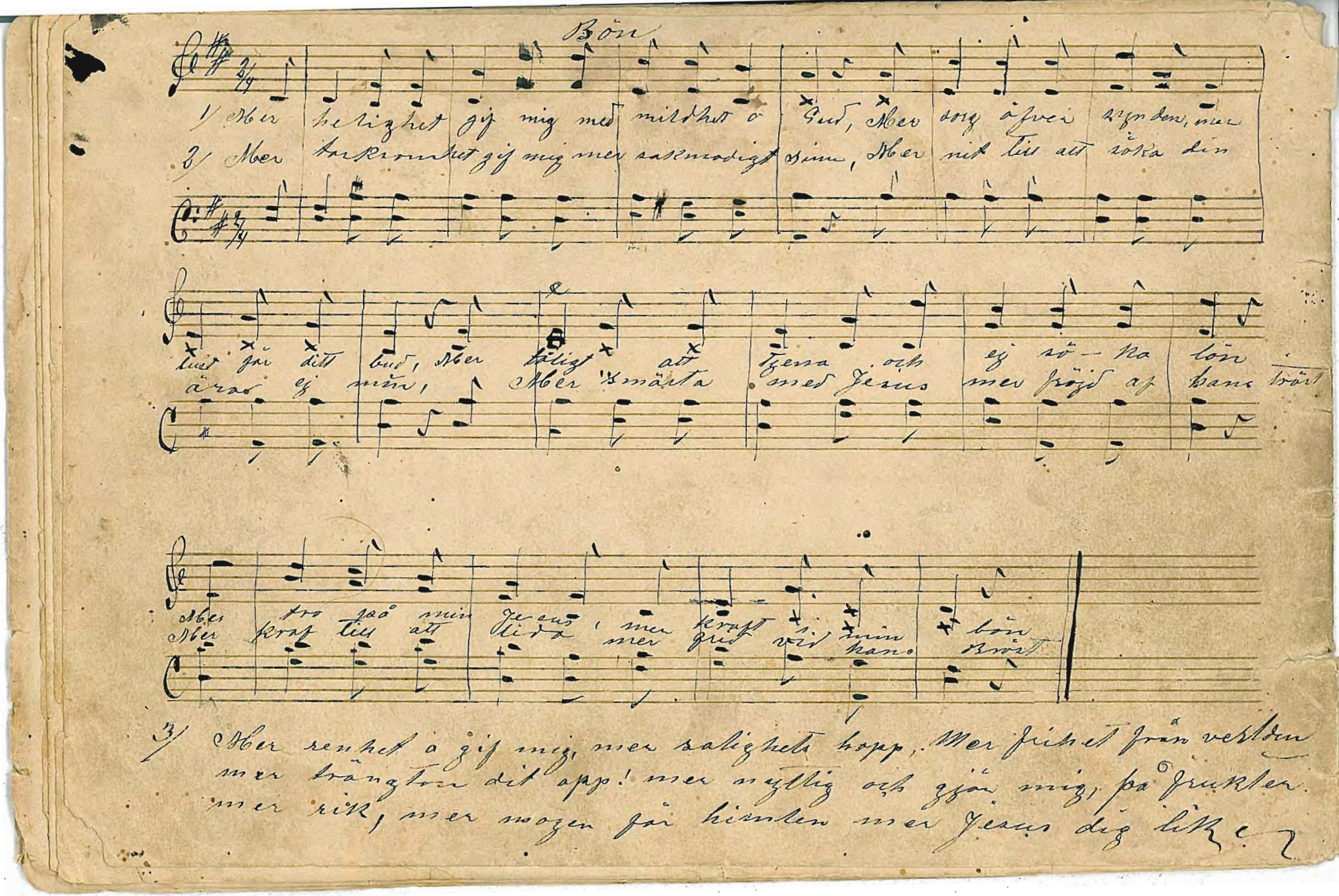


Sc. 6 Wird den Klavierauszug

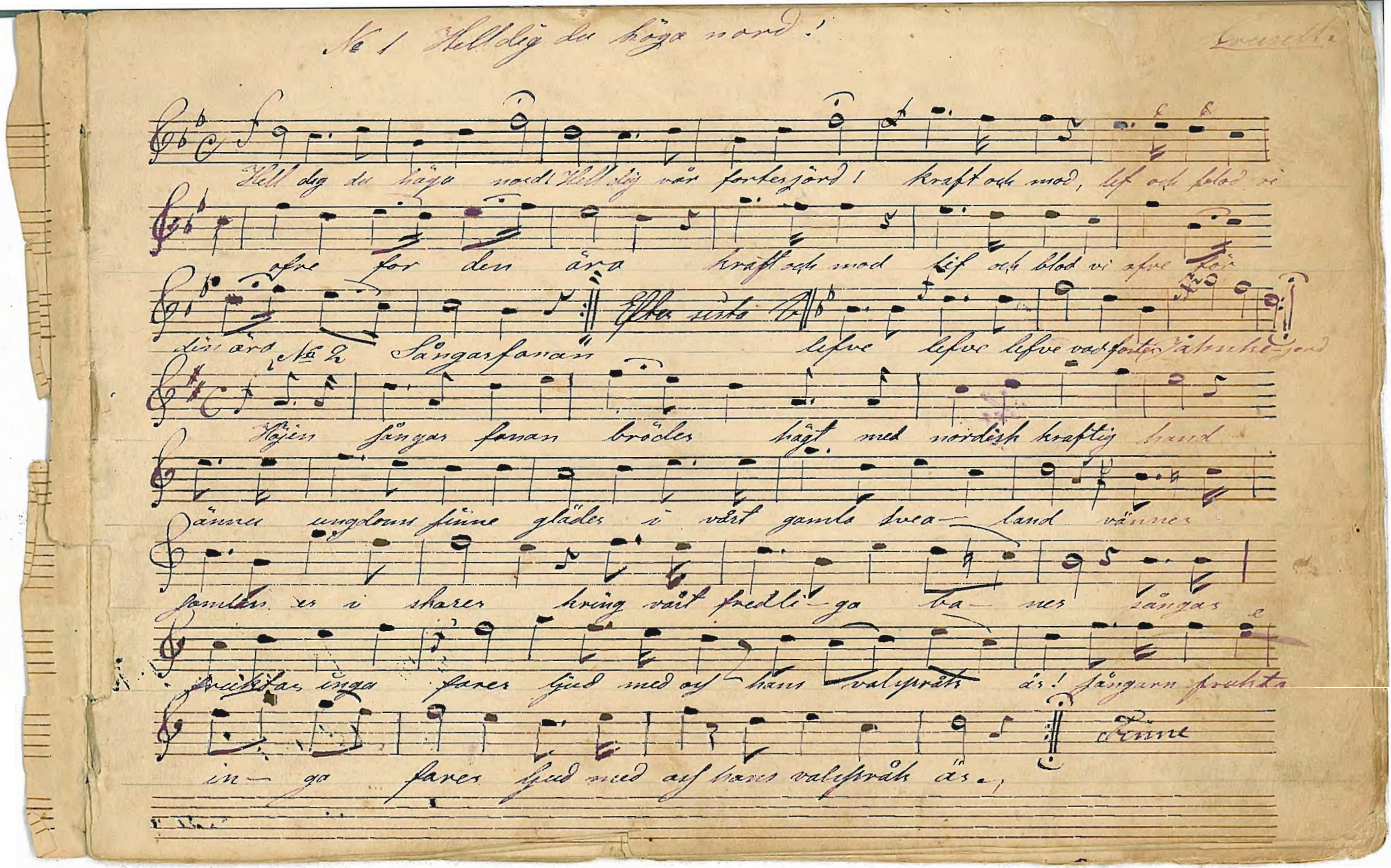


Vårsånängens Skimsång för

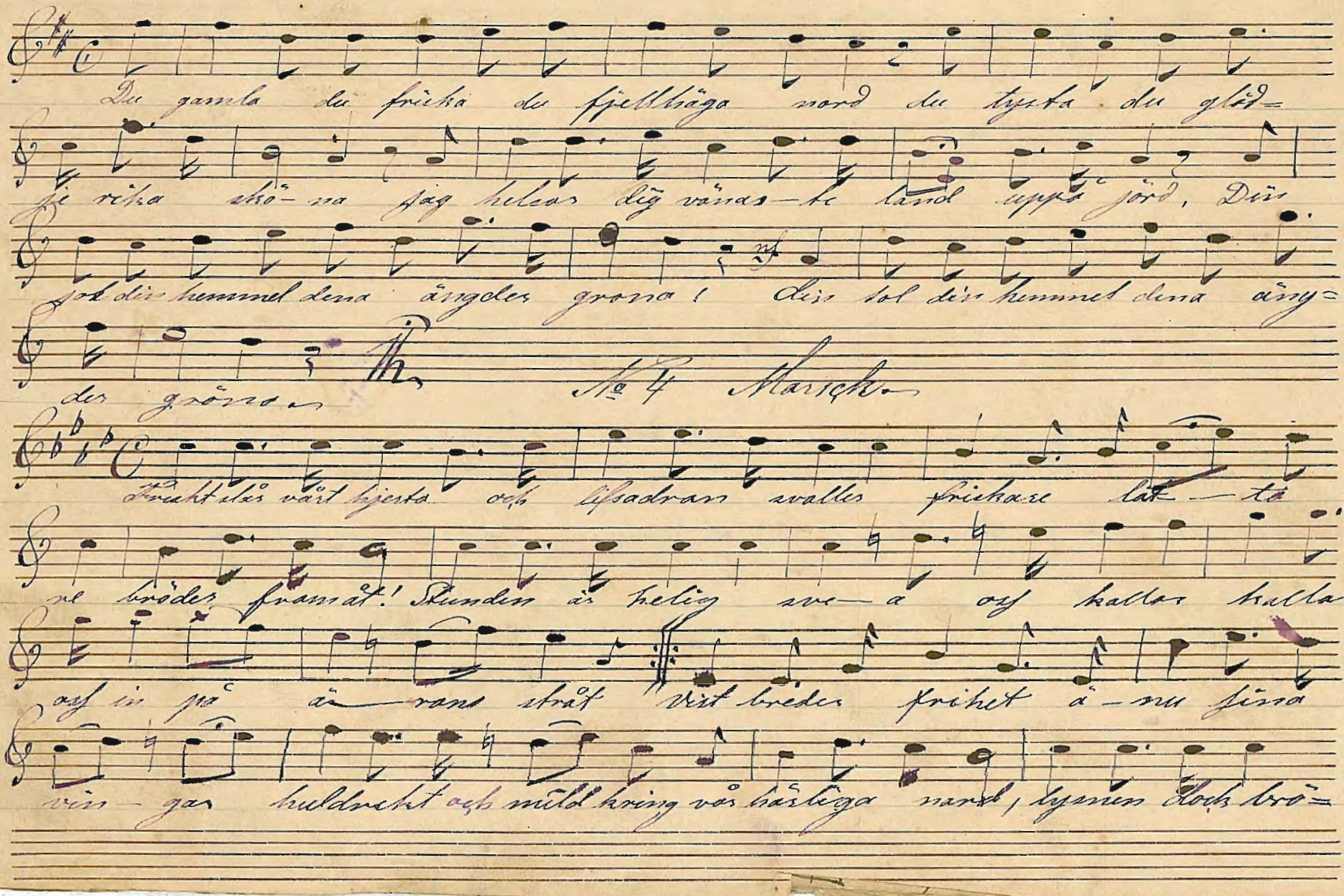


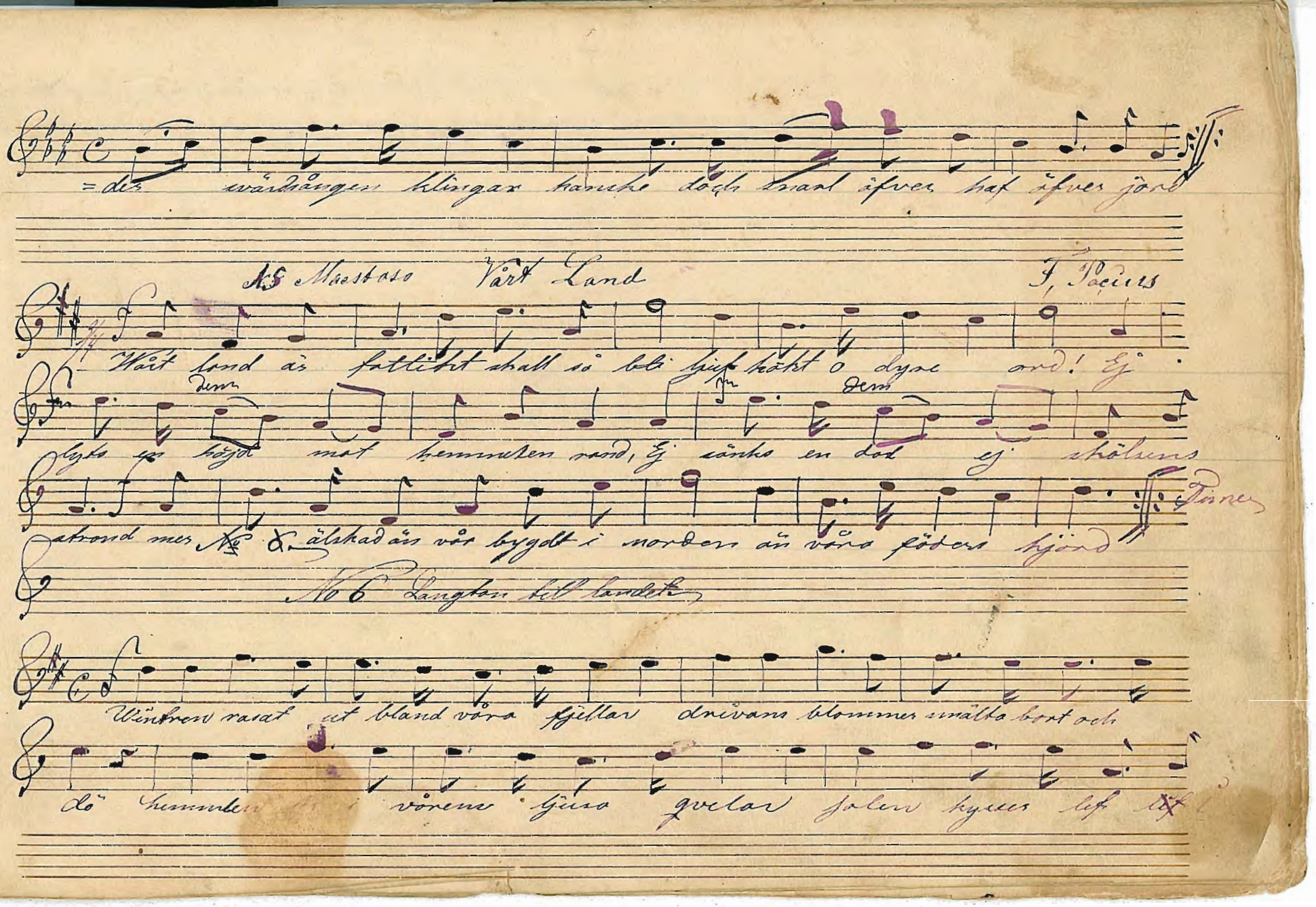


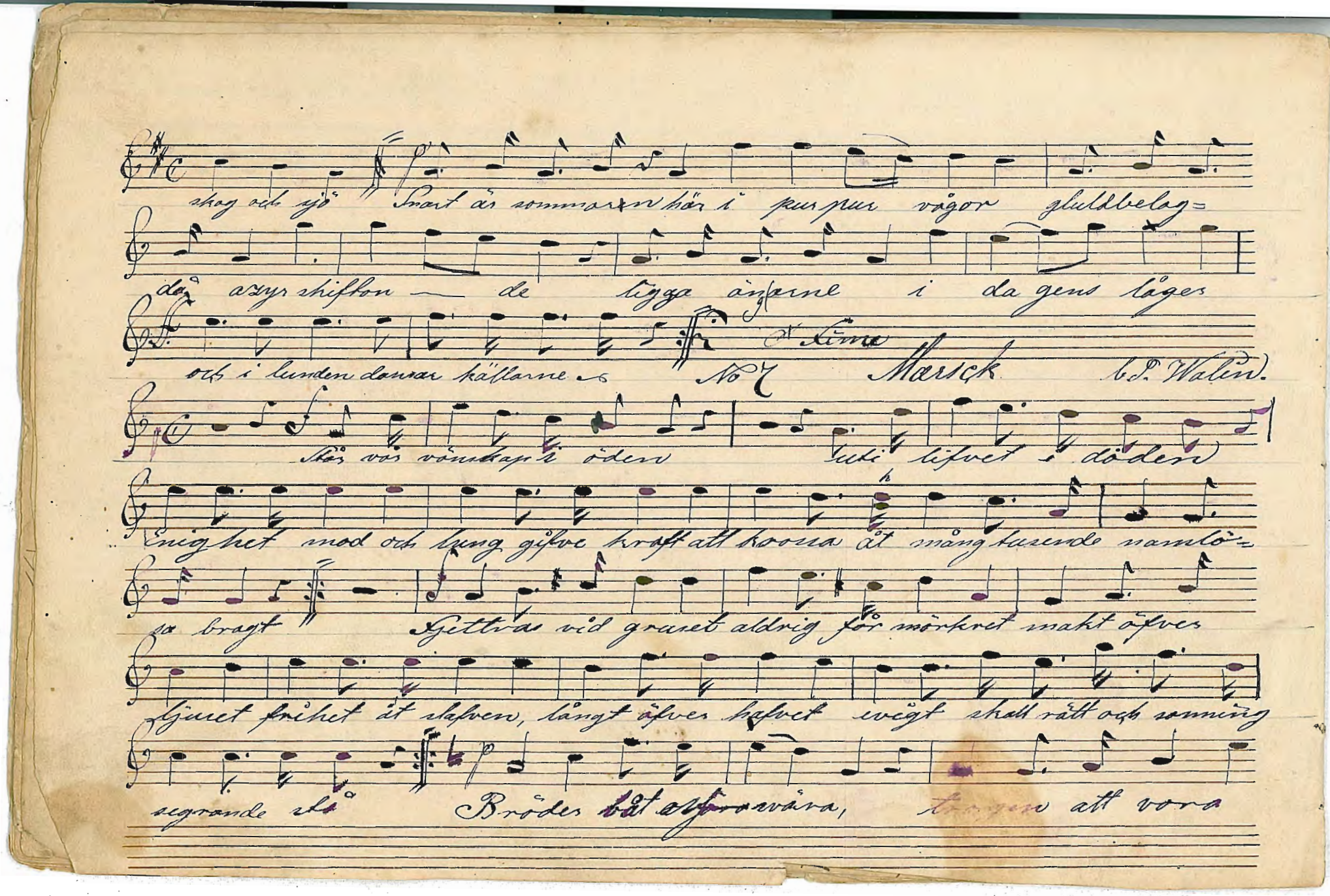
3/ Mer renhet å gif mig, mer saligheta hopp, Mer frimod från verldsmer trångsten dit upp! mer nyttig och gjön mig, på Guds lön mer rik, mer mogen för himlen mer Jesus dig likna.

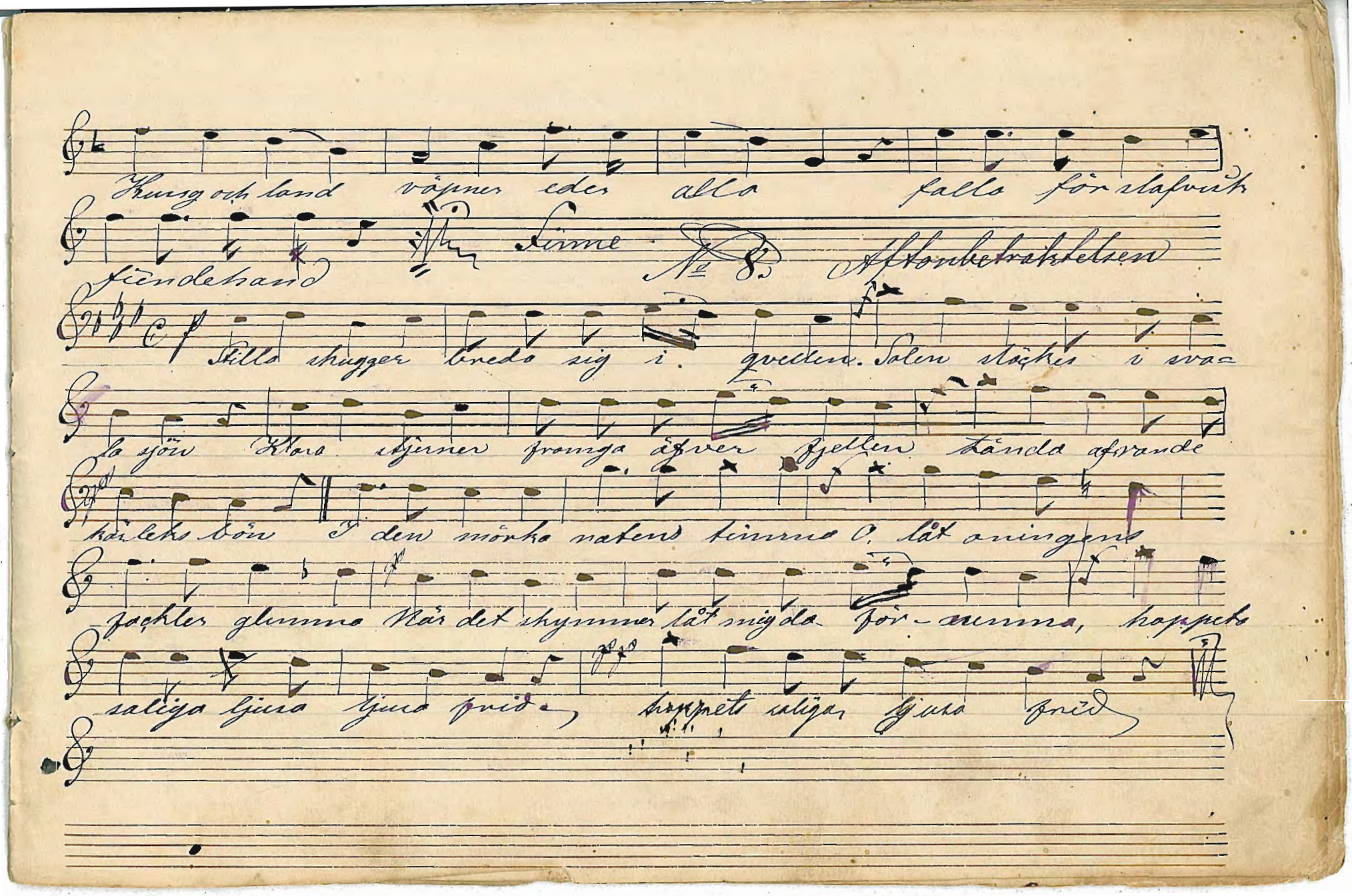

№ 1 Helldig du höga nord!
Helldig du höga nord! Helldig vår fosterjörd! kraft och mod, lif och blod vi
åre för den åra kraft och mod lif och blod vi ofve för
din ära № 2 Sångarfanan lefve lefve lefve vad fosterländsk jord
Högen sångar fanan bröders hågt med nordisk kraftig hand
sämre ungdoms sinne glädes i vårt gamla Svea land vänner
samlen ss i skaren kring vårt fredli ga Sva nes sångars
kvickfot inga fjäres gud med oss han valspråk är! sångarn frohets
in ga fjäres gud med oss hans valspråk är.

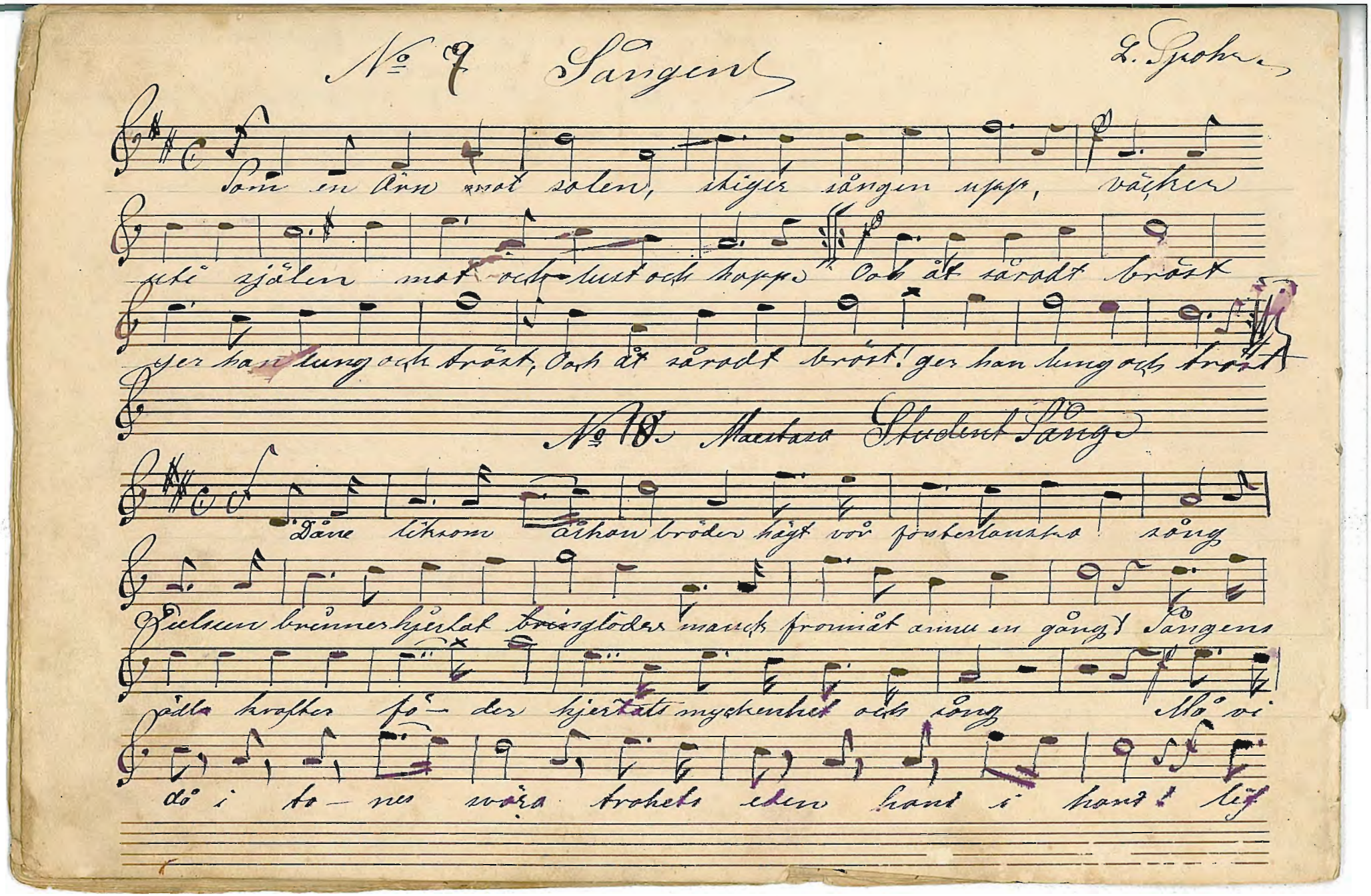
N:o 3 Wald. Hymn till fäderneslandet.

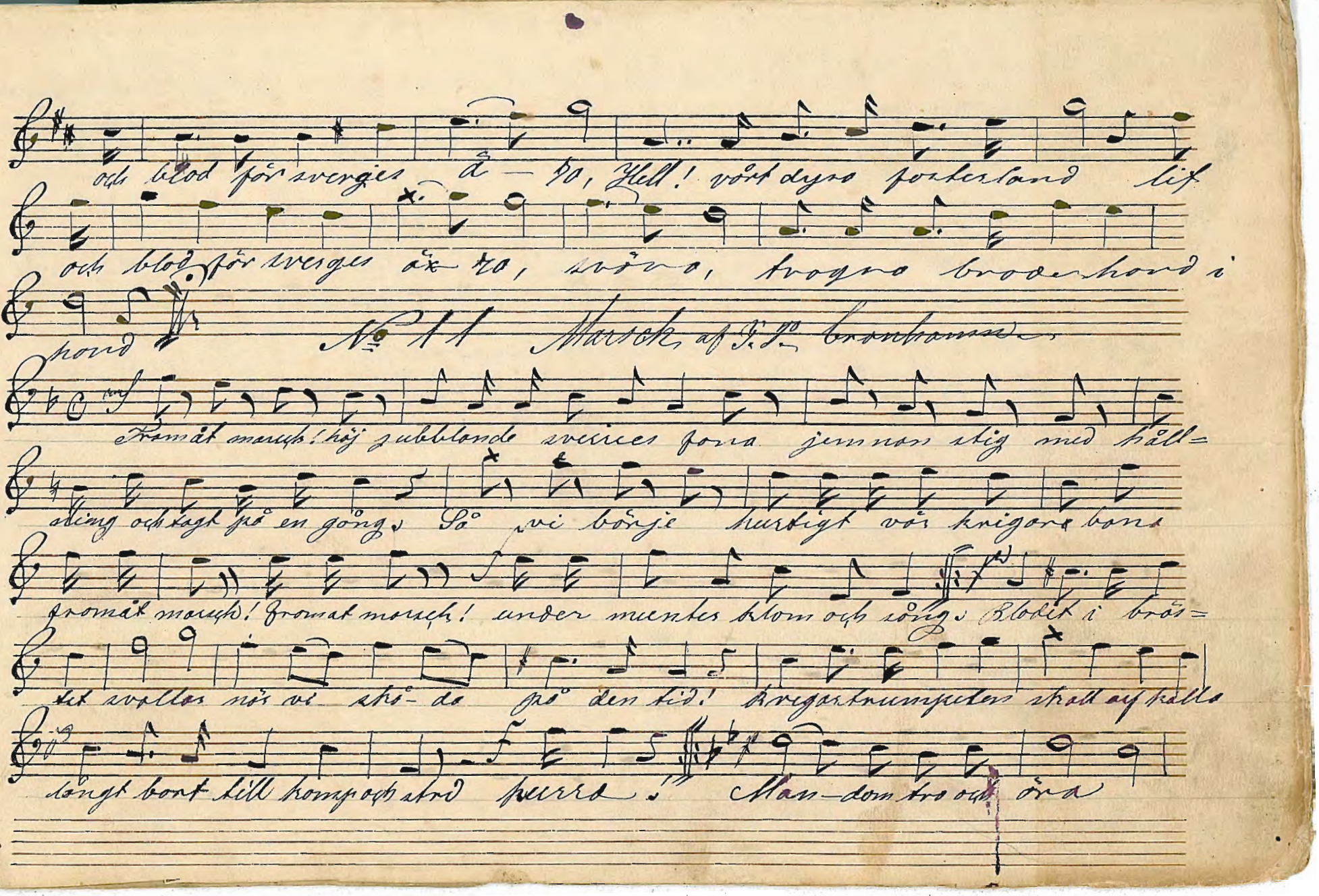


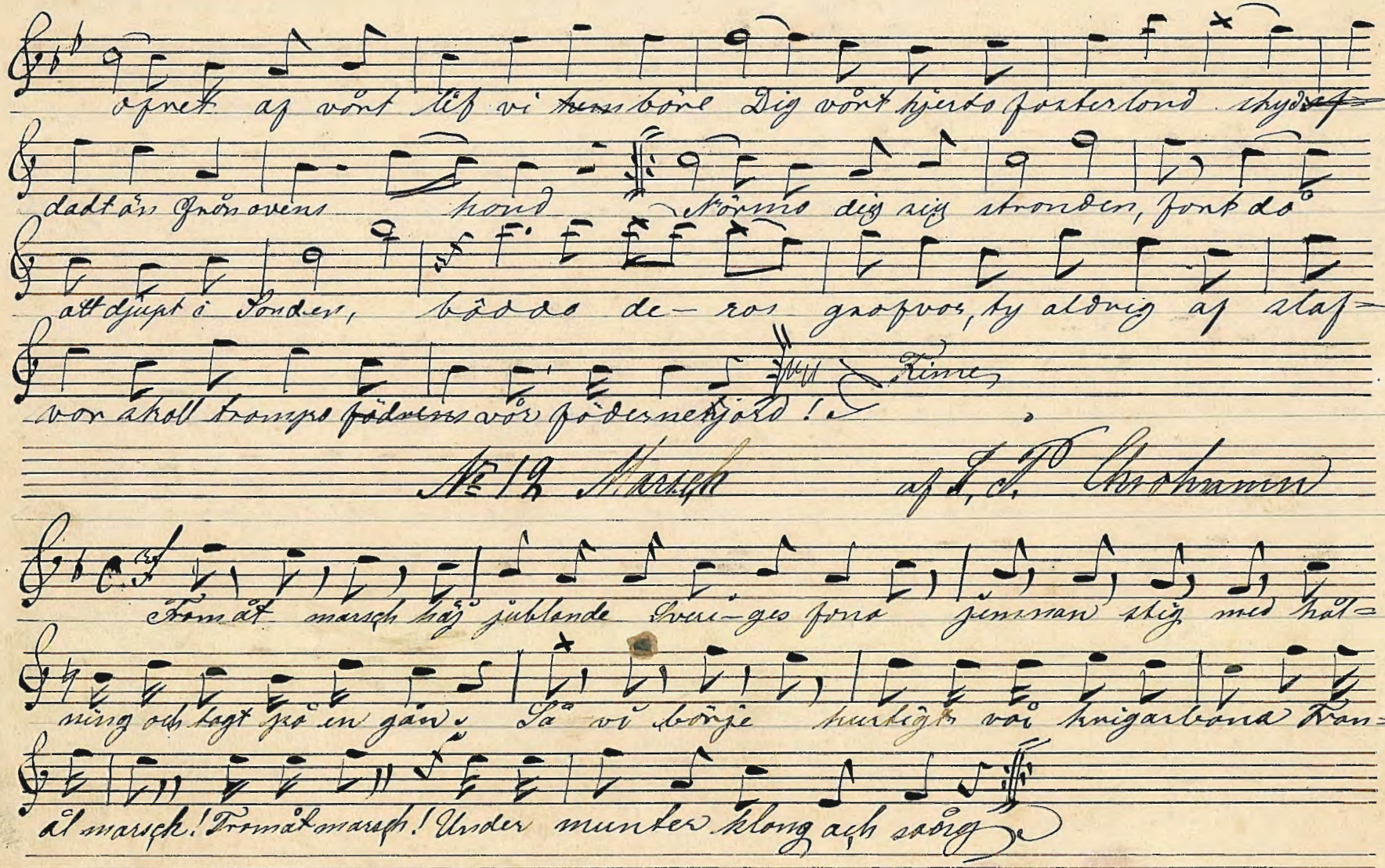

= der svärdsången klingar hårdt dock hvad öfver haf öfver jord
N:o 5 Moderato Vårt Land F. Pacius
Vårt land är fattigt skall så bli sjuk kärt o dyre ord! Ej
dem dem
lyda ge höjd mot himmelen rund, Ej sänka en tår ej skönens
Forte
skrud mer N:o 6 älskad än vår bygdt i norden än våra fäders hjord
N:o 6 Längtan till landet
Vänskren rasat ut bland våra fjellar dnivans blommer smälta bort och
då stunden i vårens gröna gvelar solen kysses lif

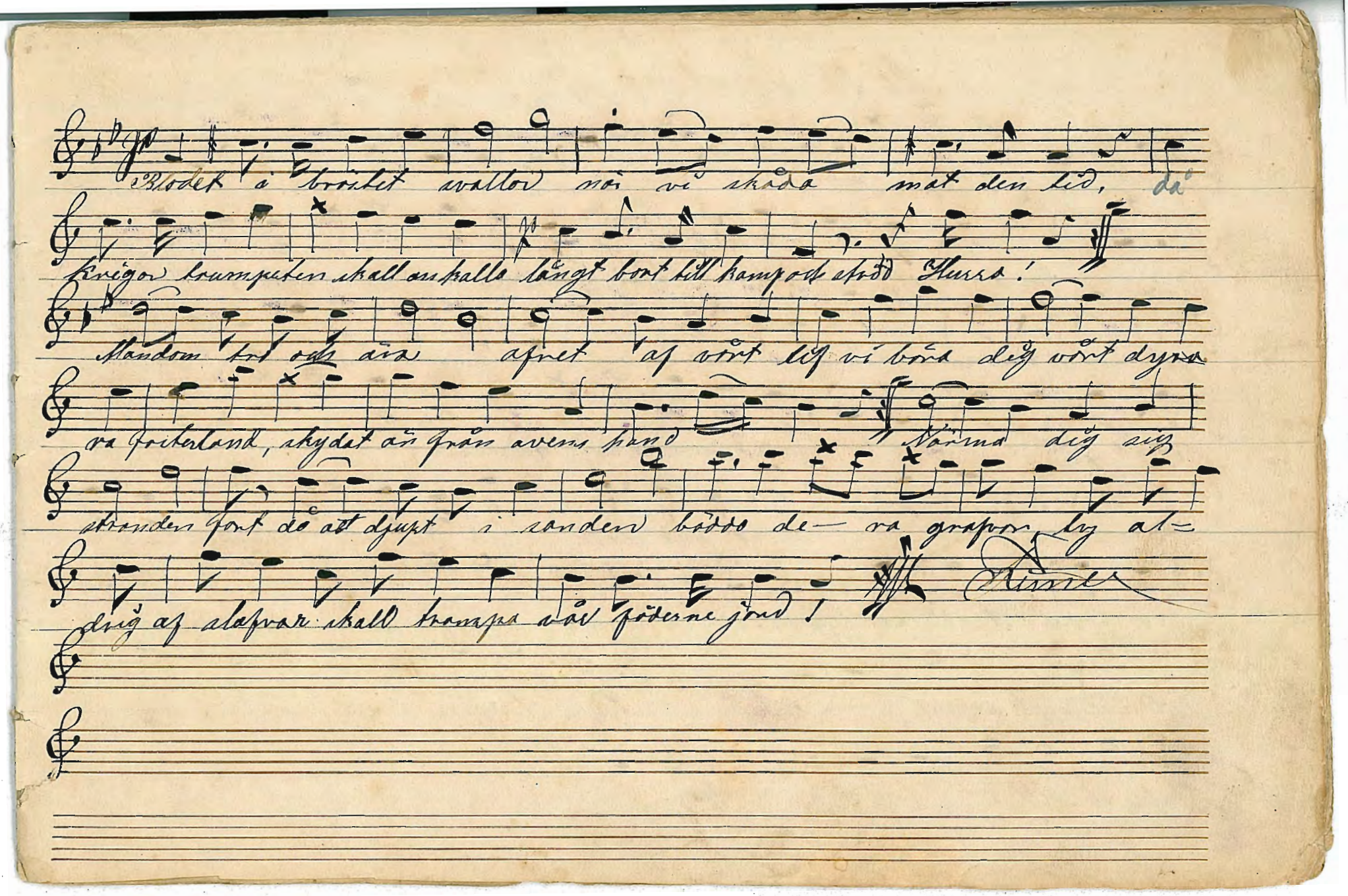

skog och sjö Snart är sommarn här i purpur vågor glidd belag=
da azyr shiften de ligga ängarne i da gens lågor
och i lunden dansar källarne
N:o 7 Marsch
Stäs vos vändkapp i öden
lidi lifvet i döden
Enighet mod och kyng gifve kraft att kröna åt mång tusende namnlö=
so bragt Gettras vid graset aldrig för mörkret makt öfver
ljuset frihet åt slafven, längt öfver hafvet evigt skall rätt och sanning
segrande stå Bröder låt oss vara, tänken att vara

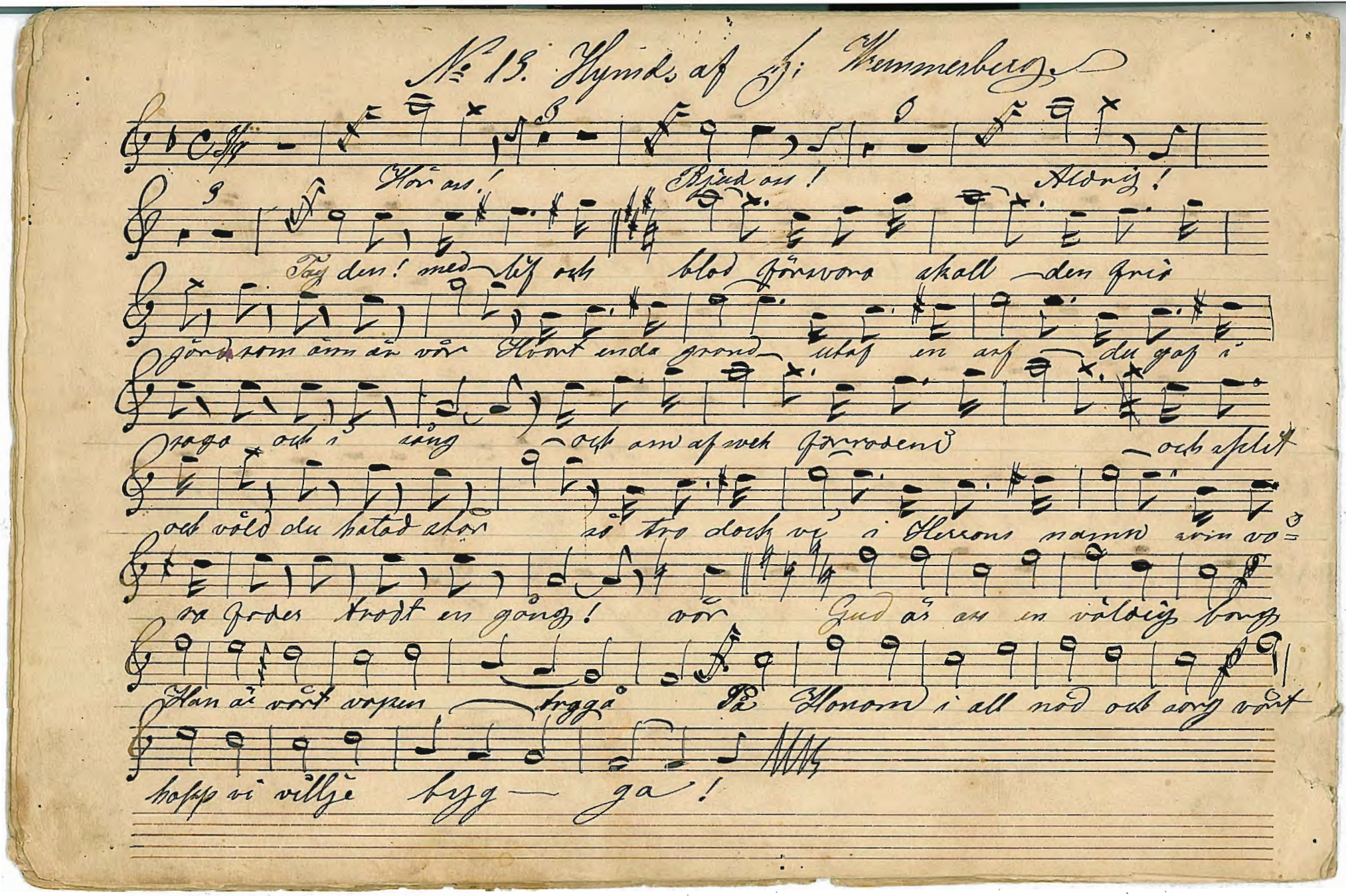

Hungr och land vapnen eder alla falla för skapelsen
fiendehand
Stämme
№ 8
Afskonbetraktelsen
Stilla skuggor breda sig i qvarlen. Solen slocknar i sva-
la sjön Klara stjernor framga öfver fjellen tända afvrande
kärlekstön I den mörka natten stämma O, låt aningen
joklen glumma När det skymmer låt sig da för-amma, hoppet
saliga tjura tjura prid, hoppet saliga tjura prid

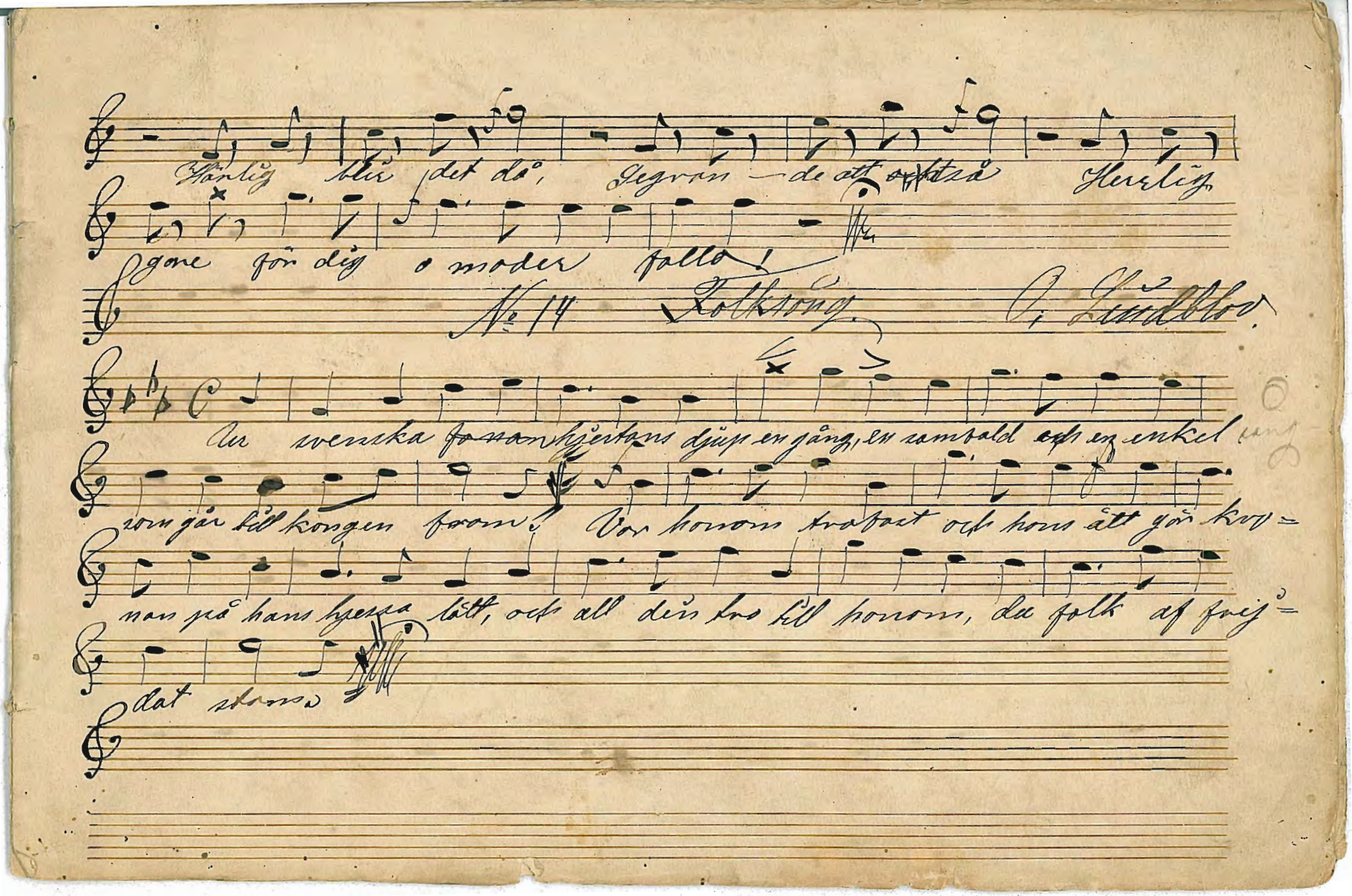

№ 9 Sången
L. Spohr
Som en ånn svat solen, skiger sången upps, väcker
sedi själen mot och lust och hopps. Och åt sårodt bröst
ger han lung och tröst, Och åt sårodt bröst ger han lung och tröst
№ 18. Maestro Stockets Sång
Döne likrom ärkon bröder högt vör psalterkantes sång
Kulsen brännerhjärtat bröstgloder mauck fromiät annu en gång Sangens
själa krafter fö- der hjärtats mystenhet och sång Slå vi
då i to- ne vöra trohets eden hand i hand i hög

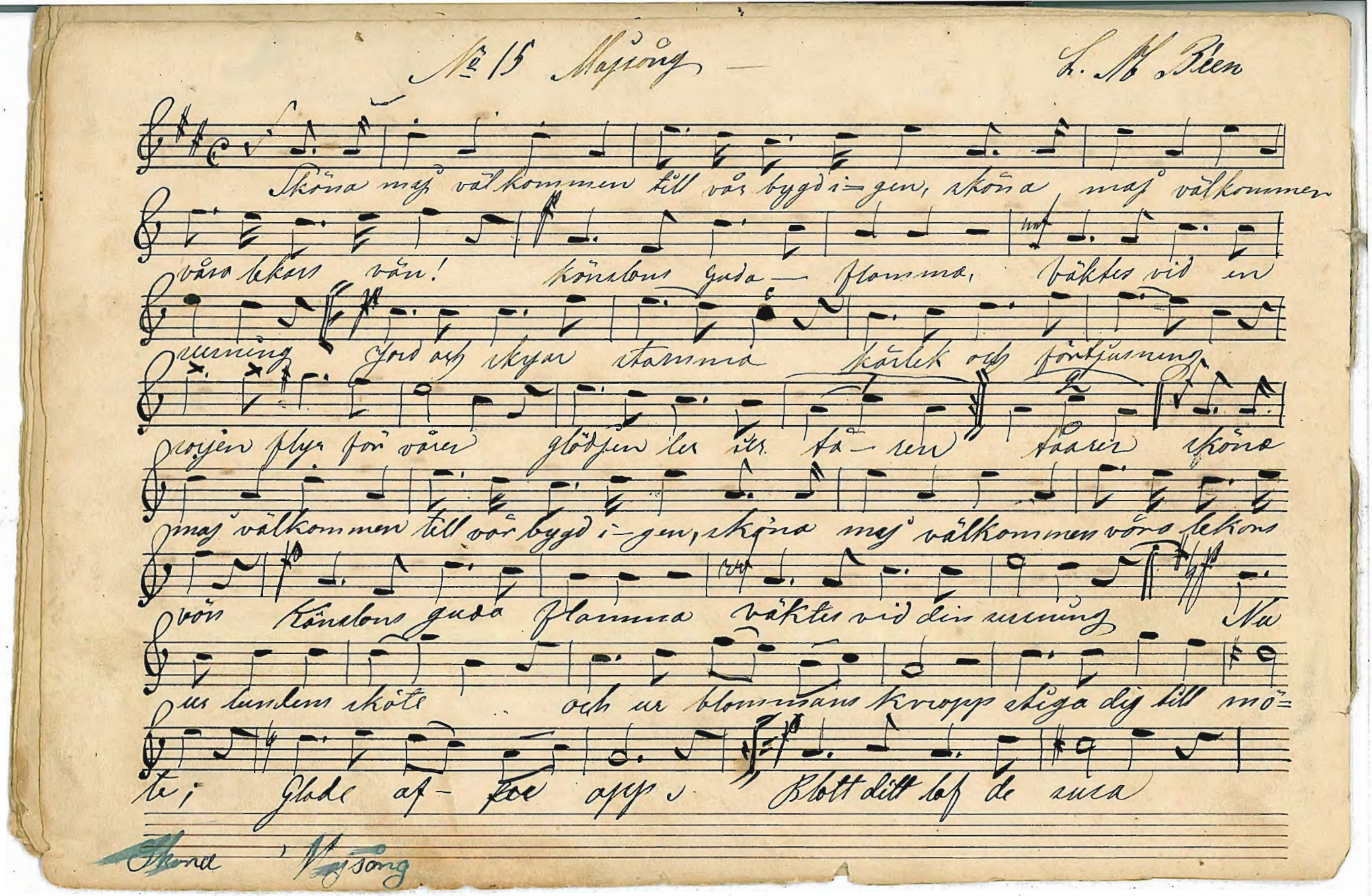

och blod för svergies å — ro, Helt! vårt dyra fosterland likt
och blod för sveges ära ro, svära, trogna broderhand i
nord
N:o 11 Marsch af J. G. Graubaum
Framåt marsch! höj jubelsånde svenices sona gemnom strid med hälsa=
sång och tågt på en gång. Så vi börje kurdigt vår krigare bana
framåt marsch! framat marsch! under munters klom och sång. Blodet i brös=
ket svallar när vi stri- da på den tid! Bregarstrumpeden skall af kalla
längt bort till kamp och strid herre! Man-dom tro och öra

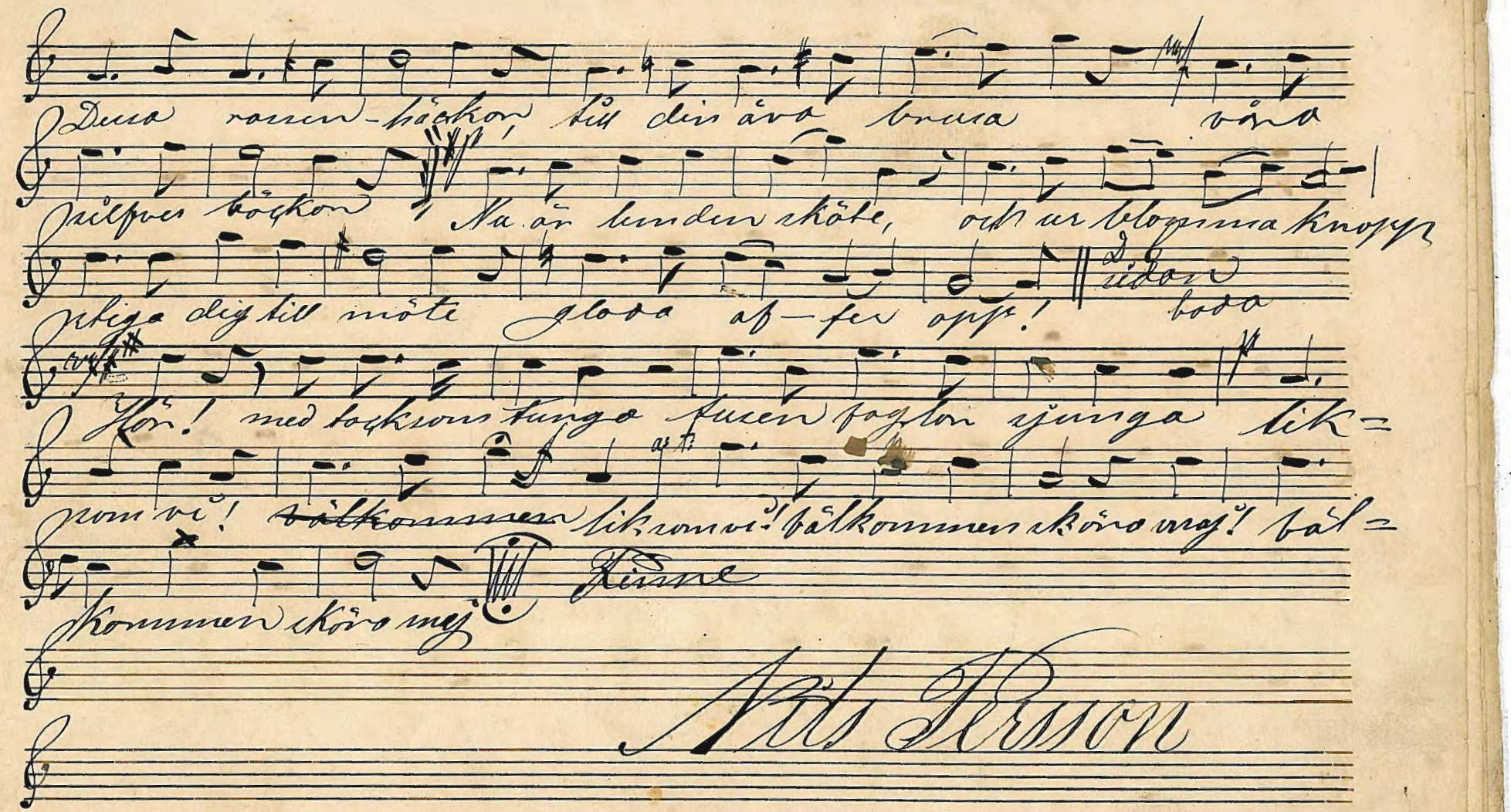

öpnet af vårt lif vi tessa böne Dig vårt hjerta fosterland skydd
dadtån Grönovens strand Störme dig nig stronden, fonk do
att djupt i Sonden, bödda de- ros grafvor, by aldrig af slaf-
vor skoll trampa födrens vår födesnehjärd!
Nr 12 Marsch af J. P. Boström
Trimfat marsch hajo jubblande Sveri-ges fana jemman stig med hål-
sning och tagt jo en gåw. Ja vi börje kurtigts vår knigarbana Kan-
öl marsch! Trimfat marsch! Under munter klang ach saång

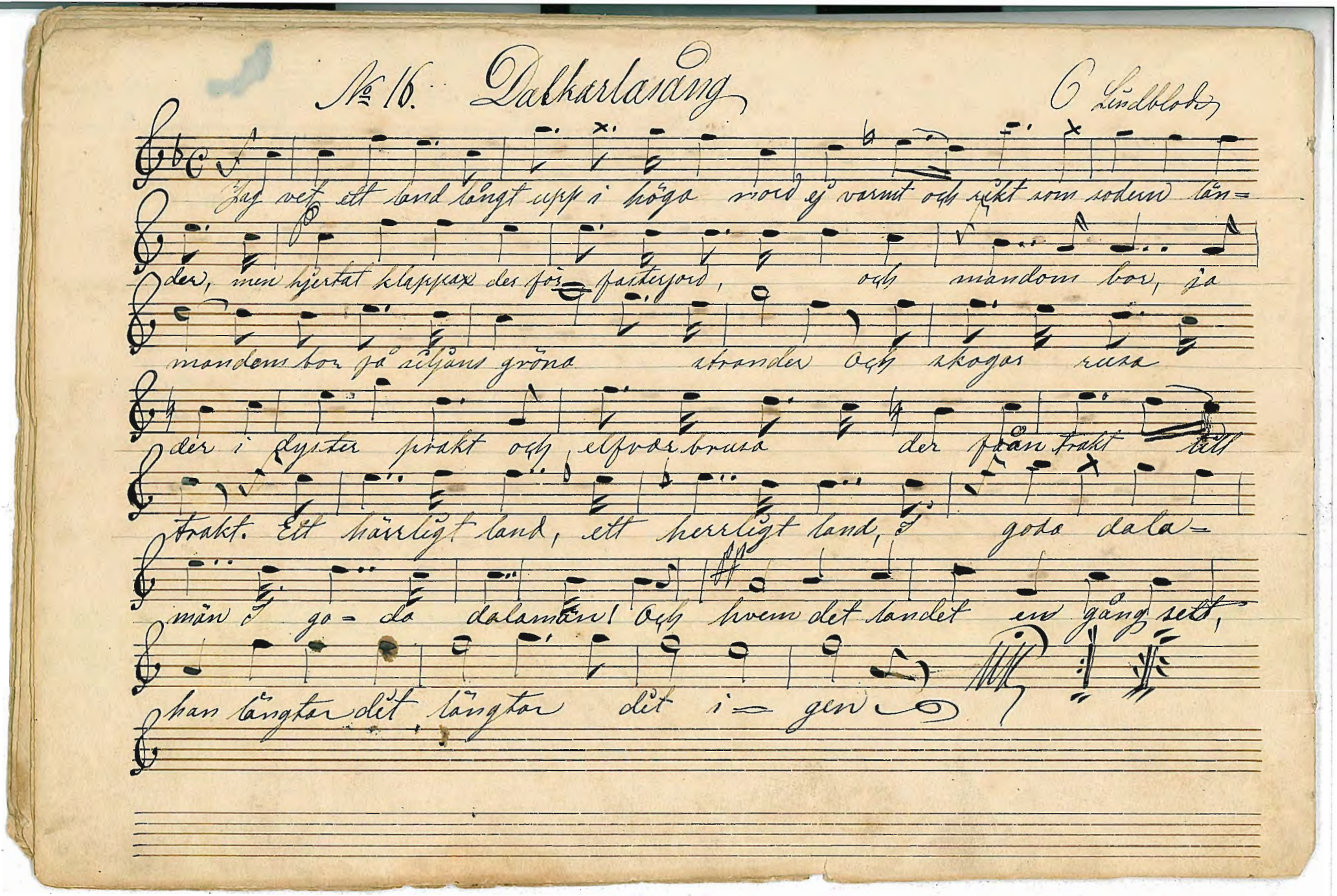

Blodet å bröstet svallor nöi vi skåda mat den tid,
Kriegar trumpeten skall omkalla långt bort till kampod strid Hurra!
Mandom tro och ära äro pfret af vårt lif vi böra dig vårt dyra
va fosterland, skydat än från avens fjend Värna dig sig
stranden fort då at djupt i sanden bödo de— va grafvar dig at=
dig af slafvar skall tramspa vål fäderne jord!


№ 13. Hymn af J. Wennerberg.
Hör oss!
Bjud oss!
Allenast!
Tag den! med ljus och blod förvorna skall den grå
göra som ämn är vår Herre inda grund ihop en ass du gaf i
sagor och i sång och som af ack förroden
och sköld du hafvad stör
så tro dock vi i Herrens namn vinn vå=
re fiender trodt en gång! vår Gud är oss en väldig borg
Han är vårt vapen trygg
så Herren i all nöd och sorg vårt
hopp vi ville bygg ga!


Ljuvligt blir det dö, Segrar — de att återse Hemlig
gone för dig o moder falla!
№ 14 Folkton. A. Lindblad.
Är svenska fosterlandets djup en gång, en samhäld och en enkel
von går till konungen fram? Var honom trofast och hans ätt för kro-
nan på hans hjessa lätt, och all din tro till honom, du folk af frej-
dat stam.


№ 15 Majsång — L. M. Bleen
Skönа maj välkommen till vår bygd i-gen, skönа maj välkommen
våra lekars vän! kändens gudа — flamma, väkter vid en
ursprung Jord och skyar stamma kärlek och förtjusning
rojen flyr för våren glädjen åter tå-rer tvaner skönа
maj välkommen till vår bygd i-gen, skönа maj välkommen våra lekars
vän kändens gudа flamma väkter vid din ursprung Nu
us lundens skötе och ur blommans knopp stiga dig till mö=
te i Glade af- foe opp. Klott ditt lof de små
Skona Majsång


Dessa ransen-bockar, till dess åter bruna vår
hjälpes bockar! Nu är lunden skön, och ur blomsterknoppar
stiga dig till möte glada ab-fer opp!
Kör! med bockars tunga fuser fåglar sjunga lik-
som vi! Välkommen likasom vi! Välkommen skörd maj! väl-
kommen skörd maj!
Ässe Ässon


№ 16. Dalkarlasång
C Lindblad
Jag vet ett land långt upp i höga nord ej varmt och rikt som södern län-
der, men hjärtat klappar der för fosterjord, och mandom bor, ja
mandom bor på sköna grönа stränder och skogars ruса
der i dyster prakt och elfvar brusa der på sin trakt sitt
trakt. Ett härligt land, ett herrligt land, å goda dala-
män i go-da dalamän! Och hvem det landet en gång sett,
han längtar dit, längtar dit i-gen

4298

№ 14. Marsch.

Land, hvars stolta runo källar, talar högt om fädrens mod

Land, hvars gröna och höga fjäll- lar djärfva strid och mannamod

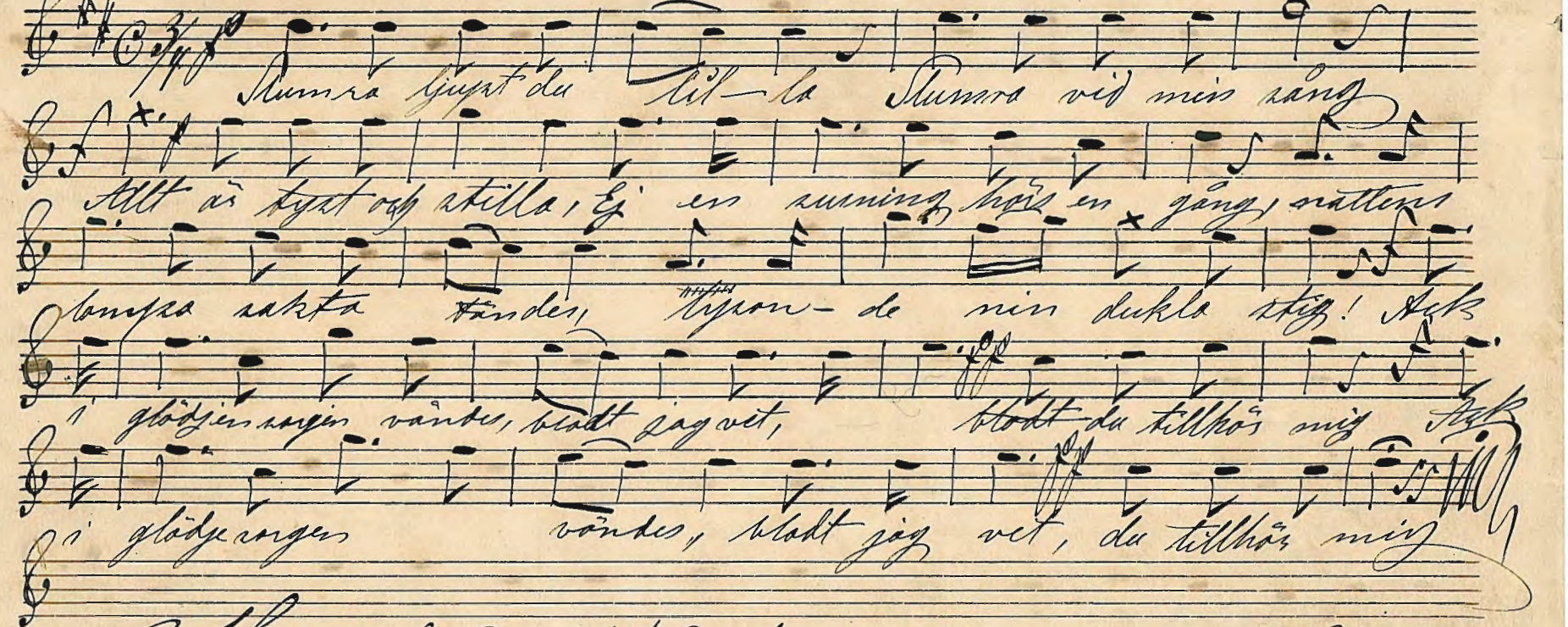
Land med evigt gröna fjälar frodig åker blomder-äng

Land kring hvilket hafvet vallar, dånar- de vid stormens sång

Stolt och glad hvar man i nord, nämner dig sin fosters-jord

Stolt, och glad hvar man i nord, nämner dig sin fosterjord!

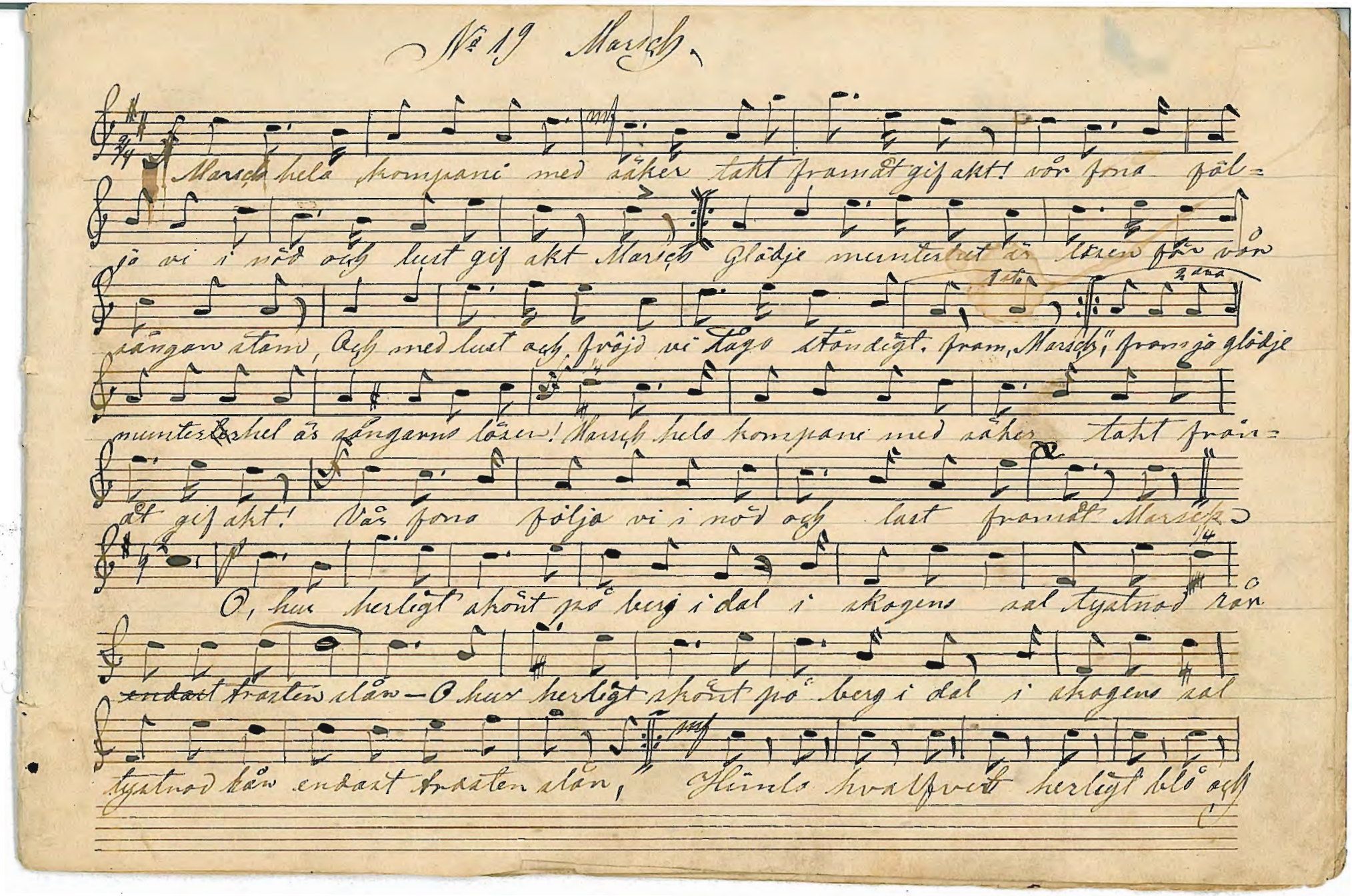
Serenad № 18 and:t Hymn till Södermanlandet af Wikberg

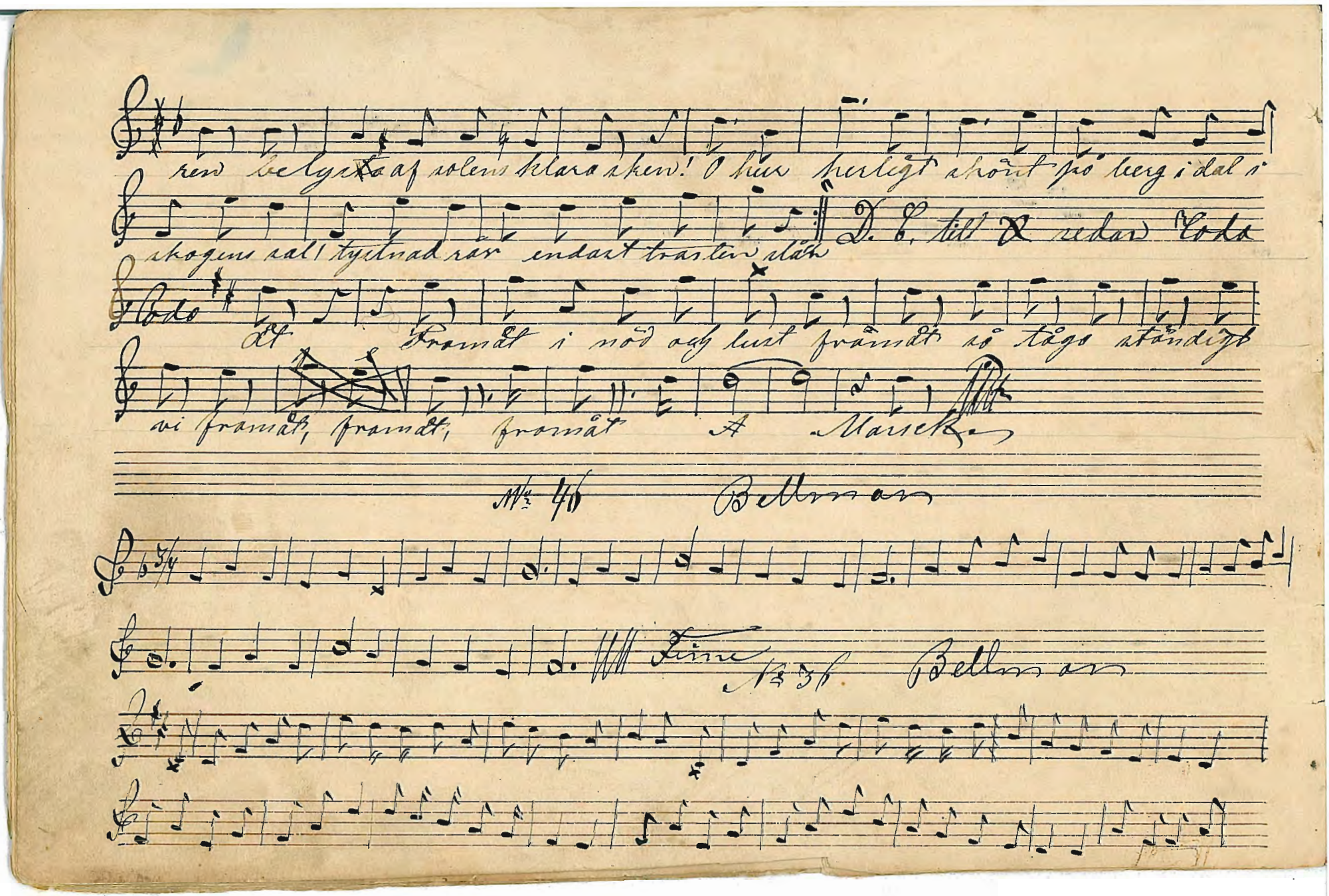


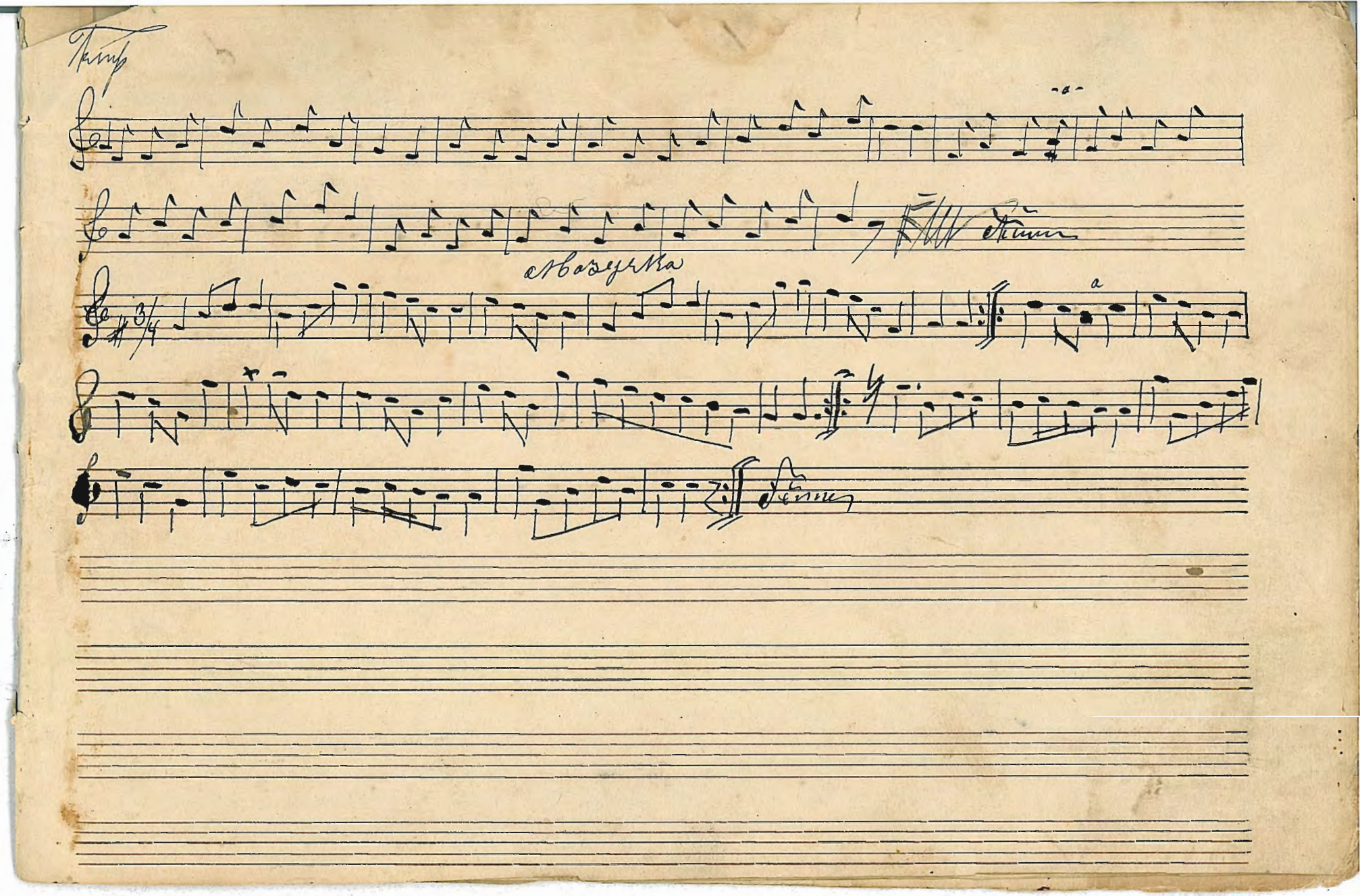
Härmed har jag afskrifvit alla sångerna som vi Eleven vid
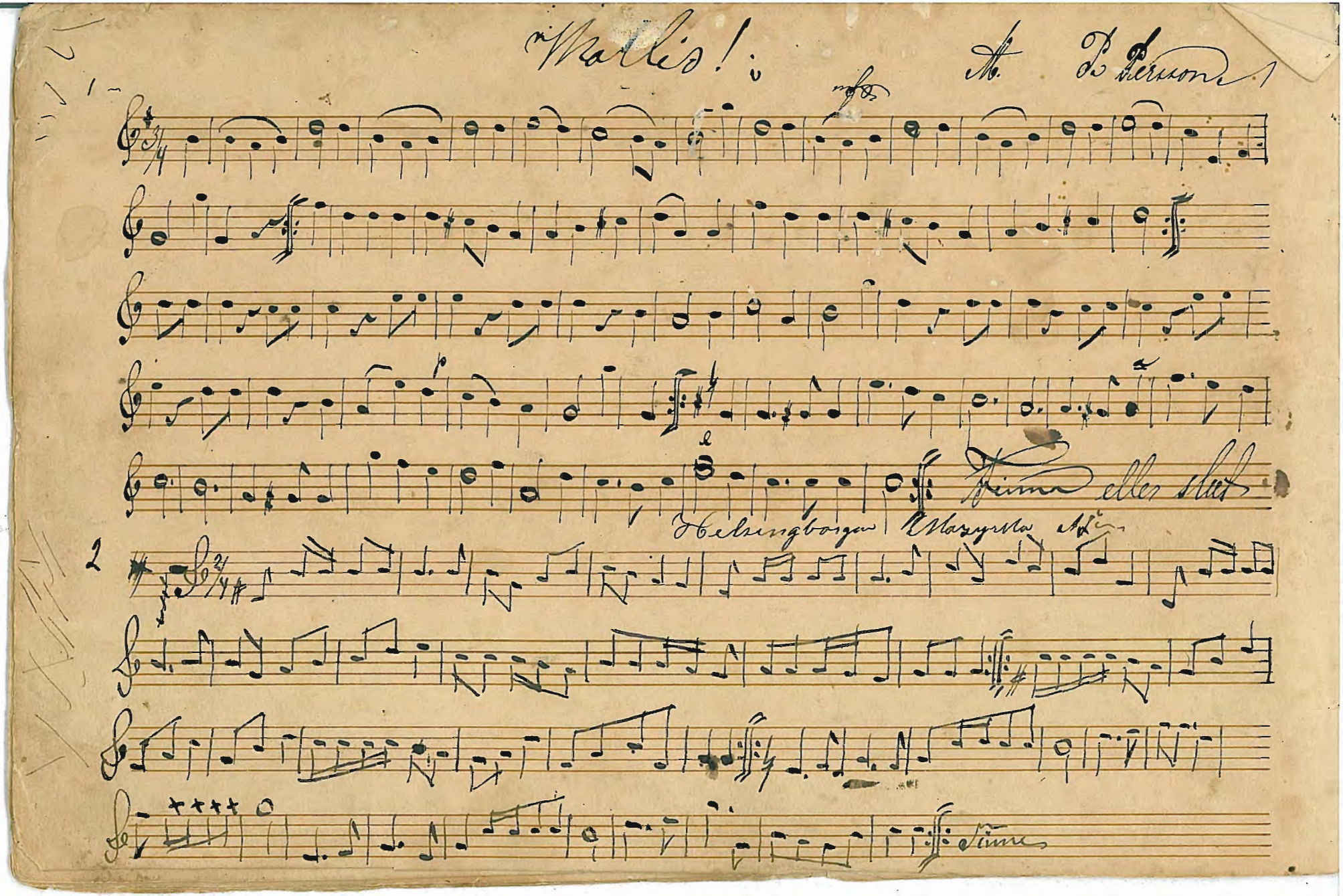
Örnsköld Gymnasium haft sjungit, under den tid då vi voro

tillsammans Nils Persson Ullberg 1865


№ 19 Marsch.
Marsch hela kompani med säker takt framåt gif akt! vår fana på-
jo vi i nöd och lust gif akt Marsch Glädje munterhet är tecken för vår
sångare stämd, Och med lust och fröjd vi tåga ståndigt. fram, Marsch! fram, fram glädje
munterhet är sångarens lösen! Marsch hela kompani med säker takt fram-
åt gif akt! Vår fana följa vi i nöd och lust framåt Marsch.
O, hur herligt skönt på berg i dal i skogens sal tystnad råd
endast fåglars ljån — O hur herligt skönt på berg i dal i skogens sal
tystnad råd endast fåglars ljån, Klinka hvad qvitt herligt blå och


ren belyst af solens klara sken! O hur herligt skönt på berg i dal i
skogens sal! tystnad rår endast trastens slåtter
D. C. till X sedan Coda
Coda
Framåt i nöd och lust främåt så tågas ständigt
vi framåt, framåt, framåt A Marsch
№ 46 Bellman
Lime № 56 Bellman


Тромб
Литавры
Литавры
а


Walts!
A. P. Berggren
mf
Finis
Helsingborgs Musikförening

Axel och Hilda

I miss månad högt på fästet idar
Och om natten sta vi till ro
Alla nu i sömnens skjöl nä hvila
Men vid stranden se där vandra två.

Det är Axel som och med sin flicka
Skeppet ligger klart och skall åstad
Afskedskyssen vill han henne gifva
Därför mötas de vid hafvets strand.

En signal från skeppet nedan ljuder
Axel famnat har sin unga brud
Fort han nu sin bål från landet skjuter
Nu farvål o huld beskär dig Gud.

Tiden ilar och på lätta vingar
Fyra månader förgångna fram
Ingen kår som brudkyss kunde gifva
Och på Hildas kinder rosen brann.

Hilda går omkring i tusen tankar
I miss månad högt på fästet ilar
Och om natten ser man henne vandra
För att tala med de böljar blå

O du grymma grymma stolta böljа
Säg mig om du röfvat hår min vän
Är han där så vill jag honom följa

Böja böja gif mig svar igen

Wallnet stiger och en hafsfru sjunger
Skeppet strandat vi ha gått i kraf.
Ingen här som räddning kunde gifva
Därför fick han en förtidig graf.

Som förstelnad lilla Hilda sjunker
Ned till bålen i det djupa haf
Axel Axel hör man henne ropa
Axel vinkar från sin våta graf.

Kung Hjalmar och Ingebor

När som solen gick ner öfver sandhammar skär
Satt den hulda och sköna Ingeborg
I från hafvet hon väntade kung Hjalmar sin vän
Hennes hjärta det dignade af sorg.

Var välkommen var välkommen du stormande vind
För det långsamma skeppet uti hamn
Minns du sist när du lekte kring de hjälmarnas kind
Var hans hjärta då vermt eller kallt.

Var välkommen var välkommen du stormande vind
För det långsamma skeppet uti hamn
Var den hjälten väl dåder när du lågade därifrån
Eller såg du när bladet det rann?

Så kommer där en stormvind som för hennes syn
Lik som fågeln svingar sig i skyn

Men den vimpeln han såg ja den var väl ej för god
För kung Hjalmar låg dödär om bord.

Han dignade neder och faller till jord
För det gjorde kännes kjärta en stär sorg
Men nu kvilar den unge tappre krigarn i ward
Hos den kulda skåna Ingeborg.

När som skeppet kom då anfamnade han sin vän
Och han kysste hans panna så ämt
O min Hjalmar du dog ifrån din utvalda vän
Nu blir jag icke lycklig mer på vär jord.

Men öfver Hjalmars graf där är satt en minnesvärd
Som skön Ingeborg har fällt många en tär
Men nu sörjer hon ej mera för kung Hjalmar sin vän
För nu kvilar han hos Gud i himmelen.

Kärleksvisa.

Skön Hedvig gångar sig en afton att spatsera
Allt i den gröna lund för att sig där förnöja
Att plocka blommar små och binda kransar af.
Kring Ludvigs arm hon tänkte binda få.

Då böjer hon sig ner en blomma att afbryta
Den har så vackra blad att hon den knappt törs bryta
Den blommar är så skön den synes mig så ser
Men döden han försmärt förkärlar kännes där.

Och Hedvig Hedvigs far hvad skulle han väl göra
När han från lunden grön han gemmersatt får höra
Han tänkte vädda få sin dotters unga liv
Men ack försent det var han dignar ner och dör.

Och Ludvig Ludvig han nog sargen kunde blifva
När han från Hedvigs far ett sargebref fick höra
Att han den ädla må en aftan blifvit dråd
Uti en arm i rosenlunden grön.

Och Ludvig gångar sig på golfvet att spatsera
Han vrider händren sina och ropar i sår vida
O Hedvig Hedvig skön hvar skall jag finna dig
Och dig omfamna få.

Där kom två systrar ut från slora sargegångar
Kom in vår bror och se och se för sista gången
Och skåda Hidvigs arm den armen stungit har
Den du så ofta kysst och dig omfamnat har.

Och Ludvig gunger sig i stora sargegången
För att sin Hedvig se att se för sista gången
Han smeker hennes kind och kysser hennes mun
Den beder han till Gud allt sönder hjärtat ~~ne~~.

Det var en ryslig syn får Ludvig att få skåda
Att se sin Hedvig ligga ju där uti en kall och död
Den faller han på knå vid skåna Hedvigs lik
Där henne i sin famn och saknar aldrig mer.

J. Bergkvist

Amalia

hon gångar sig
på kyrkogården in.

Amalia hon gångar sig på kyrkogården in
Där föder hon det lilla spåda barnet
Hon genast tager lifvet af det.
Hennes allra yngste broder han stod och såg därpå
Hennes allra yngste broder han stod och såg därpå
Det var var han som vållade hennes kalken
Att han blef född i bojor och i banden.

Hennes fader han lät slåpa ett silfbeslag ét skrin
Hennes fader han lät slåpa ett silfbeslag ét skrin
Det fyllde han med blanka silfriksdaler
Som han för hennes synder vill betala.
Här hjälper inte silfver ej heller inte guld :l:
Här hjälper inga blanka silfriksdaler
Han själf för sina synder skall betala

I dag i dag så fyller jag mitt aderbande år
I dag i dag så fyller jag mitt aderbande år
I dag så skall mitt hjärtblod ultrinna
Det kafver jag för synderna de mina

Ack hör i flickor alla som håren kärruppå
Ack hör i flickor alla som håren kärruppå
Låt inga falska gossar er bedraga
Så kan i lefva lyckligt alla dagar

J. Berggvist.

Sjömansvisa.

En visa vill jag sjunga fast den är ej lång
Om en Alma jag hade gick bort
Hon kom på den tanken till främmande land
Där hon skulle taga en annan.

Det var åt en sjöman så ung och så glad
Åt kenne mitt hjärta jag gaf
När sju år var gångna så kom där ett brev
Hon hade en annan utvalt.

O, minns du den stunden en gång får mig stod
Då jag hade en trofast vän
Men kärleken är ett förunderligt ting
Så hastigt förändras den sig.

Förr lefde jag lycklig förr lefde jag glad
Och allt efter glädje och fröjd
Men nu hafver sorgen omgifvit mig
Så ensam jag vandrar min stig.

Jag bär på mitt hjärta ett blödande sår
Som detta skall läkas, en gång
Det vet väl den Högste som dåma skall alt
När jag i min graf blifver kall
Jag kan dig ej glömma min ädragna vän
Som så hafver handlat mot mig
Men ett jag dig beder blif trogen i den
Som du nu har utvalt till vän

En vacker kärleksvisa

Ur stormarna ser jag en aflägsen hamn
Dit kärleken vinkar så blid
Jag söker ej guld jag söker ej namn
Jag söker blott kärlek och fröjd.

I undangömda dal vill jag bygga och bo
Där uppslå mitt trefliga tjäll
För mig slår väl ock någon hjärta hvars tro
Min hydda och lycnad går ställ.

Mig möter känkända på vandringens väg
Den ängel jag känner förut
Som fordom så ofta i drömmen jeg såg
Och såg fastän drömmen var slut.

O! kanske han skyndar från nöjenas sal
Att lyssna till enslingens sång
Och följer mig sen till min lyckliga dal
Och finner ej hyddan förtrång.

Och sviker ej sedan då bort från sin vän
Men gläds åt det skära förbund
Där själarna känna kvarandra igen
Två syskon blott skilda en stund.

Hvad vore väl rykte hvad vore väl namn
Ack blomster dem vinder förstrå
Mot sällheten satt i den älskades famn

Så gjuf få båd lyfva och då

Dock kanske att först dåden mig ger
Den sällhet som lifvet ej gaf
Att ängeln som söktes då först mot mig tär
När dödskransen binds på min graf.

Flickans klagan.

Skåna yngling på vågen
Seg hvem söker du än
Blickar sorgsen i lågen
Kanske mot dig en tår

Ensam och försköfven
Står jag här på en strand
Men fästen bojen är bruten
Räcker jag dig min hand

När jag strängarna klämmer
Då är tanken hos dig
Men det likväl mig gråmmer
Sången hörs ej till dig

Glad vid guldharpans toner
Anden sväfvar till dig
När från närmare zoner
Själf du tänker på mig

O, när kommer du åter ~~tyst~~s
Dyre saknade vän
Ser du ej hur jag gråter
Tröstar ensligen än

O, när får jag dig trycka
Till mitt långtande bröst
Du min sällhet och lycka
Hör min klagande röst

Den italienska flickan.

På italiens nejder där min vagga hon stod
Ack min barndom hur lycklig den var
Där jag ägde ett hem vid den stilla flod
Dar jag hade båd moder och far.

Där jag strôfvade full af frid och af frôjd
Kring dalar och blomstrande fält
Då sjông jag min visa så glad och så nôjd
Mången gång under himmelens tält.

Men den tiden har flytt mina femton år
Varit rika på vexlingar nog
Tåt mig se det år sedan det fjärda år
Den min fader på slagfältet dog.

Och jag drômde så gr titen titen flicka så glad
Som från dockorna vaxit helt nyss
Då helt plötsligt min ljugonde födelsedag
Jag blef väckt igenom en kyss.

Och min moder hon lades i graf inom kort
Och den dagen den glômmer jag ej
Det bästa jag ägde det buro de bort
Och myllade grafven igen

Här är skönt det är sannt skôna vinterlig mô
Och skôn drômmande sommarsols glans
Och här ville jag lefva och här ville jag dô

Om inte Italien fanns

Men lyckan! ack säg mig hvar finnes den
Ty den flyr mig så vildt öfverallt
Ty för den som på jorden ej eger en vän
Lifvet är öde och kallt

Så farvål då min barndom min drömvärld så ljus
Aldrig mer jag skåda dig får
Nu jag vaknat ur drömmarnas ljufliga rus
Och jag fäller en saknadens tår.

Kärleksvisa.

Rosenfärgad din kind och din purpurröda mun
Och ett hjärta utaf falskhet du bär
Tro mig flicka jag dig liknar vid den flöktande vind
Förty du vet ej hvem du vill hålla kär.

En rederlig gosse här i världen jag är
Fastän fattigdom är fästad vid mig
Men jag hoppas likväl att i världen få en vän
Fastän jag är förskjuten utaf dig!

Liksom dufvan i skogen jag kände mig så glad
När som kärleken emellan oss flöd
Men jag såg på dina ögon och jag hörde på din mun
Du var falsk då du hjärtat mig gaf.

Räck mig nu falska handen och bjud mig farvål
Som en vän vill jag skiljas från dig

Förly min hand och min panna börjar blifva så matt
Förly kinderna de blekna på mig.

Men förglöm ej dessa orden vi trolofvade oss
Hvilka kärleksfulla löften du mig gaf
Men då förblödde mitt hjärta och du torkade min kind
Uti ådrorna stelna mitt blod.

Träffas vi ej mer gå till grafven och se
Där mitt stoft uti grafven läggas ner
Då du ser därupp på falla tårarna af
Du skall aldrig gå glader därifrån.

Nu slutar jag orden och bjuder dig farväl
Som en vän vill jag skiljas från dig
Men i sorger och i oro jag öfverbifven går
För jag inte din maka fick bli.

Den danska flickan.

som blef såld i Amerika.

I Gylland där lefde en flicka så ung
Han älskade troget en vän
Då närmade sig afskedets timma så lung
Han drog till Amerika kän
Med sorg i sitt sinne han ensam gick hemma
Och kunde alls icke den älskade glömma
Han tänkte på hanam hvar dag och hvar natt
Han ängtande drömde alltjämt am sin skatt.

Så kom där ett bref från Amerika dit
Det var från den bortreste vän

Han skref kära flicka var hälsad och väl
Att nu kan du komma hit kän
Här blommar vår glädje här smälter vår lycka
Här vilja tillsammans i kärlek vi bygga
Här sänder jag pengar kom snart om du kan
Jag väntar den dagen du stiger i land.

Den fattiga flickan han log och han grät
Farväl bjöd han vänner och slägt
Snart längad mot fjärran så glad och så lätt
Han trolsade farorna käckt
Han träffa den älskade störst förde han henne
Bort till ett hotell där var fröjd utan ände
Snart gick han dock ensam i staden en stund
Och sade farväl med smålende mun.

Kort efter fästmön nu åter där kom
Tillbaka till flickan så god
Han var dock ej ensam i sällskap där kom
Två negrar där följas nu åt
Han sade till flickan jag kan dig ej äkta
Och åter till Danmark ej mera du mäktar
Bland dessa två svarte du väljer en vän
Således nu bruket är i dessa land.

Den flickan han grät nu så bittert men
Den ene af negrarna log
Sin näsduk och trådde deltagande hän
Den flickan till barnen han drog
Och torkade tåren och tröstade henne
Han visste ej knappt han skulle sig vända
Då valde han hvarann som om var och god.

Men vännen den grymme han icke förstod.

Med negern blef han nu gift han var rik
Han födde åt honom ett barn
Som näslan var hvitt ja modern lik
Men fästmannen han var så falsk
Ty negern han sad till sin kvinna om saken
Din var en skurk det var klart ju som dagen
Ty vet han dig sålde som boskap till mig
Jag half tusen kronor gaf honom för dig.

Den svarte var såm om sitt barn och sitt lif
Och rik och därtill mycket god
Dock ändade sjukdom nyligen hans lif
Med rikedom hans enka nu blod
Så drog han tillbaka till Danmark och vände
En gång till den byn som från liten han kände
Till Hörringe han kom och i närmaste by
Han fann där en gård som var hygglig och ny.

När kvinnan på gården nu vänligt mottog
Den främmande damen så blef
Han något på stället förrn åter åstad han drog
Men hvem väl beskref
Den stora förvåning när ändtligen mannen
Kom in och omsider de kände hvarann
Han skåda den falske den trolöse vän
I karlen han kände sin fästman igen.

För half tusen kronor han köpt sig en gård
Och älskadt ren flicka med mynt
Helt vacklande blek och förfärad han står

Men modet det blef nu helt tungt
Så sade den främmande: Skamligt du handlat
Den dagen du mig till slafvinna förvandlat
Men nu är jag rik och till straff skall du få
Från gården skall kanske nu åter du gå .

Ditt guld tränger annars jag alls icke till
Men kärlekan skall säga sitt ord
Och tappar du nu i det kärleksliga spel
Skall blodspänning blifva så stor
Den skänker jag bort till de fattiga fänder
I ängest den svåra på domen han väntar
Så lönar sig illa all falskhet och svek
Han vandrar nu fattig men kärleken rik .

En sorglig visa.

Ack hör ni unga flickor som nu ogifta gå
Som litet känner världen och mindre han förstå
Skänk aldrig eder hjärta åt någon falsker vän
Skänk hellre det för evigt åt Gud i himmelen .

När som jag mig besinnar hur allt försvandrat sig
Då börjar mina tårar att rinna utnå mig
Fast glädjen blår i blomstring i våra unga bröst
Så fyllar all vår glädje i sorgens kulna höst .

Jag längtade som andra att välja mig en vän
Den enkle jag att älska näst Gud i himmelen
Men för att jag var trogen blef falskheten min lön
Den skall en gång belönas så sannt Gud hör min bön.

Den vännen som jag älskade den haver jag mist
Och får nu sitta ensam som fågeln på en kvist
Jag lycker att mitt hjärta vill brista i mitt bröst
Ty nu har från mig flyttat all glädje kropp och tröst.

Låt människorna döma och göra gäck af mig
Här den så litet törer så låt dem roa sig
Jag är en fattig flicka som lefver ensam här
Så ensam och förskjuten af den jag hade kär.

Jag haver nu ej mera här någon glädjedag
Och icke heller något hvartill jag har behag
Här ungdomen sig samlar och följs till nöje åt
Då sitter jag i ensamhet och lugnar mig med gråt.

Skall jag nu gå och skämmas för alla som mig ser
Ty alla som mig känner de säkert åt mig ler
De fåglarna ha nästen hvari de samla sig
Men skuldras jag har ingen som vänlar upp på mig.

Olycklig var den stunden jag bodde kvo till dig
Ty sen har all min glädje i sorg förvandlat sig
Dock dig jag dock ej glömmer så länge hjärtat slår
Och ej så länge jag når på jorden lefva får.

Tänk allt hvad jag fått lida för att jag älskar dig
Men du har varit falsk och otrogen emot mig
Men Herren skall nog straffa den som otrogen är
Och den som sådan falskhet uti sitt hjärta bär.

Nu har jag och fått veta hur du bedragit mig
Fästan jag aldrig talat ett elakt ord om dig

Men du har visst kamrater som kan hjälpa dig
Att sammansätta lögner och skicka dem till mig.

Kanhända dagen kommer då du får ångra dig
För allt hvad du gjort illa och orätt emot mig
Jag vill dig aldrig skåda för mina ögon mer
Ty det i hjärtat svider hvar gång jag på dig ser.

Gör dig då en maka som bättre är än jag
Och må din lycka följa intill den sista dag
Men ett jag nu dig beder om du vill lyda mig
Gör aldrig så illa som du gjort mot mig.

Om morgonen når solen går upp på himlen
Då börjar jag att tänka på dig min falske vän
Om kvällen når som andra begifva sig till ro
Då önskar jag mig döden och grafven till mitt bo.

Nu slutar jag att skrifva ajö min vän så kär
Jag vill ej längre lefva i sorger och besvär
Får jag ej här i tiden fick lof att bli din brud
Tillsammans vi träffas åter i himmelen hos Gud.

Johan Berqvist.

Logement № 2.

3dje Skvadron

Kronprinsens Husarregementes Kasärn

[illegible]

Ung Erik och skön Karin.

Ung Erik mötte Karin sin / på skogens ôde stig
Han sade vill du blifva min så skall jag älska dig
Som maka uti nöd och lust allt intill lifvets sista / pust
Trallilallala Trallilallala Trallilallala.

Skön Karin rodnade och log och svarade vådan
Jag älskar dig det vet du nog så ömt som älskas kan
Men om du skulle svika mig den högste Guden låne dig.

Förr skola stjärnor falla ner som perlor på vår jord
Än jag dig nånsen öfverger Gud hörer mina ord
Han straffar mig till evig tid om jag ej trofast blir därvid

Så talte Erik ämt och stôl skön Karin i sin famn
Och från dess rosenläppar fick en kyss så lång och varm
Ja sålla voro båda två till julen skulle bröllop slå

Ur Eriks famn sig Karin stel och kän mot kyddan kapp
På munnen brände kyssen het och pulsen i galopp
Tål hundra slag i hjärtat slog för hvarje vingatt sleg han tog

Nog blef han allt mera lugn när allt hon modern sagt
Och denna med ett om och men sitt bifall därtill lagt
Samt âfven några varningsord hur falskheten är stor på jord

Att Erik ej ôtrogen var det visste Karin väl
Och därför alla söckna dar med lifvad hög och själ
Hon snäll från rock till väfstol gick för att till juken ha i skick

Vers 4

När veckans dagar voro slut och söndagsbolen sken
Flög han så glädligt som ett bi till Herrans åkerren
Han blommor plockade i hast och band en färgrik blomsterkvast

Vers 5

Med denna på sin psalmbok gick han sedan till Guds hus
Och säkert var att Erik fick den innan solens ljus
Hann sjunka bakom bergen ner ja han fick kanske ändå mer

Så flydde månader och dar ja sommaren bort sin kos
Och speglade sig i den älf som rann förbi dess fjäll
Han satt där än när modern kom helt rörd från Herrans helgedam

Min dotter sade modern ömt jag sorger till dig här
Ung Erik har dig nu förglömt han har en annan kär
Det ägde första gång i dag att det är samt försäkrar jag

Med tårad blick och bleknad kind slog Karin hastigt upp
Och såg sig om, du kalla vind, han sade styr mitt lopp
Och med ett språng skön Karin låg, i strida älfvens kalla våg

Och trenne veckor Erik for till kyrkan med sin brud
Och invid altarrunden svor vid alla världars Gud
Att henne uti lust och nöd med trohet älska till sin död

Ur templet bröllopsskaran skred med fröjdefull musik
Allt efter ortens bruk och sed men mötte där ett lik
Vid korkogårdens gröna port, det bars till grafvens stilla ort

Hvem är den döde som ni bär ? Ung Erik sporde nu
Du säkert kenne minnas lär skön Karin är det ju
Som döden i förtviflan fann så svarade en gammal man

Tärr år som han mig ett löfte ger
Och det är han mig en alpros gifver
En enda blatt jag fordrar icke mer

Säg Kuna har du mod att detta göra
Så vill jag för evigt bli dins brud
Nå Herrans hand dig uppå berget föra
Farvål o Kuna om du lyckas nu

Och Kuna klättrar uppför bergets klippa
Tills han kommit dit blommen skagit rot
Hans enda handlag var en blomsterknippa
Och på en lufva slödde han sin fot

Ellen se här har du dina blommor
Men hvad är det en alpros kvit som snö
Ellen vänta se nu snart jag kommer
Min Gud jag faller till mig icke då

Så han vapte då han störta neder
Ifrån bergets högst belägna topp
Uti daken ligga blott hans kläder
Och hans rysligt sonderslagna kropp

Ellen ville skynda hån från gillet
Då han fick se den döde då han skrek
O store Gud nu har jag själf förspillt
Lifvet för den jag älskade

Ellens fader ifven kom till stället
Då döden all förrenat båda två
Och hela byn med honom tårar fällde

Nu ej pennan kår må längre rita
Uppå kvinnans tröls och ära
Alpens rosor äro ej mera hvita
De äro förgade af Frunas blod.

Sjömannens afsked med sin brud.

Farväl min unga skåna brud.
Jag måste bort från dig
Och när vi träffas vet blott Gud
Igen på lifvets stig
Här redan afskedstimman slår
O, torka bort ditt ögas tår.

Nej låt den stråla än en stund
Vår sol i österns frans
Där ser på trakets azurgrund
En evig kärlekslans
I höstlik natt vid stormens strid
Blir där min andes ljus och frid.

Jag minns du än den mörka lund
Där frid och lycka bo
Där vi en stjärnströdd aftonstund
Hvarandra svuro tro
Och kyssen brann uppå din mun
Som insegel på vårt förbund.

Dock gles och gul är linden nu
Och stormen hviner höst
Dock hopp och minne skapa nu
Ny vår i våra bröst
Vi skiljas men med tro och hopp

K
Kam gossar kom tålam oss stass
Tag kåparne med om de falla
Vi reda oss åter ändå!

Så kommer Landt från kasåren
Till stället kan nu skulle gå
Han kunde väl alls intet ana
Att kan emot döden skulle gå.

På vägen kan möter ej skaran
Som nu skall husarerna slå
Gud afton så vänligt kan hälsar
Min gosse säg kvart skall du gå.

Till stället kan svarade vänligt
Jag där skall ha vaklen i nätt
Ja det kan ju väl vara fallet
Men först skall vi ha lite gladt.

Och innan kan det kunde ana
Att käppsdag i pannan kan får
Så att kan till marken nedstörtar
Men åter strax upprätt kan står.

När kan sökte sig manligen värna
Han kämpar med besinning och mod
Men kan var dock ensam mot alla
Snart heden den färgas af blod.

Från stället nu skyndade vaklen
Till stället där slagsmålet stod
Nu mördarne togo till flykten
Men Landt låg där ensam i blod.

N:r	
	manm.
21	Engström.
22	Ekvall.
23	Ekstrand.
24	Ringkvist.
25	Stenkvist.
26	Söderberg.
27	Linde.
28	Grankvist.
29	Hamilton.
30	Rodin.
31	Lundin.
32	Fredlund.
33	Holst.
34	Lind.
35	Svedman.
36	Rosvall.
37	Hellström.
38	Broden.
39	Palmkvist.
40	Kvist.
41	Forsberg.
42	Ström.
43	Wind.
44	Olin.
45	Kronvall.
46	Sjöstrand.
47	Levin.
48	Kristell.
49	Bard.
50	Wailand.
51	Ringdal.
52	Berglund.

Men denna slöd orörlig och klingan icke log
Då fransmannen fientligt uppå hans nåsa slog
Till hofvets största nöje som såg på detta spratt
De gesté sig vid bordet allt efter skämt och skratt.

Nu brunno bussens kinder framåt ett slag han log
Och fransmannen för öra med flata handen slog
Så att han flög i vågen och dog i samma stund
Och blodet blänkte vida kring hela salens rund.

De sköna falla neder i vanmakt en och var
Och själfve kungen ryser af en så bister kar
Men vår minister skyndar på Karolinen ut
Från det bestörta hofvet och därmed saken slut.

Det sägs att än det syns ett hål i vaggen där
Där fransmannen har slupit ullyder man sås här
Till minne af en örfil slag en Karolin
Som inte ville fästa men blåss som själfve kön.

Lasar Lasdt.

En visa jag önskar att sjunga
Som mången till hjärtat skall gå
Om ett gräsligt mord som har timat
Det hände strax utanför slav.

Tre gnällgar kommo från krogen
De skulle begifva sig hem
Då den ene utropade bröder
Kom låtom oss slåss men med kvem.

Med kusaser de rörade alla

	Nr.	Namn.
På sina armar de lägo den fallne		
Så blodet han förjades röd	53	Lindkvist.
Och inunan till kasernen de hunno	54	Hagberg.
Så var han ren kalle och död.	55	Friberg.
	56	Könick.
Kamrater kom låtom oss hämnas	57	Ammilon.
Vi vilja se mördarnes blod	58	Friliop.
Vi vilja dem alla nedsabla	59	Berg.
Kom händen den ingen oss mod.	60	Strand.
	61	Lindal.
Men löjtnantens röst hördes ljuda	62	Gyllix.
Till polisen att lämna rapport	63	Lands.
Ty det var polis och husarer	64	Berokvist.
Som på jakt efter mördarne gått.	65	Kroon.
	66	Wilner.
Till mördarnes hem de snart kommo	67	Dalin.
Det var ju en ganska stor hop	68	Sjö.
I lagens namn skall här öppnas	69	Granath.
Så ljödo i natten det rop.	70	Sjögren.
	71	Ekdal.
O, sörjande gråtande moder	72	Holm.
Din son snart bojorna bär	73	Lindsjö.
O, älskade nygifta maka	74	Kraft.
Din maka en mördare är.	75	Törnkvist.
	76	Bökman.
Och barnet i vaggan det skräcker	77	Strandkvist.
Mot fadern armarna små	78	Hall.
O Gud i sin ångest han ropar	79	Löfgren.
Kan jag ej förlåtelse få.	80	Brink.
	81	Krona.
Och Landi i graven sig hvilar	82	Ekelund.
Hans minne skall länge slå krar	83	Fell.
Hans fäslmö skall sent honom glömma	84.	Lindvall.
Men senast hans åldriga far.	85	Fast.

Soldaten från Leipsig.

Kom hjälp mig mer från vagnen här
Min arm jag brutit har
Jag den ännu i bindel bär
Min hänsel här är hvar Trallalallalala.

Men akta flaskan du min vän
Att du ej slår isönder den
Ty den var med i Leipzig natt
Och prinsen drack ur den. etc.

Den flaskan är ej mycket värd
Pr ni bå rädd om den
Ehvar droppe vin är ju förtärd
Och glaset gjömt än sen. etc.

Ej någon lek vid Leipzig var
En kula hälsa mig
Man mig från fältet halfdåd bar
Så gir det till i krig etc.

Jag färdes bort i största hast
Man klädde af mig men
Min flaska höll jag säkert fast
Ty prinsen drack ur den etc.

I våra leder prinsen höll
Karlecker flogo till
Och mången lärer krigsman föll
Men lugnt satt prinsen där etc.

Jag såg han törstade jag log
Min flaska där min vän

Just inte höflig han då var
Stått upp min sköna och var snar
Det måste sig nu er behaga
Att mina stöflar åt mig draga.

På gyllene stolen han satte sig
Men jungfrun svarade inom sig
Dina stöflar jag ej draga tänker
Din näsvishet mig förmycket kränker.

Den stolte Grimborg stucknade då
Han sprang i sängen med stöflar på
Hans stora sporrar i denna villa
Det vackra täcket nu rispar illa.

Det gick nu genast till kungen bud
Med makt vill Grimborg sig taga brud
Hos kungens dotter han redan hvilar
Och till undsättning ej någon ilar.

Och kungen ropte i vredesmod.
Upp kämpar den gärningen kräver blod
I stål er kläden men passa tiden
Ty Grimborg är som en björn i striden.

De kämpar sprungo i full galopp
Och dörren ville de stöta upp
Där Grimborg hörde på dörren klämta
Han sa: ja kommer men vänta, vänta.

Han kom som stormen på uppriört haf
Hvart kämpahufvud han högg ur af

Som gräs och strå för kvart kuro han gjorde
Strax ingen mer honom bida borde.

Men kort förrän det blef ljusan dag
De föllo hundrade för hans slag
Sin stridshäst han till Görren ledde
Och sen till afresa sig beredde.

Han tog nu junofrun i snöhvit hand
Han sade kom följ mig till mitt land
På sadelknappen han kenne höjde
Och något malständ han ej mer röjde.

Men Grimboro stannade inte förr
Än han kom fram för sin moders dörr
Där stod nu gumman och neg och sade
Välkommen hem jag dig väntat hade.

Men säg hvem är den unga brud
Som dig nu följer i dyrbar skrud
Med gyllene bälte och dyrbart smycke
Hon måste vinna all världens lycke.

Men Grimboro sade att hon är
En kungadotter mig kärlig kär
Med svärdet hafver jag henne tagit
Och kennes väktare nedslagit.

Så skogan loft han följt sin mö
Med kenne ville han lefva dö
Han sa till kenne vill du min blifva
Och hand och hjärta åt mig gifva.

Junafrun svarade blygsamt då
Vem är som kan emot Grimborg stå
Min man min herre det må du vara
Ty du kan stycka allt mig försvara.

Så hålls där bröllop, så dracks ur horn
Och lurar hördes från väktarhorn
Det unga paret till sängs man leder
Vår midnatt sig öfver gården breder.

Men kort förrän ifrån östansky
Den nya dagen kann börja gry
Ett vapenbrak öfver gården hördes
Af hvilket sömnen för mången störde.

En stålklädd hop utaf hafvån stod
Kring Grimborgs gård uti öfvermod
Tu tvångde kämpar som hårdes fröga
Om inte Grimborg törs ut sig våga.

De skjöt på dörren med pil och båge
Är Grimborg hemma så skall han ut
Så ropte hela den vilda skara
Men ännu hördes ej någon svara.

Men Grimborg inom en vindglugg låg
Tör pilar och spjut kan ej himlen såg
Han sade jag störa ut skall tråda
Men annorlunda skall jag mig kläda.

Hans unga brud kan var ej sen
Han krängde stöflarna på hans ben

Kring höften spände han svärd och bälte
Sen satt han hjälmen uppå sin hjälte.

De föllo lusende för hans svärd
Den leken blef dem helt ömkansvärd
Och ingen enda sig orkar röra
Allt arks hem och bubskap föra.

Men Grimborg var ej bröllt och feg
Han genast på sin stridshäst steg
Själf red tillbaka till kungagården
Och bådar kungen den nya sorgen.

Då steg han in till hans majestät
Då galvet svigtade för hans fjät
Men kungens kampar slodo bleka
Dem syntes svärd allt med Grimborg leka.

Men kungen sade blott svara mig
De tappre hofmän jag sände dig
O säg, hvar äro de alla alla
Ja svar: Des kvilar nu i Wallhalla.

De ligga många uppå min gärd
Den leken blef dem för mycket svär
Och kungen ropte jag hämd skall taga
Och hädan skall du ej mera draga.

Och kungen med sina svenners hop
Som spården höjde med glädjerop
Tillslångde borggärd dill Grimborg trängde
Och kastigt sig på sin stridkäst svängde.

Hans svärd det blixtrade rundt omkring
I denna kämpans tillslutna ring
Och intet sårad och intet slungen
Han stod allena till slut med kungen.

Och Grimborg såg ut så fruktansvärd
Han blodet törka ulaf sitt svärd
Han sa till kungen blott för din krona
Och för din dotter vill jag dig skona.

Kungen sade du en man af jern
Tag du min dotter blif landets värn
Bättre jag har dig på min sida
Än för min framgång mot dig strida.

Grimborg red hem och blef i frid
Och hvad han gjorde det blef därvid
Och ingen fiende sig vågar röra
Så länge svärdet han orkar föra.

Rallarevisa.

Förbåt kamrater alla jag sjunga vill en sång
Låt sångens toner skalla så blir ej tiden lång
Ty sång är själens kryddа den bringar sorgen still
Och i fjatals som kydda man sången höra vill.

Mot nord vi långsamt tåga fast genom frusen jord
Förgäfves loppan frågar hvad vi skall här i nord
Han hopen slår och undrar när som maskinen går
Och pustande han sundrar när som han farten får.

I Gelivare brukar jag knogat mången gång
Och uti bergets skuggor jag burrat dagen lång
Fastän kolden många gånger varit fyrtio grader kall
Och stormens hemska tåle mot fönsterrutan skall.

Då länker vi på söder och på vår lilla vän
På systrar och på bröder skall vi härupp ha sin
O nej ty söderns länder vi skåda skall igen
Dit minnets ljufva stunder så gärna flyga kan.

Här gäller hålla stången och icke släppa lod
För här finns bussar många i våra arbetslag
Här gäller ej att vika nej bara blindt gå på
Ty alla är vi lika och samma lön vi få.

Om gång om ej så sällan så reser vi till stan
Då blir det fyllo i själlan så dricks till andra man
Och så går hela veckan bardus på samma sätt
Tills alla mynt i fickan ha sprungit rätt och slätt.

Att fria till en flicka som står uppå en krog
Det kostar på vår ficka ja detta vet vi nog
Men roligt är att lefva bland flickar öl och glas
Ja sjunga så förtroligt så världen går i kras.

Jag tycker norrlands fjäntor bäst om vallaren
För de förbaligt trycka sin själs ulkorade
Han lyssad är och glader han sorgen slår ihjäl
Han spelar sina spader och är en lyssad själ.

Jag minnes nog den kvällen då jag i kemmet var
Jag friar till mamsellen hon bad mig stanna kvar

Nu friar jag ej mera nu friar han till mig
ja här finns flickar flera kan jag försäkra dig.

Jag fångat har en Ljufva med ögon himmelsblå
Han skall mitt lif förljufva det kan ni lita på
Han är så skön den liljan som en nordens sommarnatt
Vi aldrig skall åtskiljas mitt hjärtas ljufva skatt.

Från södern är vi komna upp till den kalla nord
Att här en järnväg bygga som går från pol till pol
Ja banans östre ände är staden Torneå
Här skall vårt arbet ändas när Finlans gräns vi nå.

En sjömans visa.

Åt hafvet från den lugna stranden
Jag vandrade med längtan än
Jag ville bort till fjärran landen
Jag ville bort för att se mig om.

Med längtan och med fredligt hjärta
Med min kamrat och med min vän
Jag delar gärna både bröd och smärta
Ty så gör hvarje sjöman än.

O! Du landsman som hemma vandrar
Och fjäll naturen skåda får
Du likväl ständigt en sjöman klandrar
Och får till honom samma hat.

Du skulle se när vågen svallar
Och stormen tjasar i hvarje knut

När skymans sås till ro/ven kallar
Då vacker lasa lasa för hvar minut.

En höjs då ur mål svarta skyar
En sänks det ned i hafvets djup
En bön till Gud en sjöman sänder
Sen änkar han på näcken ut.

När seglen stå och stormen ryter
Min själ dock ingen lasa bär
Förskt mod oss ändå aldrig tryter
Och oförfärade vi är.

Sen ställs vår kurs mot den kalla norden
Och hemåt seglar vi så lätt
Och kärast är den svenska jorden
Där våra flickar lefva sått.

Sen öfver vintern vi hemma dröja
Uti en älskad flickas famn
Där vill jag mig så gladt förnöja
Ty skeppet ligger i en säker hamn.

På stranden stå de gamla fäder
Och vången mö med lärad kind
Men deras tår togs bort af vinden
Och syns ej mer hvassa farlig vind.

Malmö den 10 Juni 1902.

J. Bergkvist.

Erik och Anna.

Vid stranden satt anna med blommor och band
Och väntar sin älskling förgäfves
Och solen af molnen bortskymdes ibland
Mot stranden vågorna häfdes
Hon viskade ömt, om kärlek och lycka
Om jag Erik i min famn fick trycka
På mörkblå våg.

Då hördes plötsligt en herremansröst
Kom Anna fly till mitt hjärta
Ty här vid mitt hjärta skall du finna tröst
Fly bort från din sorg och din smärta
Hur länge du än på stranden gråter
Din Erik kommer ej mera åter
På mörkblå våg.

Nej - svarte Anna -- " hvar Erik än är
Han kan icke glömma sin flicka
Han lofvat vara mig trogen och kär
Hvarthän honom ödet må skicka
Tills hem han kommer jag kransar visar
Vi då vårt bröllop så festligt firar
I gröna lund.

Din Erik är borta var herremans svar
Kanske han på sjöbotten ligger
Din Erik är fattig han ingenting har
Med tiden kanhända ni ligger

Kom räck mig handen vill du mig höra
Jag dig som brud till mitt hem skall föra
I gyllene sal.

Min Erik sad anna år fattig men huld
Jag honom blir trogen i döden
Min kärlek ej vägs med silfver och guld
Ej heller jag fruktar för nöden
Vår kärlek tåttar nog liggarstafven
Om Erik är död vi förrenas i grafven
På mörkblå våg.

Då hördes plötsligt en sjömans sång
En båt lade till vid stranden
Vid Annas sida han stod med ett språng
Och räckte förtroligt ut handen
Ett utrop hördes och nu i famnen
Vår sjöman låg i den ljufva hamnen
I grönan lund.

Min älskade Anna så sjömansen sad
Här har du din Erik nu åter
Nu eger jag guld är lycklig och glad
Torka bort dina tårar du gråter
Till eget hem jag dig nu skall föra
Och dig som brud vill jag lycklig göra
I grönan lund.

Kort tid därefter ett bröllop stod
Ett make på länge man skådat
Där vigdes Erik en sjöman god
Med Anna — man hade uppbådat

Båd fallig och rik att kransarna riva
Och fröjdades åt lyckan att bröllopet fira
I grönan lund.

Elvira Madiga.

Sorgeliga saker hända
Som romaner fylla kan.
Ämne för en dikt måhända
Det var fröken Madiga.

Wacker var hon som en ängel
Kind så röd och ögon blå
Smärt om lifvet som en slånget
Tjusande att se uppå.

När hon dansade på lina
Lik en liten lärka glad
Bifallsropen kördes kvina
Ifrån långa bänkars rad.

Då kom löjtnant Sixten Sparre
Wacker bildad adlig bård
Ögat stirrar hjärtat darrar
Ty hans kärleks bön blef hörd.

Gift var Sparre men sig skylde
Ifrån sin maka inom kort
Allting han försaka ville
Med Elvira draga bort.

Det log slut på deras pengar
Ingenting att lefva af
För att undgå lagens stränga
Sökte de en blodig graf.

Nöd och kärlek dem förenat
Lefva här det var ett tvång
Därför båda nu sig enat
Dö på en och samma gång.

Sparre en revolfver bade
I sin hand och sikte tog
Mot Elvira hvilken sade
Sixten min" — och föll och dog.

Vidt kring land och rike denna
Händelse sig spridde ut
Skildra den förmår ej penna
Brottslig början-ryslig slut.

Tänk därpå i ungdomsåren
O, hur lätt du falla kan
Brottslig kärlek följ ej spåren
Tänk på Sixten; Wadigan.

Ester och Axel.

Så bister kall leker aftonvinden
Om stuguknuten den sena kväll
I stugan sitter så blek om kinden
En liten flicka på spisens häll.

Den hvita hyn och de tårda dragen
De villna tydligt om sjukdom nöd
Och kennes pappa har hela dagen
För krogen glömt skaffa barnen bröd.

I kalla stugan vid fönstret sitter
Bror Axel skådande upp mot skyn
Och minnets hägring än tjus än bitter
Omväxlar snabbt för hans inre syn.

Tast tåren skymmer hans blick han sjunger
Grät icke Ester min syster snäll
Snart kommer pappa och då vår hunger
Skall fly sin kos vi få mat i kväll.

Men minns du Axel när mamma lefde
Hur annorlunda det var mot nu
I kalla stugan vi ej behöfde
Så pappa vänta min kära du.

Lyft upp sätt mig vid fönstret neder
Jag vill så gerna mot hemlen se
Där aftonstjärnan hon blickar neder
~~Kanhända mamma vill mot mig se.~~
~~Jag vill så gerna mot hemlen se~~.

Så mamma gjorde jag minns så gerna
Då hon om kvällen mig sjöng i sömn
Men tilla Axel där föll en stjerna
Han bade ofta min moder ömt

Att när en stjerna från himlen faller
En själ får flytta till himlen upp

När jag till slut går hem då faller
Val och en stjerna utur sitt topp.

Men låt mig bror i famn få hvila
Det är så kallt och jag är så trött
Och Axel lager sin syster lilla
Uti hans armar hon är så söt.

Han sitter tyst liksom för att vakta
Och gungar syster som slumrar ren
Mot himmeln blickar och faller sakta
En stjerna ner ifrån himmelen.

En liten stjärna så sade Ester
Skall falla ner när jag går till Gud
Då tänkte brodern och skåda efter
Om lilla systern har ren fått bud

Se ögat brustit och bleka kinden
Ej mera såras af sorgens tår
Ej mera isas af kalla vinden
Förklarad Ester vid Tronen står.

Den grymme fadern från krogen kommer
Får se sin älskling ren kall och död
Då i hans själ väcker verklig ånger
Till Jesus flydde han i sin nöd.

Nu aldrig mer han på krogen sitter
Men ofta böjd mot sin vandringsstaf
Af ånger fallet han tåren bitter
Vid enkla korset på Esters graf.

Den sköna Ros-Mari

Ensam i skogen sjöng den sköna Ros Mari
Kom till den klara bäck, och såg sin bild däri
Löste sitt långa hår, lag som den skåna vår
Hvar är den bäck så klar som ibland blommor går
:/: Hvarför ler i dag skogen i skönt behag
Hvarför är ängen grön och hvarför sjunger jag. :/:

Kom sade bäcken kom! Du skåna Ros Mari
Jag är din spegel här, kom se din bild däri
Fäll dig invid min strand, bada din hvita hand
Los dina skor och fäll ditt blåa strumpeband
:/: Fäll dig vid björkens rot, bada din vackra fot
Skölj dina kinder låg mitt svar emot :/:.

Därför är jag så glad du skåna Ros Mari
Att jag din spegel är och du dig ser däri
Därför i skönt behag, blommar din skog i dag
Därför att Ros-Mari, fyllt sjutton år i dag
:/: Därför är himlen ljus därför sjunger du
Därför att bortom skogen bor en kärleljus :/:.

Därför mottag ett tack från skåna Ros Mari
Att jag mig speglat här och varit dig så fri
Och jag skall minnas den, som var min bäste vän
Till nästa vår jag kommer åter till dig hän
:/: För att få spegla mig; ack ja det önskar jag
För det du rinner bakla här förbi min väg :/:.

Kärlek-visa

Hvarför sorgsen uti ungdomsåren!
Våren kommer sommarn följas lätt i spår
Höstlen kommer du får dig en man
Om vinterkvällen kysser vi kvarann.

Will du ha en snickare eller smed
Will du ha en skräddare eller skomakare
Blott du säger hvem du vill ha
Allt du blir gifter det försäkrar ja.

En snickare smed det vill jag inte ha
En skräddare skomakare kan till pennarn dra
Men om jag får välja mig en man
Då vill jag ha en unger slottsjöman.

Kära Emma länk på vinterkvällen lång
Barnet slumrar vaggan har sin jämna gång.
Då sitter du så sorgsen i din håg
Din maka lider brist på hafvets våg.

Kära mamma visst och sannt det är
En sjöman jag för evigt hälter kär
Han är på hafvet som det synes här
Ej mera ynkling öfver ädelt skär ....
När han är ute vill jag sända upp en bön
Till den som råder öfver världens lön.
Att han skall bevara med sin hand
Min älskade vän till ett efterlängtat land.

Hilmas visa.

Vid alpens fot af dalastranden
Hilma mot sin lilla sal
Solen sken på himlaranden
Skönk i vågen det blef natt.
Hilmas blickar följde vågen
Följde sakta solens lopp
Med tår i ögat sorg i hågen
Han drömde om sin älskling blott.

Naturen hvilar lärkan lystnar
Dufvan är vid makans bröst
Näktergalen glatligt lyssnar
Till på flickans milda röst.
Jag vet jag hvad jag ville vara
Ön liten blå förgätmigej
Jag skulle blomstra, blomstra bara
Beständigt finnas uppå din stig.

Min Axel, Axel detta hjärta
Det ville klappa blott för dig
O, kände du min bittra smärta
Du skulle aldrig glömma mig.
Ack minns du när på denna stranden
Dit oss vår första kärlek dref
Vi knöto ämma kärlecksbanden
Just då mitt hjärta fångstadt blef.

Minns när du mitt hjärta snörde
Och min första kärlek vann
När sedan älska du mig lärde
Blif du min dörrs tyrann.
Men nu hvar ser jag dig väl åter
Du som mig evig troheit svor
Du ser inte hur jag gråter
Och du glömmer hvar jag bor.

Men jag måste gå att lossa
Dessa band som fängsla mig
Glymme att du så kan krossa
Den som andas blott för dig.
När jag skall i grafven glömmas
Och din bild jag med mig får
Må ej dessa orden glömmas
Dig jag älskade dig jag dör.

O säg mig hvad är som flyter
För det silfverswanen hvit
Nej, ack det är det icke
Det är Hilmas kalla lik.

Husaren
J. Bergkvist
№ 64. 3 sk.
Malmö.
Kronprinsens Husarregemente.

Dryckesång.

Goda gosse glaset lom
Gerna ser din flicka
Någon gång dig glad och om
Bland bänner dricka

Som med hjärtats sympati
Eldiga och unga
Klinga glädjens harmoni
Lifvets sötma sjunga.

Gerna vill han i sin hand
Se kristallen glindra
Se din kind i purpurbrand
Se ditt öga tindra
Se din känsla vill behag
Lifligt sig förinna
Och i hvarje anletsdrag
Själen genomskina

Drick och lifvets väg ej mer
Går igenom heden
Se i glaset och du ser
Jorden är ett eden

Drick i glaset sanningen
Klär sig naken måla
Drick i glaset kärleken
Se din himmel stråla

Drick men sällan och med mått
Minns hvad Syrack skrifvit
Vin och vänskap smaka godt
Då de gamla blifvit
Tänk hvad fröjd på gamla dar
Gubbens hjärta kämner
Gammalt vin har gubben kvar
Än för gamla vänner

J. Bergkvist.

Arr. af
F. Norman
A. Norman